

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΟΒ'	ΤΕΥΧ. Α'	ΙΩ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - 115 21 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 72.18.308	15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1995	ΑΡΙΘ. 10
----------	----------	---	-----------------	----------

ΑΚΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ ΚΡΟΥΣΕΩΣ,*

9. Αιτιάσεις έναντίον τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν.

Ἐναντίον τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἔχουν διατυπωθῆ κατὰ καιροὺς διάφορες αιτιάσεις, τὶς ὁποῖες, — ἂν ὄχι ὅλες, τουλάχιστον μερικὲς ἐξ αὐτῶν —, φαίνεται ὅτι υἰοθετεῖ καὶ ὁ κ. Δ. Τσάτσος, ἐφ' ὅσον ὑπεστήριξεν, ὅτι τὸ μάθημα αὐτὸ ἀφ' ἑνὸς πρέπει νὰ συρρικνωθῆ καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ γίνῃ προαιρετικόν. Ποῖες εἶναι οἱ αιτιάσεις αὐτές;

α) Ἐν πρώτοις μερικοὶ προβάλλουν τὸν ἰσχυρισμό, ὅτι ἡ ὑπαρξὶς ἐπισήμου θρησκευτικῆς

καὶ χρόνου ἐνδοκοσμικοῦ καὶ ἱστορικοῦ, ἢ θρησκευτικῆ βιωματικῆ ἐμπειρία σημαίνει ἐπαφὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἱστορικῶν του συναρτήσεων πρὸς τὸ ἐπέκεινα, πρὸς τὸ ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου Ὑπερβατικόν. Ἄρα ὁ ἕνας κύκλος δὲν ἀποκλείει τὸν ἄλλο. Πραγματικὴ σύγκρουσις μεταξὺ αὐτῶν δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ.

Ἐξ ἄλλου τὸ ὑπερβατικόν Ἅγιο, μὲ τὸ ὁποῖο συνάπτει κοινωνίαν ὁ λυτρούμενος ἀπὸ τὴν Θρησκεία πιστός, εἶναι ἡ πηγὴ ὄλων τῶν ἀξιῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ τὸ θεμέλιο τῆς ἀληθινῆς παιδείας. Ἡ ὑγιὲς ἐκπαίδευσις ἀποβλέπει ὄχι μόνον σὲ νοησιαρχικοὺς καὶ γνωστικοὺς σκοποὺς, ἀλλὰ καὶ στὴν ἁρμονικὴ ἱκανοποίησι ὄλων τῶν ἐμφύτων ἀξιολογικῶν (θρησκευτικῶν, ἠθικῶν, πολιτικῶν, αἰσθητικῶν, βιολογικῶν, ὑλικῶν) προδιαθέσεων τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

β) Ἡ — διὰ τῆς προβολῆς τῆς γνώσεως — αἰτιάσις ἐναντίον τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν παρουσιάσθηκε προσφάτως καὶ μὲ ἐποπτικὰ παραδείγματα στὸ μνημονευθὲν ἄρθρο τοῦ Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ κ. Εὐτ. Μπισσάκη, ὁ ὁποῖος, — ἀναφερόμενος σὲ ζητήματα, σχετιζόμενα πρὸς τὰ σημεία, στὰ ὁποῖα οἱ δύο κύκλοι τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Ἐπιστήμης ἐφάπτονται ἢ ἐλαφρῶς τέμνονται —, μὲ τὴν ἀπηροχαιωμένη ἐπιχειρηματολογία τοῦ λαϊκισμοῦ τῆς διλητταντικῆς ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας, ἰσχυρίσθηκε ὅτι τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν παραβλάπτει «τὴ δυνατότητα τῶν μαθητῶν νὰ συγκροτήσουν μίαν συνεκτικὴν ἀντίληψιν γιὰ τὸν κόσμον, μὲ βάση ὅσα διδάσκονται στὸ σχολεῖο. Λοιπὸν ὁ μαθητὴς θὰ διδάχθῃ στὰ Θρησκευτικὰ ὅτι ὁ κόσμος, καὶ εἰδικὰ τὸ πλανητικὸν μας σύστημα, δημιουργήθηκε σὲ 7 ἡμέρας ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς Φυσικῆς, ἀντίθετα, θὰ μάθει ὅτι τὸ πλανητικὸν μας σύστημα δημιουργήθηκε πρὶν ἀπὸ μερικὰ δισεκατομμύρια

Τοῦ κ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ**
Ὁμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν
Τακτικοῦ Μέλους τῆς «Εὐρωπ. Ἀκαδημίας
τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν»

διδασκαλίας στὰ σχολεῖα εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ «γεγονός», ὅτι δηθὲν ἡ Θρησκεία καὶ ἡ Γνώσις συγκροτοῦνται μεταξὺ τους καὶ ὅτι ἐπομένως, ἐφ' ὅσον τὰ σχολεῖα πρέπει νὰ μεταδώσουν γνώσεις, τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ὑπονομεύει καὶ περιορίζει τὴν δυνατότητα ἀντικειμενικῆς μεταδόσεως γνώσεων καὶ διεξαγωγῆς πραγματικῆς ἐπιστημονικῆς καὶ ἀνεπηρέαστου διδασκαλίας καὶ ἀναπτύξεως τῆς χωρὶς προκαταλήψεις ἐρευνητικῆς ἱκανότητος.

Ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς προδίδει γνωσιολογικὴ ἄγνοια. Ἡ Ἐπιστὴμη καὶ ἡ Θρησκεία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔλθουν σὲ πραγματικὴ σύγκρουσις μεταξὺ τους, διότι εἶναι δύο αὐτοτελεῖς κύκλοι μὲ διαφορετικὴν ὑφὴ καὶ διαφορετικὸ περιεχόμενον. Ἐὰν ἡ Ἐπιστὴμη ἀναζητῇ τὴ γνώσι τοῦ ἐνθάδε, τοῦ ἐμμόνου (ἐν + μένειν), τοῦ ἐντὸς τόπου

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 371 τοῦ ὑπ' ἀρ. 9 τεύχους.

χρόνια και ὅτι ὁ κόσμος μας βρίσκεται σὲ ἀδιάκοπη μεταμόρφωση στὸν χῶρο και τὸν χρόνο. Πῶς μποροῦν νὰ συμβιβασθοῦν οἱ δύο ἀλήθειες: ἡ τελεολογική (τὸ Σύμπαν δημιουργήθηκε γιὰ νὰ ὑπάρξει ὁ Ἄνθρωπος) και τὰ δεδομένα τῆς Κοσμολογίας;

»Δεύτερο παράδειγμα: στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ὁ μαθητὴς θὰ μάθει ὅτι ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ (λαβὼν χοῦν, κ.λπ.) και ὅτι ἡ γυναίκα πλάστηκε ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Ἀδάμ. Στὴ Βιολογία θὰ διδάχτει τὴ θεωρία τῆς ἐξέλιξης τῶν εἰδῶν, μὲ βάση τὴν ὁποῖαν ὁ ἄνθρωπος εἶναι προϊὼν τῆς φυλογένεσης (τῆς ἐξέλιξης τοῦ ζωικοῦ βασιλείου).

»Τρίτο παράδειγμα. Κατὰ τὰ Θρησκευτικὰ ὁ ἄνθρωπος εἶναι φορέας μιᾶς ἄυλης ψυχῆς. Οἱ ἐπιστήμες τῆς ζωῆς ἀντίθετα θεμελιώνουν τὴν ψυχο-σωματικὴ ἐνότητα τοῦ ἀνθρώπου. Λοιπὸν;

»Λοιπὸν ὁ μαθητὴς καταλήγει σὲ μία σχιζοφρενικὴ κατάσταση, ἡ ὁποία συχνὰ τὸν ὀδηγεῖ σὲ ἓνα γνωσιολογικὸ σχετικισμό, εἰς βάρος και τῆς ἐπιστήμης και τῆς θρησκείας. Οἱ δύο "ἀλήθειες" εἶναι ἀσύμβατες»⁷³.

Ἐν τῷ ἀρθρογράφῳ Ὁμοτ. Καθηγητῆς κ. Εὐτ. Μπισσάκης παραθεωρεῖ ὅτι τὸ γενικῶς διακηρυσσόμενον συμβατὸν τῆς «Μωσαϊκῆς Ἐξαήμερου» και τῆς Ἐπιστήμης πρὸ πολλοῦ εἶχεν ὀδηγήσει τὸν Γραμματέα τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν και τῶν Τεχνῶν ἐπιφανῆ γεωλόγο Lapparent νὰ διακηρύξη χαρακτηριστικῶς: «Ἐὰν ἔπρεπε νὰ συνοψίσω σὲ σαράντα γραμμὰς τὰ αὐθεντικώτερα πορίσματα τῆς Γεωλογίας, θὰ ἀντέγραφα τὸ κείμενο τῆς Γενέσεως, δηλαδὴ τὴν ἱστορία τῆς δημιουργίας, ὅπως τὴν ἔγραψεν ὁ Μωϋσῆς»⁷⁴.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι και ὁ μαθητὴς τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου σήμερον γνωρίζει, ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή ἐκφράζει συχνὰ τὰ ἐξιστορούμενα σὲ συμβολικὴ γλῶσσα.

Ἐπειτα ὁ ἴδιος ἀρθρογράφος λησμονεῖ, ὅτι ἡ τυχὸν ἐπιστημονικὴ ἐπαλήθευσις τῆς Θεωρίας τῆς ἐξέλιξεως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κλονίσῃ τὴ θρησκευτικὴ πίστι τῶν μαθητῶν, διότι αὐτοὶ εἶναι εὐκόλο νὰ διδαχθοῦν — ὅπως και διδάσκονται —, ὅτι τὸ δῶλημμα σήμερον δὲν τίθεται, ὅπως ἐτίθετο ἄλλοτε κακῶς, δηλαδὴ «ἐξέλιξις ἢ δη-

μιουργία ἀπὸ τὸν Θεό», ἀλλὰ τίθεται ὡς ἐξῆς: «Ἄμεση δημιουργία ἢ ἔμμεση δημιουργία μὲ τὴν ἐξέλιξι»⁷⁵. Αὐτὸς ὁ Δαρβίνος διακηρύττει, ὅτι στὸ ἐρώτημα «ἐὰν ὑπάρχῃ Δημιουργὸς και Κυβερνήτης τοῦ σύμπαντος, ἀπαντοῦν καταφατικῶς τὰ μεγάλα πνεύματα, τὰ ὁποῖα ἐξῆσαν ἀνὰ τοὺς αἰῶνες»⁷⁶.

Ἐπειτα ὁ κ. Μπισσάκης παραθεωρεῖ ὅτι μόνον μὲ τὸ ἤδη μνημονευθὲν σόφισμα τοῦ «ψευδοῦς αἰτίου», τὸ ὁποῖο ἐκλαμβάνει τὴν τοπικὴ ἢ χρονικὴ σχέσι ὡς αἰτιώδη και γενετικὴ, ἢ ψυχοσωματικὴ ἐνότης τοῦ ἀνθρώπου θὰ ὀδηγοῦσε στὸν ψυχολογικὸ ὑλισμὸ, στὴν ἀρνησι τῆς αὐλοῦ ψυχῆς και στὸν κλονισμό τῆς διακηρύξεως τοῦ ἐκ τῶν κορυφαίων ψυχιάτρων Carl G. Jung, ὅτι «ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ ἀρνηθῇ τὴν ὑπόστασι τοῦ ψυχικοῦ παράγοντος, χωρὶς νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς ἐντιμότητος»⁷⁷. Στὶς ψυχικὲς ἐκδηλώσεις, ὅπως προσθέτει ὁ Jung, ὑπάρχουν ἀναμφιβόλως «συμβάντα, τὰ ὁποῖα ὑπερβαίνουν τὶς περιορισμένους κατηγορίες τοῦ χρόνου, τοῦ χώρου και τῆς αἰτιότητος»⁷⁸. Αὐτὸ συμβαίνει, διότι ἡ ψυχὴ ἀξιοποιεῖ «τὸν ἀρχέτυπο τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ», τὴν «*imago Dei in homine*»⁷⁹. (Ἐκτενεστέραν ἀναίρεσι τοῦ ψυχολογικοῦ ὑλισμοῦ ἔχει παρουσιάσει ὁ γράφων σὲ εἰδικὲς μελέτες του)⁸⁰.

Ἐν τῷ κ. Εὐτ. Μπισσάκης, ὀρμώμενος ἀπὸ ὑλιστικὲς προϋποθέσεις, ἀντιπαραθέτει ἐπίσης ὡς ἀσυμβίβαστες τὴν τελεολογικὴ ἐκδοχὴ πρὸς τὴν κοσμολογία λησμονώντας, ὡς μὴ ὠφελεν, ὅτι οἱ δύο ἐννοιες εἶναι ἐναρμονισμένους στὴ διδασκαλία κορυφαίων ἐκπροσώπων τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ὑπῆρξαν θρησκευτικὲς προσωπικότητες. Ἐξ αὐτῶν ἀναφέρομε τοὺς ἐξῆς, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν μοναχοί, κληρικοί, ἱεροκήρυκες: Ὁ Nicolaus

75. Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Τὸ ζήτημα τῶν ἐνδείξεων τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ (Συμβολὴ στὴν Ὁρθόδοξο Θεολογικὴ Γνωσιολογία), Ἀθήναι, 1992, σ. 30.

76. Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Ἡ Αἰωνία Ἀλήθεια, ἐν Ἀθήναις 1960, σσ. 102-103.

77. Ἡ Ἐπιστήμη ὁμιλεῖ, Ἀθήναι, 1949, σ. 151.

78. C. G. Jung, *Erinnerungen, Träume, Gedanken*, ἐκδ. ἀπὸ τὴν Aniela Jaffé, Walter-Verlag Olten 1971, σ. 107.

79. C. G. Jung, *Versuch einer psychologischen Deutung des Trinitätsdogmas*, 1948, εἰς *Gesammelte Werke von C. G. Jung*, τόμ. 11, 1973, σ. 207.

80. Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Κριτικὴ τοῦ ψυχολογικοῦ ὑλισμοῦ, Θεσσαλονίκη 1991. Πρὸβλ. τοῦ ἰδίου, Τὸ ἔργο τοῦ C. G. Jung ἀπὸ χριστιανικὴ σκοπιά, Ἀθήναι 1991.

73. Εὐτ. Μπισσάκη, ἐνθ' ἄνωτ.

74. Παράθεσις στὸ ἔργο: Th. Moreaux, *Les énigmes de la science*, τόμ. 2, Paris 1926, σ. 13.

Kopernicus είναι ο θεμελιωτής της αντίληψης για το ήλιοκεντρικό σύστημα. Ο Gregor Mendel θεμελίωσε την Γενετική ή 'Επιστήμη της Κληρονομικότητας. Ο Jean Picard ως αστρονόμος υπελόγισε τις διαστάσεις της γης και την απόστασή της από τον ήλιο. Ο Marin Mersenne μελέτησε το έκκρεμές, υπελόγισε την ταχύτητα του ήχου και μίλησε για την «παγκόσμια αρμονία». Ο F. Grimaldi ως φυσικός έπεσήμανε το φαινόμενο της διαθλάσεως του φωτός. Ο Niels Stensen (ή Steno) θεωρείται θεμελιωτής της Παλαιοντολογίας, Γεωλογίας και Κρυσταλλογραφίας. Ο Spallanzani διακρίθηκε ως φυσικός και βιολόγος. Ο Jean A. Nollet προέβαλε το φαινόμενο της ωσμώσεως. Ο J. Priestley ανέκάλυψε το όξινο, το υδροχλωρικό όξύ, την άμμωνία κ.ά. Στον Michael Faraday οφείλεται η ανακάλυψις των επαγωγικών ρευμάτων, του διαμαγνητισμού και του ηλεκτρικού νόμου. Ο ακαδημαϊκός André Latreille είναι ένας από τους σκαπανείς της Έντομολογίας. Ο Angelo Secchi ταξινόμησε φασματοσκοπικώς τέσσαρις χιλιάδες άστρων. Ο αστροφυσικός Georges Lemaître ανέπτυξε σχετικιστική κοσμογονική θεωρία. Ο Teilhard de Chardin υπήρξε έπιφανής παλαιοντολόγος και ανθρωπολόγος. Το άστεροσκοπείο του Γκρήνουϊτς είχε επανειλημμένως κληρικούς διευθυντές. Όλοι αυτοί ήσαν μύστες των θετικών επιστημών και συγχρόνως λειτουργοί του 'Υψίστου⁸¹.

Έκτος όμως αυτών διακρίθηκαν για τη θρησκευτικότητά τους πολλοί άλλοι διαπρεπείς εκπρόσωποι των Θετικών 'Επιστημών. Ο «νομοθέτης του ούρανού» μεγάλος αστρονόμος Johannes Kepler έλεγε χαρακτηριστικώς: «Έρευνώντας τη δημιουργία, νομίζω ότι εγγίζω τον Θεό με τα χέρια μου»⁸². Ο διάσημος αστρονόμος James Jeans διακηρύττει, ότι το σύμπαν μοιάζει «περισσότερο με μία μεγάλη σκέψι παρά με μία μεγάλη μηχανή. Το σύμπαν παρουσιάζει ένδειξεις, ότι υπάρχει μία σκεπτομένη ή έλέγχουσα δύναμις»⁸³. Ο Max Planck θεωρεί άναγκαία την παραδοχή του «'Ιδεώδους Πνεύμα-

τος»⁸⁴, το οποίο συγκρατεί την τελολογική τάξι του Μακροκόσμου και του Μικροκόσμου.

Έπειτα, για το ότι είναι δυνατόν να συμβιβασθούν ή τελολογική σκέψις προς τα κοσμολογικά δεδομένα είναι εύγλωττο το τρίτο μεγάλο ρεύμα της Φυσικής του 20ού αιώνας, μετά την Μικροφυσική ή την Φυσική των Κβάντα και μετά τη Θεωρία της Σχετικότητας. Πρόκειται για την «Θεωρία του χάους» ή όποια στις ήμέρες μας έχει συναναπτυχθή με την λεγομένη «Γεωμετρία των Fractals». Ο γράφων σε σχετικό δημοσίευμα στο περιοδικό «Θεολογία»⁸⁵ έχει καταλήξει περι αυτών ως έξης: «*Η Θεωρία του χάους και ή Γεωμετρία των Fractals*» ανοίγουν νέες κοσμοθεωρητικές προοπτικές και προοιωνίζονται σημαντικήν προώθησι της φιλοσοφικής κατανοήσεως του νέου κοσμοειδώλου. Μέσα στην νέα εικόνα του κόσμου και αυτό το λεγόμενο «χάος» έχει «στοχαστικήν» τελολογική δομή και σε τελευταία ανάλυσι ένισχύει τον άπροκατάληπτο έρευνητή να κάμη παραδεκτή την «τελολογική ένδειξι» της υπάρξεως του Θεού. Έτσι έξηγγείται πώς από εκπροσώπους ή μελετητές των νέων αυτών επιστημονικών κλάδων γίνεται λόγος για υπερκοσμία ή έξωκοσμία⁸⁶ «Τεραστία Νόησι»⁸⁷, πού έχει «βαθειά σκέψι»⁸⁸ ή για τον Θεό, πού — όπως θα τονίζε και ο Πλάτων ή ο Νεύτων — είναι γεωμέτρης και έχει άπεριόριστη μαθηματική ικανότητα⁸⁹.

«Είναι χαρακτηριστικό, ότι όλα τα μεγάλα ρεύματα της Φυσικής (το κλασικό, το κβαντομηχανικό, το της σχετικότητας και το του «χάους») αφήνουν άνοικτον τον δρόμο στην πίστι στον Θεό και στην «τελολογική ένδειξι» της υπάρξεώς του»⁹⁰.

84. Max Planck, Die Kausalität im Naturgeschehen, στο περ. «Scientia», 1933, αρ. 3: 'Η αίτιότης εις τα φυσικά φαινόμενα, μτφρ. Δ. Κωτσάκη, Δελτίον Φυσικών 'Επιστημών, 'Αθήναι 1935.

85. Περ. «Θεολογία», τόμ. ξγ', 'Αθήναι, 1992, τεύχος Α', σσ. 28-36 και τεύχος Β', σσ. 193-225.

86. James Gleick, Chaos: Making a New Science, New York 1987' στην ελληνική γλώσσα το ίδιο: Χάος - Μια νέα επιστήμη, μτφρ. Μανώλη Κωνσταντινίδη, 'Αθήνα 1990, σ. 38.

87. Ian Stewart, Does God play Dice? Penguin Books 1990' στην ελληνική γλώσσα το ίδιο: Παίζει ο Θεός ζάρια; 'Η επιστήμη του χάους, μτφρ. Κωνσταντίνου Σαμαρά, 'Αθήνα 1991, σ. 327.

88. Αυτόθι.

89. 'Ενθ' άνωτ., σ. 21.

90. Περισσότερα με έκτεταμένη σχετική Βιβλιογραφία

81. Βλ. περισσότερα στα έξης: Β. 'Εράστου, Κλήρος και πολιτισμός, περ. «'Ακτίνες», 1955, σσ. 498-499. Εθαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Θρησκεία και Φυσικά 'Επιστήμαι, 'Αθήναι, 1971.

82. «Οί θεμελιωταί των επιστημών», 'Αθήναι 1950, σ. 7.

83. James Jeans, The mysterious universe (Το μυστηριώδες σύμπαν), μτφρ. Α. Λιώκη, έκδ. β', 'Ικαρος, σσ. 164-168.

Ἡ παπικὴ Ἐγκύκλιος *Lumen orientale* (2.5.95)

Ὁ γηραιὸς καὶ ἐμφανῶς πλέον καταβεβλημένος Πάπας Ἰωάννης - Παῦλος Β', δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεώς του εἰς τὸν παπικὸν θρόνον (1978), νὰ δηλώῃ εὐκαίρως - ἀκαίρως, τὸ προσωπικὸν του ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐπανεῖνωση τῶν διηρημένων Χριστιανῶν, ἰδιαίτερος ὅμως καὶ πρωτίστως τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ τῶν Ὁρθοδόξων. Εἰς πίστωση τούτου, ἐντὸς ἔτους μόλις ἀπὸ τῆς ἐνθρονίσεώς του, ἐπισκε-

αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀμέσων προκατόχων του ἱεράς ὑποχρεώσεως, τοῦ νὰ συνεχίσῃ, καὶ δὴ καὶ νὰ προαγάγῃ, τὸν ὑπ' ἐκείνων ἐγκαινιασθέντα «*Διάλογον ἀγάπης*», δι' ἐπισήμου καὶ ἄκρως ὑπευθύνου θεολογικοῦ «*Διαλόγου ἀληθείας*», ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκ τῆς προσωπικῆς καταγωγῆς του ἀπὸ τὸν γεωγραφικὸν καὶ πολιτιστικὸν χῶρον, ἔνθα ἔδρασαν οἱ ἐκ Θεσσαλονίκης ἀυτάδελφοι Ἑλληνες Ἱεραπόστολοι, Ἅγιοι Κύριλλος καὶ Μεθόδιος. Τοὺς δύο ἄλλωστε τούτους ἀδελφούς Ἱεραποστόλους καὶ φωτιστὰς τῶν Σλαύων, δὲν ἀφῆκεν εὐκαιρία νὰ μὴ ἐπικαλεσθῆ διὰ τὰς σχέσεις Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, κατ' ἐπανάληψιν, ὁ σημερινὸς Ποντίφηκας.

Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας
κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

φθεις τὴν ἐν Φαναρίῳ Καθέδραν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐπὶ ἀεμνήστου Πατριάρχου Δημητρίου (29-11-79), ἔσπευσε νὰ ἐξαγγείλῃ ἄνευ περαιτέρω χρονοτριβῆς, τὰ ὀνόματα τῶν ἀπὸ πλευρᾶς τῆς Ἐκκλησίας του μελλόντων νὰ μεθέξουν, τοῦ ὑπὸ ἑναρξιν ἐπισήμου θεολογικοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, ἐν μικτῇ ἐπιτροπῇ διεθνούς συνθέσεως.

Τὸ πρὸς Ὁρθοδόξους διατρανούμενον τοῦτο ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον, δὲν θὰ ἔπρεπε — καθ' ἃ ἔχει δηλώσει κατ' ἐπανάληψιν ὁ Πάπας — νὰ ἐκτιμηθῆ μόνον ὡς ἐκ τῆς κληροδοθηθείσης εἰς

Ἐὰν εἰς τὰς θετικὰς ἢ ὡς θετικὰς ταύτας προϋποθέσεις καὶ ἐκδηλώσεις προστεθοῦν καὶ τὰ κατὰ καιροὺς εὐμενῆ σχόλια τοῦ Πάπα, ὡς πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ ἐπισήμου θεολογικοῦ Διαλόγου — ἔστω καὶ μετ' ἐμποδίων — συντελούμενον ἔργον προσεγγίσεως, ἔχομεν συναριθμηθεῖ σχεδὸν πάντα τὰ στοιχεῖα, τὰ συγκροτοῦντα τὸ πνευματικὸν πλαίσιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐγράφη ἡ Ἐγκύκλιος *Lumen orientale*.

Βεβαίως, ὡς ἀφορμὴ ἐπίσημος, δηλοῦται ἐν τῷ κειμένῳ αὐτῆς, ἡ 100ῆ ἐπέτειος ἀπὸ τῆς ἐκ-

Διερωτᾶται κανεὶς πῶς ὁ δημαγωγικὸς λαϊκισμὸς κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα, ὑπάρχοντος τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, ὀδηγοῦν τοὺς μαθητὰς σὲ «*σχιζοφρενικὴ κατάσταση*»⁹¹. Βεβαίως ἡ θρησκευτικὴ πίστις δὲν ἐπιβάλλεται μὲ ἐπιστημονικὰς «ἀποδείξεις», ἀλλὰ δημιουργεῖται μὲ τὴν μὴ κωλυμένη ἀπὸ διάφορα — ψυχολογικὰ ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον ἠθικὰ — ἐμπόδια προσωπικὴ ἐπιλογὴ τῆς ἐλευθέρας βουλήσεως. Ἀλλὰ ἡ ἐπιλογὴ

αὕτη εἶναι ἀπολύτως συμβατὴ πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴ γνῶσι καὶ ἔρευνα καὶ μάλιστα εἶναι δυνατὸν τόσον νὰ ἐνισχύεται ἀπὸ τὸ ἐπιστημονικὸ «ἐρευνᾶν», ὅσον καὶ νὰ συντελῆ στὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν καὶ καρποφορίαν αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ὁ «κατ' εἰκόνα» τοῦ Θεοῦ πλασθεὶς ἄνθρωπος «φύσει τοῦ εἰδέναι ὀρέγεται» καὶ ἐφ' ὅσον «Κύριος... ἔδωκεν ἀνθρώποις ἐπιστήμην ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις Αὐτοῦ» (Σοφία Σειράχ λη' 1-6).

Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι οἱ γνωσιολογικὲς καὶ «ἐπιστημονικὲς» αἰτιάσεις ἐναντίον τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν εἶναι τελείως ἀστηρικτὲς, δημαγωγικὲς καὶ παραπλανητικὲς. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλες αἰτιάσεις, πού ἐπικαλοῦνται τὸ «*Σύνταγμα*», τὴν «*Δημοκρατία*», τὴν «*ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως*», τὸ ποῖόν τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας κ.τ.τ. Περὶ αὐτῶν, ὅμως, θὰ ἀσχοληθοῦμε στὸ ἐπόμενο τεῦχος.

βλ. στὸ ἔργο: Εὐάγγ. Θεοδώρου, Τὸ ζήτημα τῶν ἐνδείξεων τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ (Ἀνάπτυον ἐκ τῆς «*Θεολογίας*», ἐνθ' ἄνωτ.), σσ. 31-37. Εἰδικώτερον γιὰ τὴ «*Γεωμετρία τῶν Fractals*» πρέπει νὰ τονισθῆ, ὅτι τὴν κατέστησε γνωστὴ στὴν Ἑλλάδα τὸ 1988 σὲ ἕκτακτη συνεδρία τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν μὲ εἰδικὴ ὁμιλία τοῦ ὁ διακεκομμένος Ἀκαδημαϊκὸς κ. Νικόλαος Ἀρτεμιάδης (Ἡ Γεωμετρία τῶν Fractals, Ἀνάπτυον ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, 1988, τόμ. 63, ἐν Ἀθήναις 1989, σσ. 479-499).

91. Εὐτ. Μπιστάκη, ἐνθ' ἄνωτ.

(Συνεχίζεται)

δόσεως τῆς Ἐγκυκλίου **Orientalium Dignitas**, Λέοντος τοῦ 13ου, ὅμως ἄλλο **ἀφορμή**, καὶ ἄλλο **αἴτιον**.

Αἴτιον τῆς συγγραφῆς καὶ ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς διὰ τῆς κρινομένης ἐνταῦθα Ἐγκυκλίου, θὰ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ οὐσιαστικώτερα πράγματα, ἀπὸ τὴν ἀνάγκη ἀπλῆς ἐπετειακῆς ἐκδηλώσεως. Τοῦτο ἄλλωστε, συνάγεται ἀβιάστως ἐκ τῆς ἐπικρατοῦσης, κατὰ τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν ὥραν, ἐκρῦθμου καταστάσεως εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ἣ ὅποια καὶ ὑπηγόρευσε — ὡς τεκμηριούται σαφῶς — τὸν ἐξόχως φιλειρηνικὸν καὶ θριαμβικὸν τόνον τοῦ παπικοῦ κειμένου.

Ὁ κυριώτερος λοιπὸν καὶ οὐσιαστικὸς λόγος τῆς συγγραφῆς, ἐν ᾧσει μάλιστα καὶ τῆς πρώτης εἰς Βατικανὸν ἐπισκέψεως τοῦ νέου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου, εἶναι ἡ σχεδὸν ἐκρηκτικὴ κατάστασις εἰς τὰς σχέσεις τῆς Ρώμης πρὸς σύνολον τὸν Ὁρθόδοξον κόσμον τοῦ παρόντος, ἀλλὰ καὶ ἡ γενικωτέρα ἀρνητικὴ ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν ἡ κατάστασις αὕτη δημιουργεῖ διαχριστιανικῶς καὶ διεθνῶς, μετὰ μάλιστα ἀπὸ τὰς χρηστὰς ἐλπίδας ποὺ οἱ πάντες εἶχον στηριξεῖ εἰς τὸν ἐν ἔτει 1980 ἀρξάμενον ἐπίσημον θεολογικὸν Διάλογον, μεταξὺ Ὁρθόδοξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν. Δὲν εἶναι μυστικὸν ὅτι ἡ αἰφνιδίως καὶ σχεδὸν ἀπροβλέπτως ἐπακολουθήσασα αὕτη κρίσις, ὀφείλεται πρωτίστως εἰς τὸ ἀνακύψαν μείζον θέμα τῆς ἀναβιωσάσης, μετὰ τὴν κατάρρευσιν τοῦ Κομμουνισμοῦ, **Ὀννίας**, κατὰ κύριον βεβαίως λόγον εἰς τὰς χώρας τῆς Κεντρῶας καὶ Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, οὐχ ἦττον ὅμως καὶ εἰς τὴν ἄκρως ρευστὴν πολιτικο-κοινωνικῶς περιοχὴν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Εἰς τὴν συνάφειαν ταύτην, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἦτο ἐντιμὸν νὰ παρασιωπήσωμεν ἢ ἔστω νὰ ὑποτιμήσωμεν καὶ τὰς αἰτιάσεις τῶν Ὁρθόδοξων λαῶν τῆς Βαλκανικῆς ἐναντίον τοῦ Βατικανοῦ, ὡς κοσμικοῦ Κράτους — μὲ ὅλας τὰς προσβάσεις εἰς Κυβερνήσεις, μέσα γενικῆς ἐνημερώσεως καὶ διεθνεῖς ὀργανισμοὺς — ἐν πολλοῖς ἐπηρεάζοντος τὴν διεθνή πολιτικο-οικονομικὴν κατάστασιν, ὄχι μόνον διὰ τῆς ἰσχυροτάτης Ρωμαιοκαθολικῆς παρουσίας εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ συγχρόνου κόσμου, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τοῦ ἠῤῥημένου πολιτικοῦ κύρους τοῦ σημερινοῦ Ποντίφηκος προσωπικῶς, ἐφ' ὅσον οὐδεὶς δύναται νὰ παραγνωρίσῃ τὸν ἀποφασιστικὸν ρόλον, ὃν οὐ-

τος διεδραμάτισε, διὰ τὴν ἐπίσπευσιν τῆς καταρρεύσεως τοῦ Κομμουνισμοῦ¹.

Παρὰ τὰς ὑπαρχούσας ταύτας ἐξόχως ἀνησυχητικὰς ἐκκρεμότητας, τῶν ὁποίων αἱ ἐπιπτώσεις δὲν εἶναι ὀλίγαι μῆτε ἄγνωστοι καὶ ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, φαίνεται ἀτυχῶς, ὅτι οἱ ἄμεσοι σύμβουλοι τοῦ Ποντίφηκος, οὐδὲν ἐδιδάχθησαν ἐκ τῶν ἀποτυχῶν τοῦ ἀπωτέρου ἢ καὶ προσφάτου παρελθόντος, διὸ καί, ὡς θὰ δεῖξωμεν κατωτέρω, δὲν κατώρθωσαν νὰ ἀρθοῦν εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων καὶ νὰ ἀρθρώσουν εἰλικρινέστερον, σεμνότερον καὶ θετικώτερον λόγον πρὸς, κατὰ τὸ δυνατόν, βελτίωσιν τῆς ἐκ νέου διασαλευθείσης ἐμπιστοσύνης τῶν Ὁρθόδοξων.

Πρὶν πάντως ἀναλύσωμεν ἐκτενῶς κατωτέρω τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους τὸ κείμενον τῆς Ἐγκυκλίου **Lumen orientale**, ὄχι μόνον δὲν βελτιώνει ποσῶς τὰς μεταξὺ Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Ὁρθόδοξων σχέσεις τῆς παρούσης ὥρας, ἀλλὰ καὶ ἐπαυξάνει δυστυχῶς τὴν δυσπιστίαν παντὸς γρηγοροῦντος Ὁρθόδοξου, ὡς πρὸς τὴν εἰλικρινεῖαν τῶν ἐν προκειμένῳ αἰσθημάτων τῆς Ρώμης, δὲν θὰ ἦτο ἴσως ἄστοχον νὰ ὑπενθυμίσωμεν, ὡς λίαν χαρακτηριστικὰ, καὶ ὀλίγα καίρια γνωρίσματα τῆς Ἐγκυκλίου ἐκείνης **Orientalium Dignitas**, Λέοντος τοῦ 13ου, τῆς ὁποίας τὴν 100ετίαν ἐπεξήτησε νὰ τιμῆσθαι τὸσον πανηγυρικῶς διὰ τῆς ἰδικῆς του ἀναλόγου Ἐγκυκλίου, ὁ σημερινὸς Πάπας.

Πρωτίστως, πρέπει νὰ λεχθῆ ἐνταῦθα, ὅτι ὁ Λέων ὁ 13ος (20.2.1878 – 20.7.1903), διεπνέετο ὑπὸ τῶν αὐτῶν περίπου φιλοδοξιῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ἰωάννης - Παῦλος ὁ Β', τὰ αὐτὰ ἀμφότεροι τρέφοντες μεγαλεπήβολα σχέδια.

Κύριον καὶ ἀσίγαστον μέλημα Λέοντος τοῦ 13ου, ὅστις, μὴ λησμονώμεν, ὑπῆρξεν ὁ ἄμεσος διάδοχος Πίου τοῦ 9ου, τοῦ ἐπισήμως δογματίσαντος τὸ ἀλάθητον τοῦ Πάπα (1870), ὑπῆρξεν ἡ παγκόσμιος διὰ παντὸς μέσου προβολὴ καὶ ἐπιβολὴ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅλων τῶν

1. Δὲν εἶναι ἄγνωστος ὁ ἔντονος καὶ δραστηκώτατος ρόλος, τὸν ὁποῖον ὁ σημερινὸς Πάπας, ὡς Πολωνός, διεδραμάτισε ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Lech Valasa καὶ τῆς συνδικαλιστικῆς ἀντικομμουνιστικῆς Ὄργανώσεως «SOLIDARNOSC» (Ἀλληλεγγύη) τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν τῆς Πολωνίας, εἰς ἀνατροπὴν τοῦ Κομμουνιστικοῦ καθεστώτος. Ἐπίσης, δὲν εἶναι τυχαῖον τὸ ὅτι ὁ Γκορμπασόφ ἐπεσκέφθη τὸν Πάπαν ἐκ τῶν πρώτων πολιτικῶν Ἀρχηγῶν τοῦ Δυτικοῦ κόσμου, καὶ οὐδεὶς γνωρίζει ποίας συνεννοήσεις ἔσχεν μετ' αὐτοῦ.

τομέων ζωής του λήγοντος 19ου αιώνας². Άλλωστε τὸ αὐτὸ αἶτημα ἐξηκολούθησεν ἔκτοτε νὰ ἐκφράζεται ποικιλοτρόπως καὶ ἀδιαλείπτως καὶ ὑφ' ὄλων τῶν μεταγενεστέρων μέχρι σήμερον Παπῶν, μηδὲ τοῦ καλοκαγάθου ἐκείνου ἀειμνήστου Ἰωάννου τοῦ 23ου ἐξαιρουμένου (μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οὗτος τὸ αἶτημα διετύπωνεν ἐπὶ τὸ κομψώτερον καὶ ὀπωσδήποτε ἐπιτυχέστερον ὡς «**Consecratio Mundi**», διὰ νὰ θεμελιώσῃ τὸ εὐρύτατον ἐκκλησιολογικὸν καὶ στρατηγικὸν πρόγραμμα τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου).

Μὴ ὑπάρχοντος ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Λέοντος τοῦ 13ου, τοῦ μετὰ τὸ 1920 ἀρξαμένου καὶ συνεχῶς ἀναπτυσσομένου διεθνoῦς κινήματος, μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν, τοῦ γνωστοῦ σήμερον ὑπὸ τὸ χαρακτηριστικὸν ὄνομα «Οἰκουμενισμός», μόνη δυνατὴ προσεγγίσεως καὶ ἐπικοινωνίας πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ἄνατολης, ἀπέμενε διὰ τὴν Ρώμην ἢ Οὐνία. Ἐσπευσε λοιπὸν ὁ Πάπας νὰ δηλώσῃ διὰ τῆς Ἐγκυκλίου **Orientalium Dignitas**, ὅτι παραιτεῖται ἐφεξῆς τῆς ἀξιώσεως προσαρμογῆς τῶν Οὐνιτῶν εἰς τὸ λατινικὸν πρότυπον τῶν ἐξωτερικῶν τύπων καὶ ρυθμῶν, καθὼς καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας, τὰ ὁποῖα προφανῶς διὰ τὴν Ρώμην καὶ τὴν ἐκκλησιολογίαν αὐτῆς, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, ἀρκεῖ νὰ γίνεταί ἀναντιρρήτως δεκτὸν τὸ περὶ τοῦ Πάπα νεότευκτον δόγμα (πρωτεῖον καὶ ἀλάθητον).

Καὶ βεβαίως εἰς τὴν τοιαύτην πρωτοβουλίαν, κύριος στόχος δὲν ἦτο τόσον τὸ νὰ αἰσθανθοῦν περισσότερο ἀνακουφιζόμενοι οἱ Οὐνίται καθ' ἑαυτοὺς, ὅσον τὸ νὰ καταστῇ εὐχερέστερος καὶ ἀποδοτικώτερος ὁ περαιτέρω προσηλυτισμὸς τῶν «σχισματικῶν τῆς Ἄνατολης», δηλαδὴ τῶν Ὁρθοδόξων. Ἐνῶ ὅμως ὁ Λέων 13ος, ὡς σημείον ἀναφορᾶς δηλώνει ἐξ ἀρχῆς αὐτὴν ταύτην τὴν «**Dignitas**» τῶν Ἀνατολικῶν, διὰ νὰ κολακεύσῃ προφανῶς τὴν φιλοτιμίαν των, ὁ Ἰωάννης

2. Ὡς χαρακτηριστικώτερα μέτρα, τὰ ὁποῖα ὁ Λέων 13ος ἔλαβε πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων του, θὰ ἠδύναντο νὰ θεωρηθοῦν τὰ ἀκόλουθα: Ἐπέκτασις τῆς διεθνoῦς ἐπιρροῆς τοῦ Βατικανοῦ, δι' ἀσυνήθους ἀναπτύξεως διπλωματικῶν σχέσεων καὶ μὲ πλῆθος μὴ Χριστιανικῶν Κρατῶν. Διεύρυνσις τῶν ἀρμοδιοτήτων τῶν Νουντσιῶν, ὄχι μόνον ἐναντι τῶν ἐκασταχοῦ Κυβερνήσεων, ἀλλὰ καὶ τῶν κατὰ τόπους Ἐπισκόπων. Ἐνίσχυσις τοῦ Ὁμοσμοῦ καὶ μεγαλύτερος συγκεντρωτισμὸς εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐδραν. Ἰδρυσις Βιβλικῆς Ἐπιτροπῆς (Bibelkommission), πρὸς αὐστηρὰν παρακολούθησιν τῶν ἐξηγητικῶν θεολογῶν (βλ. Lexikon für Theologie und Kirche, β' ἔκδοσις, τόμ. 6, σσ. 953-955, Freiburg, 1961).

- Παῦλος Β' θεωρεῖ προσφυέστερον τὸ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν «**Captatio Benevolentie**» τούτων, διὰ τῆς ἀμέσου συσχέτισεως αὐτῶν πρὸς αὐτὸν τὸν διὰ σπλάχνα ἐλέους ἐπισκεψάμενον τὸν λαόν Του, ὡς «ἀνατολὴ ἐξ ὕψους» Θεὸν (Λουκ. 1,78).

Ἦδη πάντως, ἀπὸ τῆς πρώτης σελίδος τῆς ἐκ 54 σελίδων συγκειμένης Ἐγκυκλίου **Lumen orientale** μαρτυρεῖ καὶ ὁ σημερινὸς Πάπας τὰ αὐτὰ πρὸς τὴν ἐν γένει Χριστιανικὴν Ἀνατολὴν αἰσθήματα, ἅτινα εἶχεν ἐκφράσει καὶ Λέων ὁ 13ος, διὰ τῆς **Orientalium Dignitas**. Τὰ αἰσθήματα ταῦτα, πρὶν τεκμηριώσωμεν κατωτέρω δι' ἀναλύσεως ἐκτενεστέρας, δυνάμεθα ἐν συντομίᾳ νὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς ἀκολούθως:

α) Ἐντονος προσηλυτιστικῆς διάθεσις διὰ φιλοφρονήσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπαληθεύονται ἐν τῇ πράξει.

β) Ἡθελμημένη ἢ ἀθέλητος ὑποτίμησις τῆς νοημοσύνης τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῆς περὶ τὴν ἐκκλησιολογίαν ἰδιαιτέρας εὐαισθησίας αὐτῶν.

γ) Ἀφόρητον πατερναλιστικὸν πνεῦμα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον διατυποῦνται ἐκ Ρώμης, ὡς ἀπὸ τοῦ ὑψίστου κριτηρίου ἀληθείας, αἱ οἰαδιδήποτε θετικαὶ κρίσεις περὶ τῶν ἐν γένει ἀξιών τῆς Χριστιανικῆς Ἀνατολῆς.

(Συνεχίζεται)

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΩΝ ΝΑΩΝ

Ἐξαιτίας τοῦ ἰσχυροτάτου σεισμοῦ ποὺ ἐπληξε καὶ τὸ Νομὸ Γρεβενῶν, 45 ἱεροὶ ναοὶ τῆς Μητροπόλεως Γρεβενῶν ἔχουν ἰσοπεδωθεῖ, ἐνῶ κατὰ μεγάλο ποσοστὸ ὑπέστη σοβαρὰς ζημιὰς καὶ ἡ ἱστορικὴ Μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος (Ἰοσίου Νικάνορος - Ζάβορδας).

Γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς κρισίμου καταστάσεως καὶ τὴν ἐξασφάλιση τῆς δυνατότητος γιὰ τὴν τέλεση ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, θ. Λειτουργιῶν καὶ Μυστηρίων, ὁ Σεβ. κ. Σέργιος ἀνοιξε τοὺς ὑπ' ἀρ. 331/401142-25 ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων ναῶν καὶ ὑπ' ἀρ. 331/296087-75 ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν χριστιανῶν, λογαριασμοὺς στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὴν κατάθεση τῶν ἀποδοχῶν του τεσσάρων μηνῶν.

Ὅποιοι ἐπιθυμοῦν νὰ συνδράμει (κληρικοί, λαϊκοί, ἐνορίες, ἰδρύματα) ἢμπορεῖ νὰ καταθέσει στοὺς παραπάνω λογαριασμοὺς.

Ο ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΤΙΤΛΟΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΕΞΑΡΧΩΝ

1. Ἐκκλησιαστικοὶ τίτλοι, πρεσβεία τιμῆς καὶ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση.

Ὁ ἐκκλησιαστικὸς τίτλος τῶν «*ὑπερτίμων καὶ ἐξάρχων*» καθιερώθηκε μὲν κατὰ τὴν ὑστεροβυζαντινὴν περίοδο, ἀλλὰ ἐκφράζει τὴν παλαιότερη ἐνδιάθετη τάση τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως νὰ ἐρμηνεύη ὡς *τιμὴ* κάθε ἐξαιρετικὸ προνόμιο, τὸ ὁποῖο ἀναγνωριζόταν ἐθιμι-

Τοῦ Καθηγητοῦ κ. ΒΛΑΣΙΟΥ Ι. ΦΕΙΔΑ

κῶς ἢ κατοχυρωνόταν κανονικῶς σὲ ὀρισμένες ἀποστολικές ἢ σὲ ἄλλες ἀκμαίες τοπικὲς ἐκκλησίες. Ἡ τάση αὐτὴ ἦταν ἐκκλησιαστικῶς παραδεκτὴ ἤδη κατὰ τὴν πρώιμη μεταποστολικὴ ἐποχὴ κυρίως γιὰ τὶς ἀποστολικὲς ἐκκλησίες Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας, Ἐφέσου, Κορίνθου, Φιλίππων, Θεσσαλονίκης, Ρώμης, Ἀλεξανδρείας κ.ἄ., παρὰ δὲ τὸν ἐθιμικὸ χαρακτήρα τῆς τιμῆς ἐπηρέασε τὴ λειτουργία κάθε τοπικῆς ἢ καὶ εὐρύτερης συνελεύσεως ἐπισκόπων καὶ προσδιόρισε τὸ οὐσιαστικὸ περιεχόμενον τῶν «*πρεσβείων τιμῆς*» ἤδη κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνες (Βλ. Ἰ. Φειδᾶ, Ὁ θεσμὸς τῆς Πενταρχίας τῶν πατριαρχῶν, τόμ. Ι, 1969, 35 κ.ἑξ.).

Ἡ ταχεῖα διάδοσις τοῦ Χριστιανισμοῦ στὸν ἑλληνο-ρωμαϊκὸ κόσμον καὶ στὸν εὐρύτερον περιγυρο κατέστησε ἀναγκαία τὴ διοικητικὴ ὀργάνωσι τῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένη τοπικῶν ἐκκλησιῶν κατὰ γεωγραφικὲς ἢ καὶ διοικητικὲς περιφέρειες. Ἡ Α' Οἰκουμενικὴ σύνοδος (325) καθιέρωσε τὴν κατὰ πολιτικὲς ἐπαρχίες ὀργάνωσι τῶν τοπικῶν ἐκκλησιῶν μὲ τὴ συλλογικὴ εὐθύνη τῆς τακτικῶς συγκαλουμένης Ἐπαρχιακῆς συνόδου, ἢ ὁποία λειτουργοῦσε ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἐπισκόπου τῆς πρωτεύουσας (= μητροπόλεως) κάθε ἐπαρχίας, δηλαδὴ τοῦ μητροπολίτη, καὶ ἀποφάσιζε γιὰ ὅλα τὰ σοβαρὰ ζητήματα τῶν τοπικῶν ἐκκλησιῶν τῆς ἐπαρχίας, ὅπως τῆς χειροτονίας καὶ κρίσεως ἐπισκόπων ἢ κληρικῶν, τῆς θ. λατρείας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως γενικώτερα (κανόνες 4, 5, 6 καὶ 7 τῆς Α' Οἰκουμενικῆς συνόδου). Στὸ νέο Μητροπολιτικὸ σύστημα ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἀπορροφήθηκαν πλήρως ὅλα τὰ ἐθιμικὰ «*πρεσβεία τιμῆς*»

τῶν τριῶν πρώτων αἰῶνων, μὲ μόνη ἐξαιρέση τοὺς τιμώμενους μὲ ὑπεροπικὰ καὶ ἐξαιρετικὰ «*πρεσβεία*» θρόνους τῆς Ρώμης, τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Ἀντιοχείας (κανόνας 6 τῆς Α' Οἰκουμενικῆς συνόδου), στοὺς ὁποίους προστέθηκαν ἀργότερα καὶ οἱ θρόνοι Κωνσταντινουπόλεως (κανόνας 3 τῆς Β' Οἰκουμενικῆς συνόδου) καὶ Ἱεροσολύμων (Β. Ἰ. Φειδᾶ, Ὁ θεσμὸς τῆς Πενταρχίας τῶν πατριαρχῶν, τόμ. Ι, 1969, 59 κ.ἑξ.).

Ἡ σύζευξις τῶν «*πρεσβείων τιμῆς*» τῶν θρόνων μὲ τὴν κατὰ πολιτικὲς ἐπαρχίες κατανομή τῆς συνοδικῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαίου τῶν χειροτονιῶν καὶ κρίσεως ἐπισκόπων διαμόρφωσε τὴν ἔννοια τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως στὴν πρώτη τῆς κανονικῆς μορφῆς, δηλαδὴ τοῦ μητροπολιτικοῦ συστήματος. Τὸ πνεῦμα τῆς συνοδικῆς λειτουργίας τοῦ μητροπολιτικοῦ συστήματος ἐξέφρασε μὲ χαρακτηριστικὴ πληρότητα ὁ κανόνας 34 τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ὁ ὁποῖος τονίζει, ὅτι «*τοὺς ἐπισκόπους ἐκάστου ἔθνους εἰδέναι χρὴ τὸν ἐν αὐτοῖς πρῶτον, καὶ ἠγεῖσθαι αὐτὸν ὡς κεφαλὴν, καὶ μηδὲν τι πράττειν περιττὸν ἀνευ τῆς ἐκεῖνου γνώμης... Ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνος ἀνευ τῆς πάντων γνώμης ποιεῖτω τι. Οὕτω γὰρ ὁμόνοια ἔσται, καὶ δοξασθήσεται ὁ Θεός, διὰ Κυρίου ἐν ἀγίῳ Πνεύματι...*» (Γ. Ράλλη - Μ. Ποτλῆ, Σύνταγμα, ΙΙ, 45). Ὁ «*πρῶτος*» βεβαίως σὲ κάθε ἐπαρχία ἦταν ὁ «*ἐν τῇ μητροπόλει προεστὼς ἐπίσκοπος*», ὁ ὁποῖος ἐπέιχε θέσι «*κεφαλῆς*» στὸ ὅλον σῶμα τῶν ἐπισκόπων τῆς ἐπαρχίας, γι' αὐτὸ καί, κατὰ τὸν κανόνα 9 τῆς Ἀντιοχείας, «*ἔδοξε καὶ τῇ τιμῇ προηγεῖσθαι αὐτόν*» (Σύνταγμα, ΙΙΙ, 140). Ὑπὸ τὴν ἔννοια αὐτὴ σχολιάζει τὸν κανόνα 34 τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ ὁ βυζαντινὸς κανονολόγος Ἰωάννης Ζωναράς: «*Ὡσπερ τὰ σώματα, μὴ τὴν οἰκείαν ἐνέργειαν ὑγιᾶ σωζούσης τῆς κεφαλῆς, πλημμελῶς κινοῦνται ἢ καὶ ἄχρηστὰ εἰσι παντελῶς, οὕτω καὶ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, εἰ μὴ ὁ πρωτεύων τούτου καὶ τάξιν πληρῶν κεφαλῆς ἐπὶ τῆς οἰκείας διατηροῖτο τιμῆς, ἀτάκτως καὶ πλημμελῶς κινήσεται...*» (Σύνταγμα, ΙΙ, 45).

Τὰ εἰσαγόμενα λοιπὸν μὲ τὸ μητροπολιτικὸ σύστημα διοικητικὰ «*πρεσβεία τιμῆς*» τοῦ «*πρῶ-*

του» στο σώμα των επισκόπων κάθε έπαρχίας (B. I. Φειδά, *Τò πρωτεϊόν του Πρώτου εις την κοινωνίαν των τοπικών εκκλησιών*, Études Theologiques, I, 1981, 151-175. Του αυτού, *Primus inter pares*, Kanon, 9, Wien 1989, 181-188), συστηματοποίησαν την προηγούμενη κατά τόπους έθιμική λειτουργία των «πρεσβείων τιμής», τὰ όποια όμως δέν καταργήθηκαν στις έσωτερικές σχέσεις των λοιπών επισκόπων τής ίδιας έπαρχίας. Υπό την έννοια αυτή ό κανόνας 7 τής Α' Οικουμενικής συνόδου εφαρμόζει μέν πλήρως τις άρχές του μητροπολιτικού συστήματος στην έπαρχία τής Παλαιστίνης με την άναγνώριση των μητροπολιτικών δικαίων του μητροπολίτη Καισαρείας («τῆ μητροπόλει σφζομένου του οικείου αξιώματος»), αλλά συγχρόνως όριζει ότι, «έπειδή συνήθεια κεκράτηκε και παράδοσις άρχαία, ώστε τον έν Αίλία (= Ίεροσολύμοις) έπίσκοπον τιμάσθαι, έχέτω την άκολουθίαν τής τιμής...» (Σύνταγμα, II, 131-132). Αυτό σημαίνει ότι ό έπίσκοπος Ίεροσολύμων θά κατετάσσετο στην τάξη προκαθεδρίας των επισκόπων τής έπαρχίας Παλαιστίνης άμέσως μετά τον μητροπολίτη Καισαρείας («άκολουθία τής τιμής»), καιτοι σέ ύπερτοπική ή οίκουμενική προοπτική τὰ έθιμικά του «πρεσβεία τιμής» προετάσσοντο των «πρεσβείων» του μητροπολίτη Καισαρείας, όπως λ.χ. στις Οίκουμενικές συνόδους (B. I. Φειδά, *Τὰ πρεσβεία του θρόνου των Ίεροσολύμων και ό ζ' κανών τής Α' Οίκουμενικής συνόδου*, Ίεροσόλυμα 1988, 209-226).

Η καθιερωμένη πλέον κανονική σύζευξη των «πρεσβείων τιμής» με τò δίκαιον των χειροτονιών και κρίσεως επισκόπων επικράτησε τελικώς και στη διαμόρφωση του Πατριαρχικού συστήματος τής εκκλησιαστικής διοικήσεως, χωρίς όμως νά θιγῆ και ή έσωτερική κανονική τάξη στην λειτουργία του μητροπολιτικού συστήματος (B. I. Φειδά, *Ο θεσμός τής Πενταρχίας των πατριαρχών*, τόμ. I, 1969, 168 κ.έξ.). Πράγματι, όσοι θρόνοι διέθεταν ή απέκτησαν ύπερτοπικά «πρεσβεία τιμής» (Ρώμη, Κωνσταντινούπολις, Άλεξάνδρεια, Αντιόχεια, Ίεροσόλυμα), τὰ όποια κατοχυρώθηκαν με κανόνες Οίκουμενικών συνόδων (6 και 7 τής Α', 2 και 3 τής Β', 9, 17 και 28 τής Δ' και 36 τής Πενθέκτης Οίκουμενικής συνόδου), διεξεδίκησαν και έλαβαν ύπερμητροπολιτική δικαιοδοσία στο δίκαιον των χειρο-

τονιών και κρίσεως επισκόπων, χωρίς όμως νά παραβιάσουν και τον έσωτερικό κύκλο τής κανονικής δικαιοδοσίας των Έπαρχιακών συνόδων. Τò «πατριαρχικόν δίκαιον» περιοριζόταν ρητώς στο δίκαιον των χειροτονιών και κρίσεως μόνον των μητροπολιτών μίας σαφώς καθορισμένης πατριαρχικής δικαιοδοσίας και άσκείτο από την Πατριαρχική σύνοδο, στην όποία προήδρευε ό οικείος πατριάρχης και μετείχαν ύποχρεωτικώς κατ' έτος ή κατὰ περιόδους όλοι οι μητροπολίτες τής δικαιοδοσίας του.

Υπό τò πνεύμα αυτό όρισε λ.χ. τò «πατριαρχικόν δίκαιον» του Κωνσταντινουπόλεως ό κανόνας 28 τής Δ' Οίκουμενικής συνόδου: «...Ώστε τους τής Ποντικής και τής Άσιανής, και τής Θρακικής διοικήσεως μητροπολίτας μόνους, έτι δέ και τους έν τοίς βαρβαρικοίς έπισκόπους των προειρημένων διοικήσεων, χειροτονεΐσθαι ύπό του προειρημένου άγιωτάτου θρόνου τής κατὰ Κωνσταντινούπολιν άγιωτάτης Έκκλησίας. Δηλαδή εκάστου μητροπολίτου των προειρημένων διοικήσεων μετά των τής έπαρχίας έπισκόπων χειροτονούντος τους τής έπαρχίας έπισκόπους, καθώς τοίς θείοις κανόσι διηγόρευται, χειροτονεΐσθαι δέ, καθώς ειρηται, τους μητροπολίτας των προειρημένων διοικήσεων παρὰ του Κωνσταντινουπόλεως άρχιεπισκόπου» (Σύνταγμα, II, 280-281).

Η «τάξις των πρεσβείων τιμής» των πέντε πατριαρχικών θρόνων (Ρώμης, Κωνσταντινουπόλεως, Άλεξάνδρεια, Αντιοχείας και Ίεροσολύμων) καθορίσθηκε, άμέσως ή έμμέσως, από τους σχετικούς κανόνες των Οίκουμενικών συνόδων των Δ' και Ε' αίωνων (6 τής Α', 2 και 3 τής Β' και 28 τής Δ' Οίκουμενικής συνόδου, ό όποίος όριζει, «ώστε τον Κωνσταντινουπόλεως θρόνον των ίσων απολαύειν πρεσβείων του τής πρεσβυτέρας Ρώμης θρόνου και έν τοίς εκκλησιαστικοίς, ως εκείνον, μεγαλύνεσθαι πράγμασι, δεύτερον μετ' εκείνον ύπάρχοντα, μεθ' όν ό τής Άλεξάνδρέων μεγαλοπόλεως άριθμείσθαι θρόνος, είτα ό Αντιοχείας και μετά τουτόν ό τής Ίεροσολυμιτών πόλεως» (Σύνταγμα, II, 387). Η «τάξις των πρεσβείων τιμής» δηλαδή καθόρισε και την «τάξιν προκαθεδρίας» των πέντε πατριαρχικών θρόνων, ή όποία ήταν άναγκαία για την εύρυθμη λειτουργία των εκκλησιαστικών θεσμών και ιδιαίτερα του συνοδικού συστήματος.

(Συνεχίζεται)

ΟΔΟΠΟΡΙΚΟΝ ΕΙΣ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΕΝΤΡΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ*

36. «Κεντρικὸ Ἐκκλησιαστικὸ Βιβλιοπωλεῖο»

Τὴν 3η Φεβρουαρίου 1994 ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας κ. Στυλιανὸς μᾶς ξενάγησε προσωπικῶς ὄχι μόνον στοὺς εὐρυτάτους χώρους τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέου, ἀλλὰ καὶ στὸ προκείμενο Κεντρικὸ Ἐκκλησιαστικὸ Βιβλιοπωλεῖο, ποῦ εἶναι καὶ κατάστημα πωλῆσεως ἐκκλησιαστικῶν εἰδῶν. Τὸ βιβλιοπωλεῖο αὐτό, ποῦ ἰδρύθηκε τὸ 1980 στὸ Σύδνεϋ καὶ

Τοῦ κ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ**

Ὁμοσ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ἔχει παραρτήματα στὴ Μελβούρνη καὶ στὴν Ἀδελαΐδα, τροφοδοτεῖ σήμερα ὅλες τὶς ἐνορίες - κοινότητες τῆς Αὐστραλίας μὲ χριστιανικὰ ἔντυπα ἀπὸ τὴν «Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ ἀπὸ τοὺς κυριώτερους ἑλληνικοὺς ἐκδοτικοὺς οἴκους, ἐπιτελώντας ἔτσι ἔργο ἀγάπης καὶ διαφωτίσεως ἀνάμεσα στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ. Στὸ βιβλιοπωλεῖο αὐτὸ ὑπάρχει καὶ πλουσιωτάτη ἐκθεσις βιβλίων θρησκευτικοῦ περιεχομένου σὲ ἀγγλικὴ γλῶσσα ἀπὸ τὰ κυριώτερα Ὁρθόδοξα Κέντρα τοῦ κόσμου. Ὅπως ἔχει σημειώσει ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Οἰκονόμος π. Στυλιανὸς Σκούτας, «Τὸ κεντρικὸ βιβλιοπωλεῖο ἀποτελεῖ πλέον κέντρο πνευματικῆς τροφῆς,

πρὸς τὸ ὁποῖο ἀπευθύνονται κληρικοὶ καὶ λαῖκοι γιὰ προμήθεια ὄχι μόνον βιβλίων, ἀλλὰ καὶ ἄλλων εἰδῶν Ὁρθοδόξου εὐσεβείας, ὅπως, εἶναι εἰκόνες, λιβάνι, καντήλια, θυμιατά, κομποσχοῖνια καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται ἓνα χριστιανικὸ σπίτι. Ἐπὶ πλέον, ἡ εὐρεία ἐπιλογή Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδῶν ἐξοπλίζει τοὺς Ἱερούς μας Ναοὺς μὲ κάθε εἶδους ἱερὰ σκεύη - ἀπὸ σταυροὺς εὐλογίας μέχρι κολυμβήθρες, πολυελαίους καὶ ξυλόγλυπτα τέμπλα» (Ἐπετηρὶς - Directory, σ. 91).

37. «Ἐκκλησιαστικὸ Κηροπλαστεῖο».

Στὴ συνάφεια αὐτὴ πρέπει νὰ προσθέσωμε λίγες γραμμὲς καὶ γιὰ τὸ πρωτοπορειτικὸ «Ἐκκλησιαστικὸ Κηροπλαστεῖο», τὸ ὁποῖο ἐπίσης μᾶς ἀνέφεραν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Στυλιανός. Τὸ Κηροπλαστεῖο αὐτό, ποῦ βρίσκεται στὴν Ἱ. Μονὴ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Βουνοῦ (στὸ Spring Wood), ἔχει πρωτότυπες αὐτόματες ἐγκαταστάσεις, τὶς ὁποῖες ἐπενόησε ὁ ὁμογενῆς μηχανολόγος κ. Σταῦρος Λεμωνάκης καὶ οἱ ὁποῖες παράγουν ἑκατομμύρια κεριῶν κάθε χρόνο πρὸς ἐξυπηρέτησι τῶν Ἱ. Ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

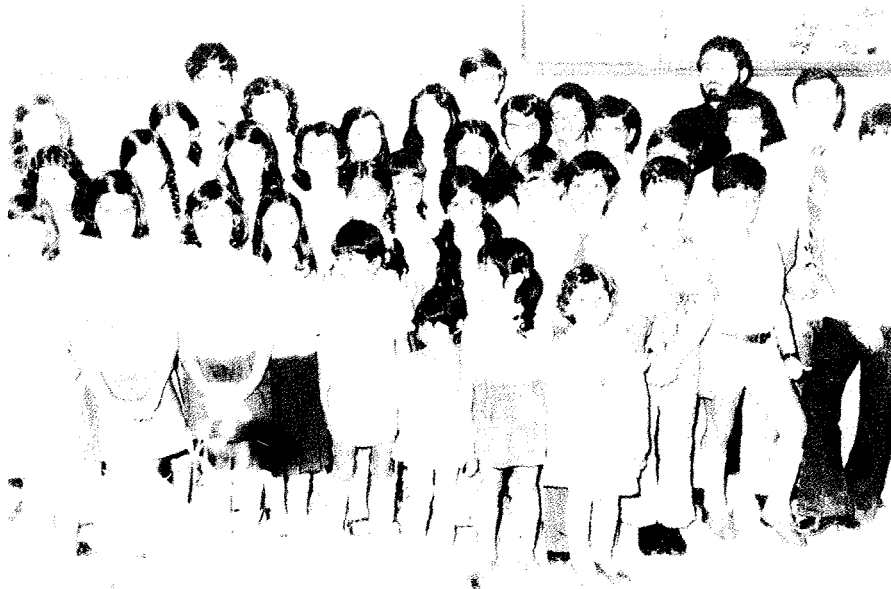
38. Ὁ Παιδικὸς Σταθμὸς «Ἅγιος Ἀνδρέας».

Στὴ συνέχεια ὁ Ἅγιος Αὐστραλίας μὲ ξεχωριστὴ συγκίνησι μᾶς ξενάγησε στὸν Παιδικὸ Σταθμὸ «Ἅγιος Ἀνδρέας» (Saint Andreas Kindergarten), ὁ ὁποῖος μὲ τὶς φροντίδες τῆς

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 385 τοῦ ὑπ' ἀρ. 9 τεύχους.

Ἀπὸ τὰ
ἐγκαίνια
τοῦ Κεντρικοῦ
Ἐκκλησιαστικοῦ
Βιβλιοπωλεῖου
(Σύδνεϋ).

*Παλαιότερα
φωτογραφία
του Κατηχητικού
Σχολείου
της Ένορίας
-Κοινότητας
Liverpool N.N.O.*

Έλληνορθόδοξου Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας λειτουργεῖ ἀπὸ τὶς 7.30 π.μ. μέχρι τὶς 5.30 μ.μ. καθημερινῶς πλὴν τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς καὶ δέχεται παιδιὰ προσχολικῆς ἡλικίας 3-4 ἐτῶν. Ὁ Σταθμὸς –καὶ μὲ ἐνίσχυσι τῆς Αὐστραλιανῆς Κυβερνήσεως– ἐξυπηρετεῖ ὄχι μόνον ἑλληνόπουλα, ἀλλὰ καὶ ἄλλοεθνή παιδιὰ τῆς γύρω περιοχῆς, γιὰ νὰ μὴ μένουν σπιτί τους ἢ μὲ ἀνειδίκευτα πρόσωπα σὲ ἀκατάλληλους χώρους κατὰ τὶς ὥρες, κατὶς τὶς ὁποῖες ἐργάζονται οἱ γονεῖς τους. Τὰ 75% τῶν ἐγγεγραμμένων παιδιῶν προέρχονται ἀπὸ οἰκογένειες μεταναστῶν. Τὸ 1984 ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Κυβέρνησις, ἀναγνωρίζοντας τὴν ποιότητα τῶν ὑπηρεσιῶν, τὶς ὁποῖες προσφέρει ὁ Παιδικὸς Σταθμὸς, ἰδιαίτερος πρὸς τὰ παιδιὰ διαφόρων ἐθνοτήτων, ἐγκαθίδρυσε εἰς αὐτὸν καὶ ἐπιχορήγησε τὴ θέσι «βοηθοῦ Ἐθνικότητων». Παρόμοιος ἐξαιρετικὸς Παιδικὸς Σταθμὸς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπι-

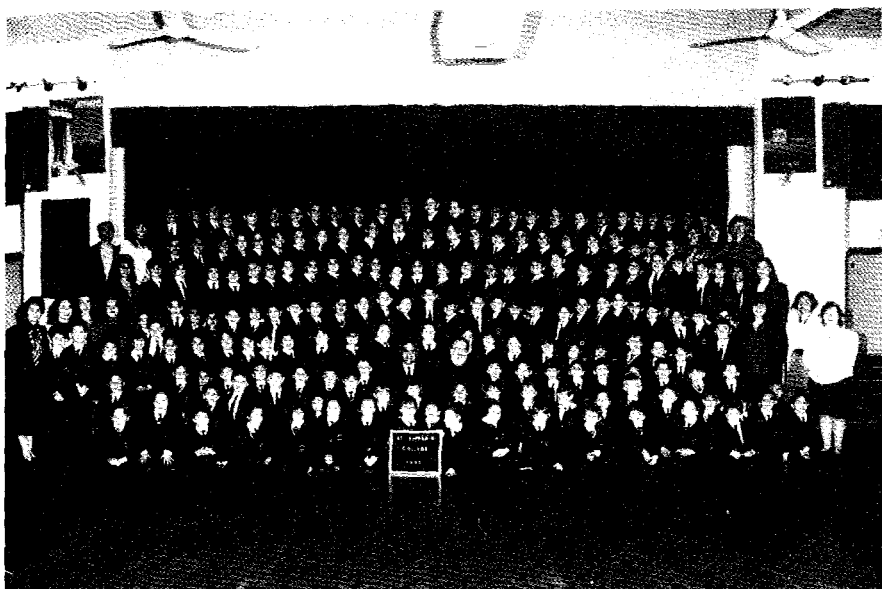
σκοπῆς Αὐστραλίας λειτουργεῖ, ὅπως ἤδη εἶπαμε, καὶ στὴ Βρισβάνη καὶ εἶναι ὑπὸ ἴδρυσιν καὶ στὴν Καμπέρρα.

39. Τὰ Σχολεῖα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας.

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν μας στὸν Παιδικὸ Σταθμὸ, ὁ Σεβασμιώτατος, –τὸν ὁποῖο εἶδαν καὶ χαίρετισαν μὲ πολλὴ χαρὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ, ποὺ ἐκεῖνη τὴ ὥρα ἐπαιζαν στὸν κήπο–, ἀπαντώντας σὲ σχετικὲς ἐρωτήσεις μας μᾶς κατετόπισε τόσον γιὰ τὰ παραδοσιακὰ Ἀπογευματινὰ καὶ Σαββατιανὰ Σχολεῖα, ποὺ λειτουργοῦν σὲ ὅλες τὶς Ἐνορίες - Κοινότητες, ὅσον καὶ γιὰ τὰ Ἡμερήσια Ἑλληνορθόδοξα Σχολεῖα, ποὺ λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ μὲ τὶς φροντίδες τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς στὶς μεγάλες Ἑλληνορθόδοξες Ἐνορίες - Κοινότητες τῆς Αὐστραλίας. Τὰ ἡμερήσια αὐτὰ Σχολεῖα, ποὺ εἶναι γνωστὰ ὡς

*Ἀπογευματινὸ Σχολεῖο
στὴν περιοχὴ Brighton -
Le Sands (Σύδνεϋ), ἓνα
ἀπὸ τὰ ὑπερδιακόσια
Ἀπογευματινὰ Σχολεῖα
τῆς Ἑλληνορθόδοξου
Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς
Αὐστραλίας.*

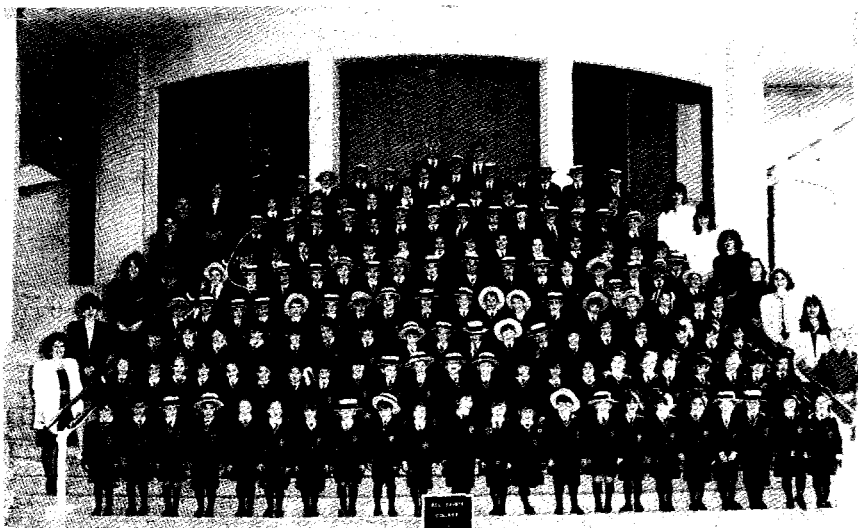

*Ήμερήσιο
Έλληνορθόδοξο
«Κολλέγιο
Άγίας Εϋφημίας»
«St. Euphemia
College)
στήν Bankstown N.S.W.*

«Κολλέγια» υπόκεινται μὲν αὐτονοήτως στοὺς νόμους τοῦ Κράτους καὶ στοὺς κανονισμοὺς τῶν σχέσεων Ὑπουργείων, ἀλλὰ παραλλήλως φροντίζουν νὰ μεταλαμπαδεύουν τὰ ἰδανικὰ τοῦ Γένους καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας στὰ ἑλληνικὰ νεῖατα τῆς Αὐστραλίας, ἐμπλουτίζοντας τὰ μαθήματα τοῦ ἑλληνικοῦ προγράμματος μὲ τὴ διδασκαλία τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ γεωγραφίας, τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων, χορῶν, τραγουδιῶν, καθὼς καὶ μὲ τὴ δημιουργία στίς ψυχὲς τῶν διδασκόμενων τῆς ζωντανῆς ἐμπειρίας τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῆς κατηχήσεως, τοῦ διαλόγου καὶ τοῦ ἐκκλησιασμοῦ. Ἀπόφοιτοι τῶν Κολλεγίων αὐτῶν, ὅπως καὶ τῶν θαλερῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ποὺ λειτουργοῦν ἰδίως στὸ Σύδνεϋ, στὴ Μελ-

βούρνη, στὴν Ἀδελαΐδα καὶ στὴν Πέρθη, ἦσαν ἀκριβῶς οἱ ἑκατοντάδες τῶν ἐκλεκτῶν νέων καὶ νεανίδων, τοὺς ὁποίους γνωρίσαμε στὴν Βρισβάνη (Brisbane) κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Παναυστραλιανοῦ Συνεδρίου Ἑλληνορθόδοξου Νεολαίας.

Ἐπιτραπὴ νὰ προσθέσωμε, ὅτι τὰ Ἡμερήσια Ἑλληνορθόδοξα «Κολλέγια» τῆς Αὐστραλίας ὅπως ἔχει τονίσει ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς Οἰκονόμος π. Στυλιανὸς Σκούτας, «διαθέτουν κτιριακὰ συγκροτήματα ἐφάμιλλα τῶν καλύτερων τῆς Αὐστραλίας μὲ ἀνετες αἴθουσες διδασκαλίας, ἄρτια ἐργαστήρια φυσικῆς, χημείας, οἰκοκυρικῆς, πληροφορικῆς, σχεδιασμοῦ καὶ φωτογραφικῆς, καθὼς καὶ πλούσιες βιβλιοθή-

*Ήμερήσιο
Έλληνορθόδοξο
«Κολλέγιο
Άγίων Πάντων»
(All Saints
College)
στήν περιοχή
Belmore N.S.W.*

Ο ΚΑΤ' ΕΠΙΓΝΩΣΗ ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ*

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ: ΕΙΣΑΓΩΓΗ. Ι. Ο ΚΑΛΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ. ΙΙ. Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ ΔΙΚΑΙΟΥ. ΙΙΙ. ΟΙΚΕΙΩΣΗ ΜΕ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ. ΙV. ΔΕΟΝΤΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΑΣΚΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ. V. ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ. VI. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ.

β. Ἡ ἀπόκρυψη φορολογητέας ὕλης πρέπει νὰ ἔχει ἀνάλογη μεταχείριση, ἐν σχέσει μὲ τὶς ἀλληλένδετες δυσμενεῖς ἐπιδράσεις ποὺ προκαλεῖ στὴν ἐθνικὴ οἰκονομία καὶ συνεπῶς στὴ διαβίωση τῶν συνεπῶν φορολογουμένων, ἀλλὰ, περισσότερο τῶν μικροεισοδηματιῶν, κατὰ τὸ ποσοδὸ τοῦ εἰσοδήματός των, ἀπὸ τὴν αὐξήση τῆς φορολογίας ἢ, συνήθως, καὶ τοῦ κρατικοῦ δα-

καὶ πρέπον, ἐν προκειμένῳ, εἶναι νὰ ἐπιβάλλεται - συμβεβαιώνεται, μετὰ τοῦ ἀναλογούντος φόρου ἐπὶ τῆς ἀνακαλυφθείσης φορολογητέας ὕλης, καὶ προσαύξηση τούτου, ὑπολογιζομένη τουλάχιστο μὲ τὸ ἐπιτόκιο τῶν ἐντόκων γραμματίων τοῦ Δημοσίου καὶ τὸν διαδραμόντα χρόνο ἀπὸ τῆς γενέσεως τῆς φορολογικῆς ὑποχρεώσεως.

Τοῦ κ. ΚΩΝ/ΝΟΥ ΧΡ. ΤΡΑΚΑ

Ἀντιπροέδρου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου

νεισμοῦ, γιὰ τὴν πληρωμὴ ἀνελαστικῶν δημοσίων δαπανῶν, ποὺ περιορίζουν, ἀντιστοίχως, τὴν αὐτοχρηματοδότηση καὶ τὴν δανειοδότηση τῆς παραγωγικῆς διαδικασίας, μὲ ἀλληλένδετα ἐπακόλουθα τὴν ὕφεση, τὴν ἀνεργία, τὸν πληθωρισμὸ (μονολεκτικῶς, τὸν στασιμοπληθωρισμὸ), τὴν μείωση τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως τῶν μισθῶν καὶ τῶν συντάξεων. Ἐνῶ παραλλήλως προβάλλει ἢ προκλητικὴ εὐμάρεια καὶ ἢ σπατάλη πολλῶν φοροδιαφευγόντων. Δίκαιον

Δίκαιον καὶ πρέπον, ἐπίσης, εἶναι ἡ φορολογικὴ συμπεριφορὰ τῶν πολιτῶν νὰ συνεκτιμᾶται, ὡς στοιχεῖο θετικὸ ἢ ἀρνητικὸ, ἰδίως, κατὰ τὶς ἐπιχειρηματικὲς συναλλαγὰς τούτων μὲ τὸν δημόσιο τομέα, βάσει σχετικῶν πιστοποιητικῶν τῶν ἀρμοδίων δημοσίων οἰκονομικῶν ὑπηρεσιῶν, γιὰ τὴν ἀσφαλεστέρα καὶ ἀποτελεσματικότερα οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη τῶν τομέων τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας (βλ. καὶ ἀρθρο 106 παρ. 1 καὶ 2).

γ. Ἡ συμμετοχὴ τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν στὴν ἄμυνα ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, μὲ τὴν ἐκπλήρωση τῆς στρατιωτικῆς θητείας ἢ ἄλλης στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἀποτελεῖ γενικὸ καὶ ἀνεξαιρέτο χρέος - καθήκον αὐτῶν, χωρὶς ὅποιαδήποτε διάκριση, ὡς πρὸς τὴν καθόλου μεταχείριση, ἀπὸ

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 388 τοῦ ὑπ' ἀρ. 9 τεύχους.

κες, ἀμφιθεατρικὸς χώρος, αἴθουσες ἐκδηλώσεων, γυμναστήρια καὶ ἀθλητικὲς ἐγκαταστάσεις.

»Σὲ συνδυασμὸ καὶ μὲ τὴν πρόσληψη προσοντούχων καὶ πεπειραμένων δασκάλων καὶ καθηγητῶν τὸ οἰκονομικὸ κόστος τῶν Κολλεγίων εἶναι ὑπέρογκο. Ἐν τούτοις ἡ ὑψίστη εὐθύνη τῶν ἐνοριῶν-κοινοτήτων εἶναι ἡ ἐξασφάλιση δυναμικῶν Ὀμογενειακῶν μονάδων μὲσω τῶν ὁποίων θὰ προωθεῖται ἡ πολιτιστικὴ καὶ θρησκευτικὴ Κληρονομία τοῦ Γένους. Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας στὴν ἱερὴ ὑπόθεση τῆς παιδείας στηρίζεται ὄχι μόνον τὰ νειάτα, ἀλλὰ τὴν Ὀμογένεια γενικώτερα.

»Τὸ ἑλληνικὸ κράτος, ἀναγνωρίζοντας τὴν μακροπρόθεσμη συμβολὴ αὐτοῦ τοῦ τύπου ἐλληνομάθειας, ἐνισχύει τὰ Κολλέγια μὲ ἐκπαιδευτι-

κοὺς ἀποσπασμένους ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων τῆς Ἑλλάδος καὶ διορισμένους ἀπὸ τὰ Γραφεῖα Συμβούλων Ἐκπαίδευσσεως στὴν κάθε πολιτεία - χειρονομία ἐθνικοῦ χρέους ποὺ ἐκτιμᾶται τὰ μέγιστα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

»Ἡ προσφορὰ τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους εἶναι πολὺ σημαντικὴ γιὰ τὴν ἀφενὸς στελεχώνει τὸ ἑλληνικὸ πρόγραμμα τῶν Κολλεγίων μὲ ἱκανὸ ἀριθμὸ ἐκπαιδευτικῶν ὥστε ἡ ἑλληνικὴ νὰ διδάσκει σὲ μικρότερες ὁμάδες παιδιῶν, ἀνάλογα μὲ τὴν εὐχέρεια ποὺ παρουσιάζουν οἱ μαθητὲς στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ἀφετέρου ἀπαλλάσσει τοὺς φορεῖς καὶ τοὺς γονεῖς ἀπὸ τὸ ἐπιπρόσθετο βᾶρος τῶν ἐξόδων διὰ τὴν μισθοδοσίαν τῶν ἐκπαιδευτικῶν τοῦ ἑλληνικοῦ μαθήματος». (Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 43). (Συνεχίζεται)

τήν κοινωνική, οικονομική, επιστημονική ή άλλη κατάσταση εκάστου, εκτός μόνο της υγείας, εάν δεν δύναται να επιμεληθεί του έαυτού του, εύλογως δέ και της επιστήμης, μόνο για διασήμους επιστήμονες να υπηρετούν σε στρατιωτικές υπηρεσίες σχετικές με την επιστημονική ειδίκευσή τους, καθώς και της οικογενείας, με τρία τουλάχιστον παιδιά, να υπηρετούν, έκαστο, μειωμένη στρατιωτική θητεία, π.χ. κατά 2/10.

δ. 'Η εκπλήρωση της υποχρέωσης της στρατιωτικής θητείας αποτελεί και πρέπει ν' αποτελεεί απαραίτητο προσόν διορισμού ή έπιλογής σε θέση ή έκλογής ή άναδειξεως σε άξιωμα ή λειτουργήματα του Κράτους ή κρατικού νομικού προσώπου δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου.

ε. 'Η εκπλήρωση του χρέους της έθνικης άλληλεγγύης, προδήλως, *υπέρ της Πατρίδος ή της δημοκρατικής μορφής του πολιτεύματος*, όσάκις προκαλεί στέρηση της ζωής ή βλάβη της υγείας ή μείωση της περιουσίας των άξιων έπαίνου (Θουκ. άνωτ. 36) και τιμής μαχητών, δημιουργεί, υπέρ αυτών ή της οικογενείας των, ιδιαίζούσης πληρότητος αντίστοιχα κοινωνικά δικαιώματα, που άπορρέουν από τη γενική μέριμνα του Κράτους υπέρ των θεσμών, των προσώπων και των αγαθών του άρθρου 21. 'Η άναγνώριση και ή άπόδοση της μεγάλης τιμής αυτής και ή διαφύλαξη της *μόνο* για τους πραγματικούς μαχητές - ήρωες της Πατρίδος, αλλά και ή προστασία του ιερού δημοσίου χρήματος, υπαγορεύουν στον νομοθέτη την θέσπιση κανόνων δικαίου - πλαισίων, με τους όποιους άφενός θ' άπαιτούνται πλήρεις άποδείξεις, με (δημόσια) έγγραφα των άρμοδίων στρατιωτικών ή άστυνομικών ή άλλων 'Αρχών, με την ιδιότητα του μαχητού, την πολεμική του δράση και τδ (βέβαιο) γεγονός, κατά περίπτωση, του θανάτου ή του τραύματος, ή του νοσήματος, κατά την διάρκεια της μαχητικής δράσεώς του, που δικαιολογεί την ισόβια χρηματική παροχή - σύνταξη, και άφετέρου θα λαμβάνονται υπόψη ή διαδρομή του χρόνου από της έπελεύσεως του γεγονότος τούτου και λόγου της παροχής, ή όποια πρέπει να συνεκτιμάται, έν σχέσει με την, κατά την κοινή πείρα, άπαιτούμενη ήλικία για επαγγελματική άποκατάσταση, καθώς, κατά συνέπεια, και ή οικονομική κατάσταση του μαχητού.

Χαρακτηριστική, ως προς την εκτίμηση της προσφοράς του μαχητού υπέρ της Πατρίδος, είναι ή διάταξη του IV Τμήματος της δεκάτης τε-

τάρτης τροποποίησεως (1868) του 'Αμερικανικού Συντάγματος, κατά την όποια «ούτε οί 'Ηνωμένες Πολιτείες ούτε Πολιτεία δύναται να αναλάβουν ή να πληρώσουν χρέος ή υποχρέωση για βοήθεια που έχει παρασχεθεί σε έξέγερση ή στάση έναντίον των 'Ηνωμένων Πολιτειών... χρέη δέ, υποχρεώσεις και άπαιτήσεις αυτού του είδους θεωρούνται παράνομα και άκυρα».

στ. Πάντως, άποτελεί έθνική ευπρέπεια και ανάγκη ή διαφύλαξη (άπό τυχόν ψεύτες και άρπαγες) της ιδιαίτερας τιμής των μαχητών υπέρ της Πατρίδος, ως ιδέας, που δεν έχει τίμημα ή άντάλλαγμα, αλλά την άνάλογη κατανόηση και άνταπόκριση της Πατρίδος.

ζ. 'Η διάταξη του άρθρου 25 παρ. 4, θεσπίζουσα και ρητώς την άυτονόητη εκπλήρωση του χρέους της κοινωνικής και έθνικης άλληλεγγύης των πολιτών, άποτελεί και ρητό πλέον συμπλήρωμα των διατάξεων που θεσπίζουν κοινωνικά δικαιώματα ή μεριμνούν για την οικονομική και την κοινωνική άνάπτυξη της Χώρας, ως άντιπαροχή στην εύλογη σχέση παροχής - άντιπαροχής, μεταξύ Κράτους και πολιτών.

η. 'Η τήρηση της διατάξεως αυτής του άρθρου 25 παρ. 4 άποτελεί την λυδία λίθο της άναγκαίας κατισχύσεως της ευπρεπείας, της συναλληλίας και της συνεπείας (στις σχέσεις Κράτους - πολίτη και πολίτη - Κράτους) και συνεπώς της έπιτεύξεως της κοινωνικής και έθνικης ευημερίας. Βεβαίως όλοι οί άνθρωποι είναι όφειλέτες της θείας δωρεάς της ευπρεπείας και της δικαιοσύνης (άνωτ. Πλατ. Πρωταγ. 322d). 'Αλλά οί περισσότεροι δυνάμενοι να συμβάλλουν στην οικονομική, κοινωνική και έθνική άλληλεγγύη, ως δημόσιοι άξιωματούχοι ή λειτουργοί ή ως παράγοντες της οικονομικής δραστηριότητος κ.λπ., οί όποιοι, έπι πλέον, περισσότερο φαίνονται και κρίνονται και παραδειγματίζουν, είναι και οί άνάλογοι άποδέκτες της συνταγματικής αυτής έπιταγής (βλ. Κ. Τράκα, 'Η αύξηση της δημοσίας δαπάνης κύριο πρόβλημα της Οικονομίας, στην ΕΔΔΔ τ. 121-122, α' τριμ. 1987, σελ. 14 έπ.).

θ. Πάντως οί παραβάσεις της διατάξεως του άρθρου 25 παρ. 4 και των άλλων σχετικών διατάξεων, με ιδιαίτερα τεχνάσματα, για την άποφυγή της στρατεύσεως ή της φορολογίας και δη για την ιδιοποίηση δημοσίου χρήματος, με ευρεία έννοια (του Δημοσίου, των ν.π.δ.δ. και των κρατικών ν.π.ι.δ. και εκ της Ευρωπαϊκής Ένώ-

σεως), όπως με την παρασηνιακή «κατακύρωση» δημοσίου διαγωνισμού εκτελέσεως δημοσίου έργου ή προμηθείας, πρέπει να επισύρουν βαρύτερες ποινές, ενέχουσες και, αναλόγου διαρκείας, κοινωνικό στιγματισμό. Δικαίως, έφ' όσον οί παραβάτες αυτοί σκέπτονται και ενεργούν όχι ως κοινωνοί, αλλά ως έκμεταλλευτές ή και ως παράσιτα, και ό άνθρωπινος χαρακτήρας εκτιμάται ιδιαίτερος από την κοινωνικότητά του.

Γ) Το άρθρο 7 παρ. 1 όρίζει: «Έγκλημα δέν υπάρχει ούτε ποινή επιβάλλεται χωρίς νόμο που να ισχύει πριν από την τέλεση της πράξεως και να όρίζει τα στοιχεία της. Ποτέ δέν επιβάλλεται ποινή βαρύτερα από εκείνη που προβλεπόταν κατά την τέλεση της πράξεως». Οί διατάξεις αυτές, άλληλένδεται με τις θεμελιώδεις διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 1 και 5 παρ. 3 (άρθρο 110 παρ. 1) στοιχούν θεϊόν και παγκόσμιον Δίκαιον και κατοχυρώνουν την ασφάλεια του Δικαίου, ή όποία απέτελεσε και αποτελεί τον πρώτο λόγο της θεσπίσεως και της αξίας των Συνταγμάτων, καθώς και την ούσία, ιδιαίτερος, του Ποινικού Δικαίου, με το νομοτεχνικό και συνεπώς πρωταρχικό στοιχείο της έννοιας του εγκλήματος. *Θείον Δίκαιον*, κατά το όποιο «άμαρτία ούκ εύλογείται μη όντος νόμου», δηλαδή, δέν καταλογίζεται άμαρτημα έφ' όσον δέν υπάρχει νόμος (Ρωμ. ε' 13). *Παγκόσμιον Δίκαιον*, ως *Διεθνές Δίκαιον* (άρθρο 8 της Διακηρύξεως των Δικαιωμάτων του Άνθρώπου και του Πολίτου, του 1789. Άρθρο 11 παρ. 2 της Οικουμενικής Διακηρύξεως των Δικαιωμάτων του Άνθρώπου, της 10 Δεκ. 1948. Άρθρο 7 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως της Ρώμης, της 4.11.1950, «Διά την προάσπισιν των δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών» (ν.δ. 53/19.9.1974) και Πρόσθετα Πρωτόκολλα (ν.δ. 215/1974 και ν. 1841/1989) με *υπερνομοθετικόν κύρος* (κατά τα Συντάγματα: Ελλάδος άρθρο 28 παρ. 1. Ιταλίας άρθρο 10. Γερμανίας - Θεμελιώδους Νόμου της Βόννης, 1949 - άρθρο 25. Γαλλίας άρθρο 55. Δανίας άρθρο 20 παρ. 1. Ιρλανδίας άρθρο 29 παρ. 3. Ισπανίας άρθρο 96). Και ως *Συνταγματικόν Δίκαιον* (των Συνταγμάτων: Ελλάδος άρθρο 7 παρ. 1. Γαλλίας άρθρο 7 της Διακηρύξεως των Δικαιωμάτων του Άνθρώπου και του Πολίτου, του 1789. Θεμελιώδους Νόμου της Βόννης άρθρο 101 παρ. 2. Ιταλίας άρθρο 25 παρ. 2. Ισπανίας άρθρο 25 παρ. 1). Πηγή όλων αυτών των Δικαίων, και πάλι, το Έλληνικό: «Δεί τον νομοθετούντα περι των μελλόντων έσσεσθαι... νομοθετείν. Τοϋτο γάρ έστι το έφ' άπασι τοίς πο-

λίταις κοινούς τους νόμους τιθέναι, το δέ περι των γεγονότων πραγμάτων νόμους γράφειν, ου νομοθετείν έστιν, αλλά τους άδικούντας σώζειν» (Δημοσθ. κατά Τιμοκρ. 116). «Η του νομοθέτου κρίσις περι μελλόντων και καθόλου έστιν...» (Άριστοτ. Ρητ. Α', 1354β και 1358β).

Κατ' ακολουθίαν των άνωτέρω, δέν είναι νοητή παραβίαση του δικαίου της διατάξεως του άρθρου 7 παρ. 1 του Συντάγματος, υπό όποιαδήποτε συγκυριακή σκοπιμότητα ή έξαιρετική κατάσταση, με διάταξη στην όποία θα προσεδίδετο προσωρινή συνταγματική ισχύς, καθόσον άπαγορευομένη νομικώς, από την υπερτάτη (τυπική και ούσιαστική) νομιμότητα, θα ήτο όπωσδήποτε προσχηματική και το (παραβιάζον) Κράτος θα καθίστατο αυτόκθετο της θείας τάξεως και οικονομίας και της πολιτισμένης διεθνούς νομιμότητος και κοινωνίας.

Δ) Οί διατάξεις του άρθρου 16, για την Παιδεία, όρίζουν στις παρ. 1, 2, 5 και 6 τούτου, αντίστοιχως, τα έξής:

«1. Η άκαδημαϊκή ελευθερία και ή ελευθερία της διδασκαλίας δέν απαλλάσσουν από το καθήκον της υπακοής στο Σύνταγμα.

2. Η παιδεία αποτελεί βασική άποστολή του Κράτους και έχει σκοπό την ήθική, πνευματική, επαγγελματική και φυσική άγωγή των Έλλήνων, την ανάπτυξη της εθνικής και θρησκευτικής συνειδήσεως και τη διάπλασή τους σε ελευθέρους και υπευθύνους πολίτες.

5. Η άνωτάτη εκπαίδευση παρέχεται αποκλειστικά από και ιδρύματα που αποτελούν νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, πλήρως αυτοδιοικούμενα.

6. Οί καθηγητές των άνωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων είναι δημόσιοι λειτουργοί».

Έξάλλου, οί διατάξεις του άρθρου 29, οί όποιες παρέχουν την δυνατότητα στους Έλληνες πολίτες να ιδρύουν πολιτικά κόμματα ή να συμμετέχουν σ' αυτά, θεσπίζουν, στην παρ. 3, και την άκόλουθη άπόλυτη άπαγόρευση: «Άπαγορεύονται άπολύτως οί όποιασδήποτε μορφής εκδηλώσεις υπέρ πολιτικών κομμάτων στους δικαστικούς λειτουργούς, στους στρατιωτικούς γενικά, στα όργανα των σωμάτων ασφαλείας και στους δημοσίους υπαλλήλους, καθώς και ή ενεργός δράση υπέρ όποιουδήποτε κόμματος στους υπαλλήλους νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, των δημοσίων επιχειρήσεων και των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως».

(Συνεχίζεται)

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΩΝ/ΝΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΤΟΥ ΕΞ ΟΙΚΟΝΟΜΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ 1821*

Εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι «πᾶσα ἐπανάστασις ἐνὸς ὀλοκλήρου ἔθνους κατὰ τοῦ ἰδίου ἡγεμόνος εἶναι πάντη πάντως ἐπιλήψιμος καὶ ἀθέμιτος»²⁵³, ὁ Κ. Οἰκονόμος, ἂν καὶ ἀντιτίθεται πρὸς τινὰς «δημαγωγούς, ὀχλοκρατικούς καὶ φιλοταράχους, οἱ ὅποιοι ζητοῦν τὴν ἰδίαν εὐτυχίαν εἰς τὴν πάγκοινον κακοδαιμονίαν τούτων τῶν λαῶν»²⁵⁴, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις εἶναι καθόλου νόμιμος καὶ θεμιτή.

«Ὅταν ὁ ἡγεμὼν», σημειοῖ εἰς τὴν § ΚΑ', «ἐνὸς τινος ἔθνους ἔχη Τούρκου ἀγωγὴν, καὶ

Τοῦ κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΠΟΥΓΑΤΣΟΥ**

ψυχὴν, καὶ θρησκείαν τοῦ Μωάμεθ... ὅταν... καταπατῆ... τὰ κοινὰ τῆς ἀνθρωπότητος δικαιώματα, ὥστε νὰ διεγείρη... τοῦ ἔθνους, εἰς τὸ ὁποῖον ἡγεμονεύει, ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν ἄλλων ἔθνων... τὴν ἀγανάκτησιν, τότε σφάλλει ἄρα γε τὸ πρῶην ὑπῆκοον ἔθνος, ἐὰν ζητήσῃ νὰ διασωθῆ ἀπὸ τῆς λύσεως τοῦ ἐξολοθρευτοῦ;»²⁵⁵.

Ἀκολουθῶς, ὁ Κ. Οἰκονόμος, καὶ εἰς τὴν § ΚΒ', ἀντικρούων τὸν ἕτερον ἰσχυρισμὸν τῶν συνηγόρων τοῦ Σουλτάνου ὅτι τὴν δεσποτείαν

τοῦ τὴν ἀνεγνώρισαν καὶ τὴν ἐπεκύρωσαν, ὡς νόμιμον, καὶ τὴν καθωσίωσαν οἱ χριστιανοὶ Μονάρχαι τῆς Εὐρώπης, ὑποστηρίζει, «ὅτι οὔτε δικαίωμα ἔχει ὁ Τούρκος εἰς τὴν Ἑλλάδα, οὔτε καθωσιώθη πώποτε ἢ τούτου τυραννία ὑπὸ τῶν δυνάμεων τῶν χριστιανῶν, ἀλλ' οὐδ' ἡμεῖς ποτε συνήφθημεν ἐκουσίως, ὡς ὑπῆκοοι, μετὰ τοῦ τυράννου»²⁵⁶.

Ἐναντι ὄλων αὐτῶν τῶν κατηγοριῶν συνιστᾷ εἰς τοὺς χριστιανούς νὰ μὴ ταράσσωνται καὶ νὰ μὴ κάμπτηται τὸ ἀγωνιστικὸν αὐτῶν πνεῦμα ἐξ εὐρωπαϊῶν τινῶν, οἱ ὅποιοι κατατρέχουν καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ τοὺς ἀγωνιζομένους Ἕλληνας, διασύροντες αὐτοὺς «ὡς ἀντάρτας, ὡς μισοβασιλεῖς, ὡς ὀχλοκρατικούς, ὡς κακούργους»²⁵⁷. Καὶ πάλιν νὰ μὴν ταράσσωνται «ἐὰν συγγέωσι τὸ ἱερώτατον καὶ δικαιοτάτον πρᾶγμα τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὰς ἀσεβεῖς, ἀνόμους, ἀνοσίους φατριάς τῶν Καρβουναρίων²⁵⁸, καὶ τῶν Ἰακωβίνων²⁵⁹, καὶ τῶν Ἐλευθεριαστῶν»²⁶⁰.

Πίστις καὶ πεποίθησις πάντων τῶν Ἑλλήνων δέον νὰ εἶναι τὸ γεγονός ὅτι «τὸ ἔργον τὸ ἡμέτερον», σημειοῖ ὁ Κ. Οἰκονόμος, «κηρύττει ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἀλήθειαν ὅτι οἱ Ἕλληνες κατασκεύασαντες ὄπλα ἐκ τῶν συντριμμάτων τῶν ὀπείων ἔφερον ἀλύσεων, ὤρησαν ἐνώπιον πάντων τῶν εὐνομουμένων λαῶν τῆς γῆς νὰ ἀναλάβωσι τὰ ἑαυτῶν φυσικά, καὶ θρησκευτικὰ δικαιώματα, διώξαντες ἀπὸ τῶν οἰκιῶν αὐτῶν

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 390 τοῦ ὑπ' ἀρ. 9 τεύχους.

253. Αὐτόθι.

254. Πρβλ. Πρωτ., σ. 260.

Ὁ Κ. Οἰκονόμος, γνώστης τῶν εὐρωπαϊκῶν πραγμάτων, καὶ τῆς πολιτικῆς τῶν ἔθνων τῆς Ἐπανάστασεως, ὅπως συσχετίσουν ἢ ταυτίσουν ταύτην πρὸς τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς ἐπιδιώξεις τῶν ἐπαναστατικῶν κινήσεων τῆς Εὐρώπης (Καρβονάριοι, Ἰακωβίνοι, Ἐλευθεριασταί), καταφέρεται κατὰ πάντων τούτων, πολλὰκις δι' ὄφους σκληροῦ, προκειμένου νὰ ματαιώσῃ ἢ ἐξασθενήσῃ τοὺς σκοποὺς αὐτῶν, τῶν ἔθνων τοῦ Γένους μας. Πρβλ. *Ι. Φιλήμονος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλλήν... ἐνθ' ἀνωτ.*, σ. 3-4.

Ὡς ἐκ τούτου, πᾶσα προσπάθεια ἐρμηνείας τῆς τακτικῆς αὐτῆς τοῦ Κ. Οἰκονόμου, ὡς ἀπόδειξις, ὅτι ὁ μέγας αὐτοῦς Διδάσκαλος ἦτο ὁπαδὸς καὶ συνοδοιπόρος τῆς εὐρωπαϊκῆς Μοναρχίας καθὼς καὶ ἀντίθετος πρὸς κάθε ἀπελευθερωτικὸν κίνημα μὲ κοινωνικὰς προεκτάσεις, θεωρεῖται παρακεκινδυνευμένη, μᾶλλον δὲ ἀβάσιμος. (Πρβλ. *Κωστῆ Σκαλιόρα, Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος, ὁ Φιλάργυρος τοῦ Μολιέρου*, Ἀθήνα 1970, σ. 14-15).

255. Πρωτ., σ. 261.

256. Πρωτ., σ. 269-270.

257. Πρωτ., σ. 272.

258. Καρβονάριοι. Οὕτω ἐκαλοῦντο τὰ Μέλη μυστικῆς πολιτικοθρησκευτικῆς ὁργανώσεως, ἡ ὁποία ἐδρασε ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ ΙΗ' μέχρι τῶν μέσων τοῦ ΙΘ' αἰῶνος ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ. Περὶ αὐτῶν ἰδ. Βατάλα Μάνου, Καρβονάριοι, ΜΕΕ, τ. ΙΓ', σ. 814-815.

259. Ἰακωβίνοι, Ἐταιρεία πολιτικῆ, κληθεῖσα «Λέσχη τῶν Ἰακωβίνων», διότι ἐγκατεστάθη εἰς τὸ ἀρχαῖον μοναστήριον τῶν Ἰακωβίνων, εἰς Γαλλίαν, Περὶ αὐτῶν ἰδ. Βελιανίτη Θ., Ἰακωβίνοι, ΜΕΕ, τ. ΙΒ', σ. 773-774.

260. Πρόκειται περὶ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἐλευθέρου Τεκτονισμοῦ (Μασόνων, Freemasonry). Περὶ αὐτῶν ἰδ. Παν. Ν. Τρεμπέλα, Μασωνισμὸς καὶ Θεοσοφία, Ἀθήνα 1932. Νικολάου Ψαροῦδάκη, Σκοτεινὲς δυνάμεις καὶ Χριστιανισμὸς, ἔκδ. 3η Ἀθήνα 1966. Ἰδ. Πρωτ., σ. 272.

τοὺς ἐπελθόντας αἰμοβόρους ἀνδραποδιστὰς καὶ ληστὰς. Οἱ Ἕλληνες ἀπωθοῦσι γενναίως τὸν ἀλλόφυλον Φάλαριν²⁶¹ τῆς ἑαυτῶν πατρίδος· καὶ ἐν ταύτῳ ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθειαν ὄλων τῶν νόμων τῆς δικαιοσύνης, ἐνάγοντες τὸν δῆμιον, παντὸς αὐτῶν τοῦ ἔθνους, εἰς τοὺς Σεβαστοὺς Μονάρχας, τοὺς Χριστιανοὺς Ἀμφικτύονας τῆς Εὐρώπης. Κὰν δὲ εἰσακουσθῆ τοῦ αἵματος αὐτῶν ἢ κραυγῆ, ἀναφέρουσι τὰ ἑαυτῶν δίκαια εἰς τὸ Δικαστήριον τοῦ μεγάλου Θεοῦ· καὶ ἂν εἶναι νεύσις τοῦ παναγίου αὐτοῦ θελήματος ἀποθνήσκουσι εὐχαρίστως χριστιανοὶ ἐλεύθεροι»²⁶².

Εἰς τὴν § KB' γίνεται λόγος περὶ τῶν συνηγῶρων τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες ἀπολογοῦνται ὑπὲρ αὐτῆς ὡς «χριστιανοὶ τῆς Εὐρώπης λαοὶ συστενάζοντες μεθ' ἡμῶν καὶ συνεισφέροντες κατὰ ἐταιρείας... πολλοὶ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης... πᾶσαι Τέχναι καὶ Ἐπιστήμαι καὶ Μοῦσαι καὶ Θεάτρα»²⁶³ καὶ γενικώτερον πᾶν ὅ,τι ἀμέσως ἢ ἐμμέσως συνδέεται μετὰ τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἰδιαιτέραν παράγραφον, τὴν ΚΓ', μεγαλυτέρας ἐκτάσεως ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἄλλας παραγράφους, ἀφιεροῖ εἰς τὴν ἀντίκρουσιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῶν κατηγορῶν, «αὐτοχειροτονήτων τιῶν ξένων ἐρμηνέων τοῦ Εὐαγγελίου»²⁶⁴, ὅτι ὁ Ἄγων τῶν Ἑλλήνων εἶναι «ἐναντίος τάχα τῆς χριστιανικῆς πίστεως»²⁶⁵.

«Κακόν», σημειοῖ ὁ Κ. Οἰκονόμος, «κάκιστον, ἀπάνθρωπον, ἀνόσιον ὁ πόλεμος... Καλὸν δὲ πάλιν, καὶ θεῖον καὶ χριστιανικώτατον ἢ εἰρήνην.. Ἄλλ' ὅταν ἐν ὀλόκληρον ἔθνος... κατασφάζηται καὶ γυμνώνηται... χρεωστεῖ νὰ ὑποτάσσεται ἀναίσθητον, καὶ νὰ θεωρῆ... τοσαύτας ψυχὰς... θύματα τοῦ διαβόλου καὶ τῶν τούτου ὑπηρετῶν; ἀπαγε! Οὔτε οἱ ἱεροὶ Κανόνες, οὔτε τὰ νῦν καθ' ἡμᾶς ἀνὰ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην χριστιανικὰ Βασιλεία, οὔτε οἱ πρόην οἱ ἀοίδιμοι καὶ χριστιανικώτατοι Βασιλεῖς ἡμῶν καὶ Αὐτοκράτορες ἀπεδέχθησαν ἢ ἔδειξαν πώποτε τοιαύτην ἀναληγίαν πρὸς τὰς παρὰ τῶν ἀπίστων ὑβρεις τῶν θεῶν δικαιωμάτων»²⁶⁶.

Εἰς τὰς §§ ΚΔ'-ΛΓ'²⁶⁷ διαφαίνεται ἡ πάλλουσα ψυχὴ τοῦ Κ. Οἰκονόμου διὰ τὸν Ἀγῶνα, ἡ ἐλληνικωτάτη αὐτοῦ ψυχὴ, ἡ ὁποία προτρέπει τοὺς χριστιανοὺς νὰ προχωροῦν «μετὰ πάσης προθυμίας καὶ δυνάμεως ἐναντίον τῶν υἱῶν τῆς ὀργῆς καὶ τῆς κατάρας. Μὴ διστάσητε», σημειοῖ ἀκολούθως ὁ Κ. Οἰκονόμος «περὶ τοῦ ἀγῶνος σας»²⁶⁸... «Μὴ δειλιάσητε, ὅποιανδήποτε ἂν φανῆ ἢ πολιτικὴ τῆς Εὐρώπης... Προσέχετε, μήπως ἀπατηθῆτε ὑπὸ τῆς μεσιτείας πολιτικῶν τιῶν, κρυφίων τῆς ἐλευθερίας σας ἐχθρῶν, οἵτινες θέλουσι σᾶς προβάλει διαλλαγὴν, ἀμνηστίαν, φιλιαν, προστασίαν»²⁶⁹... «Κατακέφαλα κτυπάτε τοὺς ὄφεις τῆς Ἀσεβείας, οἵτινες ἔρπουσι πρὸ ποδῶν σας. ...Μὴ νομίζητε φίλον ἄλλον, εἰ μὴ μόνον ἐκεῖνον, ὄντινα σᾶς δεῖξῃ ὁ καιρὸς, ἢ πείρα, καὶ ὁ Θεός... Ἄπαξ ἐβάλετε τὴν χειρὰς σας εἰς τὸ ἄροτρον τῆς ἐλευθερίας· μὴ στρέψῃσθε πλέον μήτε δεξιὰ μήτε ἀριστερά. Ἐμπρὸς εἰς τὸν σκοπὸν! Εἰς τὸν ὄλεθρον τοῦ Τυράνου»²⁷⁰... «Τοῦτο τὸ «βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως»²⁷¹, ἤρχισεν... πρὸ πολλοῦ νὰ κλονῆται»²⁷²... Ἀντιθέτως «ἡ λάμψις τῶν ἐλληνικῶν ὄπλων ἀναβαίνει ἕως εἰς τὸν αἰθέρα. Ὁ κρότος τῶν πυροβόλων σας ἀναγγέλλει εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην τὴν ἀνάστασιν τῆς Ἑλλάδος»²⁷³... «Ἕλληνες! Ἐνθυμείσθε, ὅτι δὲν ἀγωνίζεσθε μόνον κατὰ βαρβάρων... ἀλλὰ ...καὶ κατὰ τῶν ἰδίων ὑμῶν παθῶν· προσέχετε, μήπως, νικῶντες τὸν βάρβαρον, ἀπολύσητε τὰ πάθη σας νὰ πολεμῶσι τὴν πατρίδα»²⁷⁴... «Ἀκούσατε... τὸν πνευματικὸν στρατηγὸν τῶν χριστιανῶν. Ἀκούσατε τὸν Ἀπόστολον τῶν ἐθνῶν, καὶ κατ' ἐξοχίαν τῶν Ἑλλήνων, πόσον ἀσφαλῶς καὶ πόσον ἐνδόξως σᾶς ἐξοπλίζει»²⁷⁵... «Ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς ἀντιστήναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου»²⁷⁶... Ταύτην τὴν οὐρανοχάλκευτον τοῦ Ἀποστόλου πανοπλίαν ἐξοπλισμένοι, ὧ γενναῖοι τῆς Ἑλλάδος υἱοὶ καὶ ὀπλιτοπάλοι, χωρεῖτε ὁμοθυμαδὸν κατὰ τοῦ δυνάστου τῆς Ἀσεβείας²⁷⁷...».

267. Προτρ., σ. 280-305.

268. Προτρ., σ. 280.

269. Προτρ., σ. 281.

270. Προτρ., σ. 282.

271. Δαν. ιβ', 11.

272. Προτρ., σ. 283.

273. Προτρ., σ. 285.

274. Προτρ., σ. 288.

275. Προτρ., σ. 291.

276. Ἐφεσ. στ', 11.

277. Προτρ., σ. 304.

261. Τύραννος τοῦ Ἀκράγαντος (6ος αἰ.) οὔτινος τὸ ὄνομα κατέστη μισητὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ διὰ τὰς καταπιέσεις καὶ ἀπανθρώπους τιμωρίας. Περὶ αὐτοῦ ἰδ. Γ. Κ. Γαρθία, Φάλαρις, ΜΕΕ, τ. ΚΓ' σ. 801.

262. Προτρ., σ. 273-275.

263. Προτρ., σ. 275.

264. Προτρ., σ. 276.

265. Αὐτόθι.

266. Προτρ., σ. 276-278.

Εἰς τὴν § ΛΔ' διαβλέπει ὁ Κ. Οἰκονόμος τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν ζωγραφισμένας εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ὄσων ἐπέζησαν τοῦ Ἀγῶνος μαχητῶν, τόσον ἐπειδὴ θὰ ὀνομαστοῦν «ἐλευθερωταὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἑλλάδος» ὅσον καὶ ἐπειδὴ θὰ βλέπουν «συχνὰ τοὺς γέροντας, τὰς παρθένους, τὰ ἄκακα παιδιά, τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς ἐξοριστοὺς καὶ φυγάδας καὶ μετανάστες, νὰ ἐπιστρέφουν ἄλλοι μετ' ἄλλους ἀπὸ τῆς ξενιτειᾶς, καὶ πατοῦντες τὸ πρῶτον βῆμά των ἐπὶ τῆς Πατρίδος, νὰ προσπίπτωσιν εἰς τὸ ἔδαφος, προσκυνοῦντες τὸν Θεὸν τῆς Ἑλευθερίας»²⁷⁸.

Ἐν τέλει, καὶ εἰς τὰς §§ ΛΕ'-ΛΣΤ' ὁ Κ. Οἰκονόμος προτρέπει τοὺς Ἕλληνας νὰ προχωροῦν εἰς τὸν Ἀγῶνα των καὶ νὰ μὴ χάνουν μηδεμίαν ἡμέραν ἕως νὰ πετάξουν (ὅταν ὁ Θεὸς τὸ θελήσῃ) νὰ στήσουν τὸν σταυρὸν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Πύλιν τοῦ Βυζαντίου²⁷⁹.

Ὁ Κ. Οἰκονόμος τὴν 26 Ὀκτωβρίου τοῦ 1821 ἐξεφώνησεν ἕτερον Λόγον τὸν «Περὶ Φιλογενείας»²⁸⁰, εἰς τὴν Γραικικὴν ἐκκλησίαν τῆς Ὀδησοῦ, μνημοσύνου τελομένου τοῦ αἰοιδίμου πρίγκιπος Δημητρίου Μουρούζη²⁸¹.

Εἰς αὐτὸν γίνεται λόγος περὶ τῶν ἀρετῶν τῆς φιλοπατρίας καὶ τῆς φιλογενείας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Παρουσιάζει δὲ ἕξοχον παράδειγμα φιλογενείας τὸν «μισοτύραννον καὶ μισοπόνηρον προφήτην, τὸν θεόπτην Μωϋσῆν, τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανον, τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν»²⁸², ὅστις «ἰδὼν τὴν πόλιν ἐκλαυσεν ἐπ' αὐτῇ»²⁸³. Θεωρῶν τὴν φιλογενεῖαν ἀρετὴν, προτρέπει τοὺς Ἕλληνας εἰς βοήθειαν τῶν ἀγωνιζομένων καὶ δυστυχῶν ἀδελφῶν.

Ὁ Λόγος αὐτὸς φέρει τίτλον «Περὶ Φιλογενείας» καὶ ὑπότιτλον «*Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπάτε ἀλλήλους*»²⁸⁴. Ἀποτελεῖται δὲ ἐκ ΛΗ' παραγράφων.

Εἰς τὰς δύο πρώτας παραγράφους σχολιάζει καὶ ἐρμηνεύει τὸν ὑπότιτλον τοῦ Λόγου.

Εἰς τὴν § Γ' καλεῖ τοὺς ἀκροατὰς νὰ συνεξετάσουν τὴν μεγάλην ἀρετὴν τῆς φιλογενείας, τὴν ὁποῖαν ἀπαιτεῖ πρῶτον «ἡ Πίστις, δεύτερον ἡ Πατρις καὶ τρίτον ἡ Ἐκκλησία»²⁸⁵.

Εἰς τὰς §§ Δ'-Θ' διὰ σχετικῶν χωρίων καὶ παραδειγμάτων ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς παρέχεται ἡ βεβαιότης ὅτι τὴν φιλογενεῖαν τὴν ἀπαιτεῖ ἡ Πίστις ἢ χριστιανικὴ.

Εἰς τὰς §§ Ι'-ΙΕ' καταδεικνύεται ὅτι καὶ «ἡ Πατρις ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν τῆς φιλογενείας τὸν φόρον, ὅστις εἶναι τὸ μόνον γνώρισμα καὶ τοῦ ἀγαθοῦ χριστιανοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ πολίτου»²⁸⁶. Οἱ ἐννοιολογικοὶ τόνοι τῶν παραγράφων αὐτῶν ἐμπίπτουν εἰς τὴν φράσιν, «Ἡ Πατρις ζῆ εἰς τὸ γένος' τοῦ δὲ γένους τὴν εἰκόνα παριστάνουσι τὰ πρόσωπα τῶν ὁμογενῶν, οἵτινες μᾶς περικυκλώνουσι. Ὅ,τι καλὸν χρεωστεῖ καθεὶς εἰς τὴν Πατρίδα, χρεωστεῖ νὰ τὸ κάμνῃ εἰς τὸ γένος του' καὶ ὅ,τι καλὸν δὲν δύναται νὰ κάμνῃ εἰς ὅλον αὐτοῦ τὸ γένος, χρεωστεῖ νὰ τὸ κάμνῃ εἰς ὅσους τῶν ὁμογενῶν δυνηθῆ»²⁸⁷.

Εἰς δὲ τὰς §§ ΙΣΤ'-ΚΓ', ἐπίσης δι' ἀγιογραφικῶν χωρίων καὶ παραδειγμάτων, καταδεικνύεται ἀληθῆς ἡ πίστις, ὅτι τὴν φιλογενεῖαν ἀπαιτεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία, «ὡς ἀπόδειξιν τῆς Χριστιανικῆς φιλαδελφίας»²⁸⁸.

Ἐκάστη τῶν τριῶν αὐτῶν ἐνοτήτων ἀρχεται διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀγιογραφικοῦ χωρίου «*Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπάτε ἀλλήλους*»²⁸⁹.

Εἰς τὴν ἐπομένην ἐνότητα §§ ΚΔ'-ΛΖ' «ἐμπεριέχεται ...τὸ ἐγκώμιον τοῦ περιφανεστάτου ἡγεμονίδου, Δημητρίου τοῦ Μουρούζη²⁹⁰ τοῦ μεγάλου τῆς παιδείας καὶ τοῦ γένους ὄλου ἀντιλήπτορος καὶ προστάτου' ὅστις ἐχρημάτισεν ὄντως λαμπρὸν ὑπόδειγμα πολιτικῆς συνέσεως, καὶ γνησίας πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως»²⁹¹. «Ἡ ἀλήθεια» σημειοῖ ὁ Κ. Οἰκονόμος, «ἥτις δημοσίως ἐκήρυττε τὰς ἀγαθοεργίας ἔτι ζῶντος τοῦ μακαρίτου, τὰς ἐπικυρῶνει μάλιστα τῶρα μετὰ τὸν αὐτοῦ θάνατον διὰ ψήφου κοινῆς καὶ πανδήμου καὶ πάσης ὑποψίας ἀπηλλαγμένης. Ὁ τάφος εἶναι τὸ μεσότοιχον τῆς κολακείας καὶ τοῦ ἀνθρώπου' καὶ τὸ κράτος τῆς ἀληθείας ἀρχεται κυρίως ἐκεῖθεν, ὅπου παύει ἡ ἐξουσία»²⁹².

(Συνεχίζεται)

278. Προτρ., σ. 306.

279. Περὶ βλ. Προτρ., σ. 310.

280. Κ. Οἰκονόμου, Λόγοι Ἐκκλησιᾶς..., ἐνθ' ἄνωτ., σ. 63-104.

281. Ἰδ. ἄνωτ., σμ. 59.

282. Ἰδ. Πολυκάρπου Συνοδικοῦ, Κ. Οἰκονόμου..., ἐνθ' ἄνωτ., «Γρηγόριος Παλαμάς», τ. 7 (1923), σ. 10.

283. Λουκ. ιθ', 41.

284. Ἰωάν. ιε', 17.

285. Φιλολ., σ. 64.

286. Φιλολ., σ. 71.

287. Φιλολ., σ. 72.

288. Φιλολ., σ. 79.

289. Ἰωάν. ιε', 17.

290. Ἰδ. ἄνωτ., σμ. 59.

291. Ἰδ. Κ. Σιβίνης, Ὑπόμνημα..., ἐνθ' ἄνωτ., σ. 30 σμ. 1.

292. Φιλολ., σ. 89-90.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ἡ ἐπικειμένη επίσκεψις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς Ρώμην.

Ἡ ἐπικειμένη επίσκεψις τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εἰς Ρώμην καὶ αἱ κατ' αὐτὴν συναντήσεις καὶ συζητήσεις Αὐτοῦ μετὰ τοῦ Πάπα Ἰωάννου - Παύλου Β' ἀναμένονται μεθ' ὅλων ἰδιαίτερου ἐνδιαφέροντος ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου.

Γενικὴ εἶναι ἡ εὐχή, ὅπως αἱ ἐλπιδοφόροι ἐκδηλώσεις αὐταὶ μὴ εἶναι ἀπλῶς συνέχισις τῶν πρὸς προσέγγισιν, ἐν ἀγάπῃ, προσπαθειῶν, αἰτινες ἐγένοντο κατὰ τὰς παραμοίαις συναντήσεις τῶν δύο προκατόχων τοῦ σημερινοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων ἀειμνήστων Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν Ἀθηναγόρου καὶ Δημητρίου μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης, ἀλλὰ καὶ σημάνουν τὸ λυκαυγὲς καὶ τὴν ἀπαρχὴν μιᾶς νέας ἐποχῆς, καθ' ἣν αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Νέας Ρώμης, αἰρουσαὶ τὰς σχετικὰς ὑφισταμένας σχετικὰς δυσκολίας, θὰ καταστήσουν ἐπιτρεπτὴν τὴν ὑπ' αὐτῶν παράθεσιν εἰς τὰ μέλη αὐτῶν κοινῆς εὐχαριστιακῆς τραπέζης.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἡ ἀποδεδειγμένη σύνεσις τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καὶ ἡ ὑπ' Αὐτοῦ ἀρίστη γνῶσις τῶν ἐμποδίων, τὰ ὅποια ἐπιπροσθοῦν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀδελφικῆς ἐνότητος τῶν, ὡς μὴ ὠφελε, κερωρισμένων ἀπ' ἀλλήλων «ἀδελφῶν» Ἐκκλησιῶν, θὰ συντελέσουν εἰς τὸ νὰ εἶναι ὁ λόγος Του κατὰ τὰς κατ' ἰδίαν ἐν ἀγάπῃ συνομιλίας μετὰ τοῦ Πάπα πειστικός, «ἐνεργὴς καὶ τομώτερος ὑπὲρ πάσαν μάχαιραν δίστομον... καὶ κριτικὸς ἐνθυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας» (Ἐβρ. δ' 12), ἵνα πεισθῇ ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης νὰ χειραφετηθῇ ἐκ τῶν παραδεδομένων δομῶν τοῦ Κράτους τῆς «Ἁγίας Ἐδρας» καὶ ἐξεύρη ρεαλιστικὸς τρόπος, διὰ τῶν ὁποίων μόνον θὰ δύναται νὰ ἀποδείξῃ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ ἀξιπιστίαν τῶν —*urbi et orbi* δίκην πλημμυρίδος— ἐξαγγελλομένων προσφάτως ὑπ' αὐτοῦ ἀλλεπαλλήλων ἐπισήμων φιλενωτικῶν διακηρύξεων.

«Δὲν θὰ ἦτο ἐντιμον νὰ παρασιωπήσωμεν
ἢ νὰ ὑποτιμήσωμεν».

Συγκεκριμένη ἐπισήμανσις μερικῶν ἐκ τῶν

ἀορίστως μνημονευθέντων εἰς τὴν προηγουμένην παρατήρησιν ἐμποδίων, τὰ ὅποια ὑποκάλπτουν καὶ ὑπονομεύουν τὰς ἐνωτικὰς προσπάθειαις, γίνεται κατὰ ρωμαλέον τρόπον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ. Στυλιανοῦ ἐν τῷ ἀρθρῷ αὐτοῦ περὶ τῆς προσφάτου παπικῆς ἐγκυκλίου *Lumen orientale*, τὸ ὁποῖον ἠρξάτο δημοσιεύμενον εἰς ἄλλας σελίδας τοῦ παρόντος τεύχους τῆς «Ἐκκλησίας».

Ὡς ἐπισημαίνει ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας, «δὲν θὰ ἦτο ἐντιμον νὰ παρασιωπήσωμεν ἢ ἔστω νὰ ὑποτιμήσωμεν καὶ τὰς αἰτιάσεις τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν τῆς Βαλκανικῆς ἐναντίον τοῦ Βατικανοῦ, ὡς κοσμικοῦ Κράτους —μὲ ὅλας τὰς προσβάσεις εἰς Κυβερνήσεις, Μέσα γενικῆς ἐνημερώσεως καὶ διεθνεῖς Ὀργανισμοὺς— ἐν πολλοῖς ἐπηρεάζοντος τὴν διεθνή πολιτικο-οικονομικὴν κατάστασιν, ὄχι μόνον διὰ τῆς ἰσχυροτάτης Ρωμαιοκαθολικῆς παρουσίας εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ συγχρόνου κόσμου, ἀλλὰ καὶ λόγω τοῦ ἠῤῥημένου πολιτικοῦ κύρους τοῦ σημερινοῦ Ποντίφηκος προσωπικῶς...».

Ὁ Ἅγιος Αὐστραλίας, ἀναφερόμενος εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐξεταζομένου παπικοῦ κειμένου, τονίζει τὰ ἐξῆς: «Ἀπὸ τῆς πρώτης σελίδος τῆς ἐκ 54 σελίδων συγκευμένης Ἐγκυκλίου *Lumen orientale* μαρτυρεῖ καὶ ὁ σημερινὸς Πάπας τὰ αὐτὰ πρὸς τὴν ἐν γένει Χριστιανικὴν Ἀνατολὴν αἰσθήματα, ἅτινα εἶχεν ἐκφράσει καὶ Λέων ὁ 13ος, διὰ τῆς *Orientalium Dignitas*. Τὰ αἰσθήματα ταῦτα, πρὶν τεκμηριώσωμεν κατωτέρω δι' ἀναλύσεως ἐκτενεστερας, δυνάμεθα ἐν συντομίᾳ νὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς ἀκολούθως:

α) Ἐντονος προσηλυτιστικὴ διάθεσις διὰ φιλοφρονήσεων, αἱ ὅποια ἐπαληθεύονται ἐν τῇ πράξει.

β) Ἡθελμημένη ἢ ἀθέλητος ὑποτίμησις τῆς νοημοσύνης τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῆς περὶ τὴν Ἐκκλησιολογίαν ἰδιαίτερας εὐαισθησίας αὐτῶν.

γ) Ἀφόρητον πατερναλιστικὸν πνεῦμα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον διατυπούνται ἐκ Ρώμης, ὡς ἀπὸ τοῦ ὑψίστου κριτηρίου ἀληθείας, αἱ οἰαδιῆποτε θετικαὶ κρίσεις περὶ τῶν ἐν γένει ἀξιών τῆς Χριστιανικῆς Ἀνατολῆς».

«Κάτι νέον»;

Ἐν συνεχείᾳ ἄς ἐπιτραπῇ νὰ ἐπισημάνωμεν

ἐν σημεῖον τῆς τελευταίας ἀξιολογώτατης καὶ ἐν πολλοῖς ἐλπιδοφόρου ἐγκυκλίου τοῦ Πάπα Ἰωάννου - Παύλου Β', ἡ ὁποία ἐκοινοποιήθη ἐν Ρώμῃ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Πέτρου τὴν 25ην Μαΐου 1995 κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς (δυτικῆς) Ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου. Οἱ συντάξαντες τὴν ἐγκύκλιον ταύτην, ἣτις ἔχει τίτλον «*Ut unum sint*», θεωροῦντες προφανῶς ἀναγκαίαν τὴν μορφολογικὴν ἀναθεώρησιν τῆς διδασκαλίας περὶ παπικοῦ πρωτείου, θέτουν εἰς τὸ στόμα καὶ τὴν γραφίδα τοῦ Ποντίφηκος ὑπογραφομένους ὑπ' αὐτοῦ λόγους, οἱ ὅποιοι δημιουργοῦν ἐκ πρώτης ὄψεως τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἀποβλέπουν εἰς τὴν ἀποδυνάμωσιν καὶ συρρίκνωσιν τοῦ «πρωτείου τῆς ἐξουσίας» καὶ δημιουργοῦν προοπτικὰς εἰς τὸν διεκκλησιαστικὸν διάλογον.

Οὕτως ὁ Πάπας παρουσιάζεται οὐχὶ προβάλων «κάτι νέον», ἀλλ' ἐπαναλαμβάνων ὅ,τι πρὸ ὀκτώ ἐτῶν τὴν βῆν Δεκεμβρίου 1987 εἶχεν εἶπει ἐν τῷ Ἁγίῳ Πέτρῳ τῆς Ρώμης ἐνώπιον τοῦ ἐπισκεψαμένου αὐτὸν ἀειμνήστου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου. Συγκεκριμένως τότε ὁ Πάπας ἠγάπησεν: «Εἶθε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ μᾶς χαρίσῃ τὸ φῶς του καὶ νὰ φωτίσῃ πάντας τοὺς ἐπισκόπους καὶ τοὺς θεολόγους τῶν Ἐκκλησιῶν μας, ἵνα προφανῶς ἀπὸ κοινοῦ δυνηθῶμεν νὰ εὕρωμεν τὰς μορφάς, ἐν ταῖς ὁποίαις τὸ διακόνημα αὐτὸ (τοῦ πρωτείου) δύναται νὰ πραγματοποιηθῆ μίαν διακονίαν τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία διακονία θὰ ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τοὺς μὲν καὶ ἀπὸ τοὺς δέ».

Ἀσφαλῶς οὐδεὶς θὰ εἶχεν ἀντίρρησην διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς εὐχῆς ταύτης.

Παραθεωροῦνται ἢ καὶ ἀναιροῦνται.

Ἡ ἐν τῇ προηγουμένη παρατηρήσει μνημονευθεῖσα παπικὴ εὐχὴ περὶ μορφολογικῆς οἰκουμενικῆς ἀναθεωρήσεως τῆς διδασκαλίας περὶ παπικοῦ πρωτείου, ἡ ὁποία εἶχε διατυπωθῆ ὑπὸ τοῦ σημερινοῦ Ποντίφηκος καὶ πρὸ ὀκτώ ἐτῶν, ἐν τῇ πράξει ἔμεινεν ἀνεφάρμοστος καὶ ἐλησημονήθη ὑπ' αὐτοῦ λ.χ. τὴν 27ην Ἰανουαρίου 1993 ἐν ὁμιλίᾳ του, ἣτις σαφῶς προέβαλε τὴν διδασκαλίαν τῆς Α' Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ περὶ τοῦ πρωτείου ἐξουσίας «ὑπεράνω ὅλης τῆς Ἐκκλησίας».

Ἐπειτα οἱ συντάξαντες τὴν ἐγκύκλιον «*Ut unum sint*» ἐπισημαίνουν μὲν ὅτι ἐπαναλαμβάνονται ἐν αὐτῇ λόγοι λεχθέντες ὑπὸ τοῦ ἰδίου

Πάπα πρὸ ὀκταετίας, ἀλλ' ἀποφεύγουν νὰ ὑπομνήσουν, ὅτι αἱ οὐσιώδεις διατυπώσεις αὐτῶν εἶναι ἀντιγραφὴ πολὺ παλαιότερων χαρακτηριστικῶν ἐκφράσεων δηλώσεως τοῦ ἀειμνήστου Πάπα Παύλου ΣΤ', εἰπόντος: «Τὸ διακονικὸν λειτουργημὰ τοῦ Πέτρου καὶ τῶν διαδόχων του μετ' αὐτοσυνειδησίας θεωρεῖ ὡς ὑποχρέωσίν του νὰ συντελῆ εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας» ὑπόκειται ὅμως εἰς τὴν διαρκῆ ἀπαίτησιν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ εἰς τὴν ἀδιάλειπτον καθοδήγησιν τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ... Θὰ ἤθελον νὰ παρακαλέσω θερμῶς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ φωτίσῃ πάντας ἡμᾶς, ποιμένας καὶ διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας μας, διὰ νὰ ἀναζητήσωμεν ἀπὸ κοινοῦ μορφάς, εἰς τὰς ὁποίας αὐτὸ τὸ ποιμαντικὸν λειτουργημὰ θὰ ἀποδειχθῆ διακονία τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία θὰ ἀναγνωρίζεται τόσο ἀπὸ τοὺς μὲν, ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς δέ».

Εἶναι καὶ πάλιν φανερόν, ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι δὲν ἀποτελοῦν σήμερον «κάτι νέον». Ἐπαναλαμβάνονται ἴσως ὑπὸ συμβούλων - συντακτῶν, ἐχόντων ὑγιᾶ οἰκουμενικὸν προσανατολισμόν, ἀλλ' ἐν τῇ πράξει ἐπανειλημμένως ὑπ' ἄλλων συμβούλων - συντακτῶν ἢ καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ Ποντίφηκος παραθεωροῦνται ἢ καὶ ἀναιροῦνται.

Ἡ παράδοσις τῆς πρώτης χριστιανικῆς χιλιετίας.

Ἐπὶ πλέον ἄς ἐπιτραπῆ νὰ ὑπομνήσωμεν τὸ καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἐπισημανθὲν ὑπὸ τοῦ γράφοντος, ὅτι ὁ σημερινὸς ὑπ' ἀρ. 1 θεολόγος τοῦ Βατικανοῦ, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Πίστewος καρδινάλιος Joseph Ratzinger, τὸ 1976, ὡς Καθηγητῆς τότε ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Regensburg, εἶχε τονίσει ἐν τῇ «Οἰκουμενικῇ Ἀκαδημίᾳ» τοῦ Graz, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἐξῆς: «Ἡ Ρώμη, ἐν σχέσει πρὸς τὴν διδασκαλίαν περὶ πρωτείου, δὲν πρέπει νὰ ζητῆ ἐκ τῆς Ἀνατολῆς περισσότερον τοῦ διατυπωθέντος καὶ βιωθέντος κατὰ τὴν πρώτην (χριστιανικὴν) χιλιετίαν. Ὅταν ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας τὴν 25ην Ἰουλίου 1967, κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα εἰς τὸ Φανάρι, ἐχαρακτήριζεν αὐτὸν ὡς διάδοχον τοῦ Πέτρου, ὡς τὸν πρῶτον εἰς τὴν τιμὴν ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, τὸν Προκαθήμενον τῆς ἀγάπης, εὐρίσκειτο εἰς τὸ στόμα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἠγέτου τὸ οὐσιώδες περιεχόμενον τῶν περὶ πρωτείου ἐκφράσεων τῆς πρώ-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ίερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Τὴν Ἀρχιεραγματεῖαν τῆς Ἱεράς Συνόδου τὴν Πέμπτην 4ην Μαΐου ἐπεσκέφθη ὁ Σεβ/τος Μητροπολίτης Νουβίας κ. Διονύσιος (Πατρ. Ἀλεξανδρείας).

Τὴν Παρασκευὴν 5ην Μαΐου τὴν Ἀρχιεραγματεῖαν τῆς Ἱεράς Συνόδου ἐπεσκέφθη ὁ Σεβ/τος Μητροπολίτης Ἱεραπύτνης καὶ Σητείας κ. Εὐγένιος (τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης).

Τὴν 12ην Μαΐου ἡμέραν Παρασκευὴν τὴν Ἀρχιεραγματεῖαν τῆς Ἱεράς Συνόδου ἐπεσκέφθη ὁ Ἐπίσκοπος Rolf Koppe τῆς Λουθηρανικῆς Γερμανικῆς Ἐκκλησίας, Πρόεδρος τοῦ τμήματος ἐξωτερικῶν Σχέσεων τῆς Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας τῆς Γερμανίας.

Τὴν 17ην καὶ 18ην Μαΐου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ προήδρευσε τῶν κατὰ μῆνα τακτικῶν ἐργασιῶν τῆς Δ. Ι. Συνόδου.

Τὴν 25ην Μαΐου ἡμέραν Πέμπτην τὴν Ἀρχιεραγματεῖαν τῆς Ἱεράς Συνόδου ἐπεσκέφθη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μοραβίας κ. Χριστοφόρος (τῆς Ἐκκλησίας τῆς Τσεχοσλοβακίας).

Τὴν Παρασκευὴν 26ην Μαΐου τὴν Ἀρχιεραγματεῖαν τῆς Ἱεράς Συνόδου ἐπεσκέφθη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Τράλλεων κ. Ἰσίδωρος (Πατριαρχικὸς Ἐξαρχος ἐν Πάτμῳ).

Ι. Μητρόπολις Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας

Ἐπισκέψεις στὰ εὐαγγ. Ἰδρύματα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τοῦ πραγματοποιήσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ν. Ἰωνίας κ. Κωνσταντῖνος συνοδευόμενος ἀπὸ κληρικοὺς καὶ μέλη τῶν Νεανικῶν κινήσεων τῶν ἐνοριῶν προσφέροντας στοὺς πάσχοντες τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας καὶ πλούσια δῶρα.

Γεῦμα καὶ πλούσια φιλοξενία προσέφερε ἡ Ἱ. Μητρόπολις σὲ 65 παιδιὰ τῆς μαρτυρικῆς Σερβίας τὰ

τῆς χιλιετίας καὶ περισσότερα δὲν πρέπει νὰ ζητή ἢ Ρώμη».

Καὶ ὁ διαπρεπὴς ἰησοῦτης πατὴρ Wilhelm de Vries, Καθηγητὴς τοῦ Παπικοῦ Ἀνατολικοῦ Ἰνστιτούτου καὶ τοῦ Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ρώμης, εἶχεν ἐπισημάνει, ὅτι «ἡ ἀνατολικὴ παράδοσις, ὅταν ληφθῆ μετὰ πλήρους σοβαρότητος ὑπ' ὄψιν, θὰ ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ εἰς τὸ νὰ μετριασθοῦν ὠρισμέναι ὑπερβολαὶ εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ πρωτείου καὶ οὕτω νὰ τὸ καταστήσῃ δεκτὸν εἰς ὅλην τὴν Χριστιανωσύνην». Καὶ ὁ διακεκριμένος θεολόγος Yves Congar εἶχεν εὐχηθῆ ἀλλαγὴν εἰς τὴν ἀντίληψιν περὶ πρωτείου: «Εἷς παπικὸς θεοσμὸς, ὡς διεμορφώθη εἰς τὴν ἱστορίαν, συγκεντρωτικὸς, ἱμπεριαλιστικὸς, μὲ ἀυθεντικὴν ἐξουσίαν ἐν στενῇ ἐννοίᾳ — ὄχι! Εἷς παπικὸς θεοσμὸς, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν πρωτοκαθεδρίαν τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἐνότητος εἰς ἓν συλλογικὸν καὶ συνοδικὸν σύστημα — διατὶ ὄχι;».

Πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος.

Τῇ βοηθείᾳ καὶ ὑπὸ τὴν ὀπτικὴν γωνίαν τῶν πέντε προηγουμένων σχολίων εἶναι δυνατὸν νὰ διατυπωθῆ κατὰ συγκεκριμένον τρόπον ἢ εὐχή, τὴν ὁποῖαν διετυπώσαμεν ἀορίστως εἰς τὸ πρῶτον ἐξ αὐτῶν. Εὐχόμεθα ὀλοψύχως, ὅπως ἡ ἐπίσκεψις τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Σεπτ. Οἰκουμενικοῦ

Πατριάρχου εἰς Ρώμην συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ κατανοήσῃ προσωπικῶς ὁ ἴδιος ὁ Πάπας, ὅτι πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος μετὰ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν εἶναι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, **πρωτίστως ἀναγκαῖα** ἀφ' ἐνὸς ἢ κατάργησις τοῦ παπικοῦ πρωτείου ἐξουσίας «ὑπεράνω ὅλης τῆς Ἐκκλησίας» ὡς καὶ τῆς διδασκαλίας περὶ ἀλαθῆτου τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης, ἀφ' ἑτέρου ἢ ἀποδυνάμωσις τοῦ Κράτους τῆς «Ἀγίας Ἐδρας» καὶ τρίτον ἢ βραχυπρόθεσμος συρρίκνωσις καὶ βαθμιαία ἐξάλειψις τῆς Οὐνίας, περὶ τῆς ὁποίας ἔχομεν γράψῃ διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐκκλησίας» ὀλόκληρον σειρὰν ἀρθρῶν. Εἶναι λυπηρὸν ὅτι καὶ ἐν τῇ προσφάτῳ ἐγκυκλίῳ *Lumen orientale* ὁ Ποντίφηξ, παρὰ τὰς διακηρύξεις τοῦ Freising (1990) καὶ τοῦ Balatmond (1993), εὐχεται οὐχὶ τὴν προσεχῆ συρρίκνωσιν, ἀλλὰ τὴν πρόοδον καὶ αὔξησιν τῶν Οὐνικῶν Ἐκκλησιῶν, ἐφ' ὅσον ὑποδεικνύει εἰς αὐτὰς νὰ ἀναπτύξουν καὶ τὸν μοναχικὸν θεσμόν.

Ἐξ ἄλλου ἡ ἀληθὴς μετάνοια, τὴν ὁποῖαν ἐπανειλημμένως συνιστᾷ ὁ Πάπας εἰς πάσας τὰς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς, δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται εἰς λόγους, ἀλλὰ πρέπει καὶ ἐν τῇ πράξει νὰ ἐπιζητῆ τὴν ἄρσιν τῶν συγκεκριμένων θλιβερῶν ἐπιπτώσεων καὶ συνεπειῶν, τὰς ὁποίας εἶχον αἱ ἐνέργειαι, διὰ τὰς ὁποίας συνιστᾶται ἡ μετάνοια. Ε.Δ.Θ.

όποια ήλθαν στην Ελλάδα για τις εορτές του Πάσχα με πρωτοβουλία του Δημάρχου Ν. Φιλαδελφείας και φιλοξενήθηκαν σε εύσεβεις οικογένειες.

— Στις 25 Μαΐου εφθασε στην Ί. Μητρόπολη ένα από τα πολύτιμα κειμήλια του Χριστιανισμού. Πρόκειται για την Αγία Ζώνη της Θεοτόκου ή όποια φυλάσσεται στην Μονή Βατοπεδίου και έξετέθη σε προσκύνημα από τις 25 έως και τις 29 Μαΐου στον Ί. Ναό 'Αγίου Κοσμά του Αίτωλου Ν. Φιλαδελφείας.

Ί. Μητρόπολις Χαλκίδος

Έκδήλωση για τη λήξη των μαθημάτων της ειδικής αντιστασιακής σχολής έγινε στο Πνευματικό Κέντρο της Ί. Μητροπόλεως στο τέλος 'Απριλίου.

Την εκδήλωση παρηκολούθησαν όλες οι 'Αρχές του Νομού, πλήθος κόσμου ενώ για το νόημά της μίλησε ο Σεβ. Μητροπολίτης κ. Χρυσόστομος.

Η σχολή είναι διετής και τα μαθήματα θα συνεχισθούν και το επόμενο έτος.

— Βοηθήματα ύψους 2.000.000 δρχ. διανεμήθησαν από το Γενικό Φιλόπτωχο Ταμείο της Ί. Μητροπόλεως εν όψει του Πάσχα σε άπορους χριστιανούς άδελφούς μας.

Θεολογική Σχολή 'Αθηνών

Την Κυριακή 14 Μαΐου στον Πανεπιστημιακό Ναό της Καπνικαρέας έτελέσθη Θ. Λειτουργία με πρωτοβουλία του Συλλόγου των μεταπτυχιακών σπουδαστών. Παρέστησαν Καθηγηταί Πανεπιστημίου, μεταπτυχιακοί σπουδασταί και πλήθος λαού. Τόν Θεϊόν Λόγον εκήρυξε ο Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής κ. Γ. Πατρώνος του οποίου το θέμα έστράφη γύρω από τη διδασκαλία του ιερού βιβλίου της 'Αποκαλύψεως του 'Ιωάννου. 'Αρχμ. Μ. Φ.

Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης

Το Τμήμα Ποιμαντικής της Θεολογικής Σχολής του 'Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης άνεκήρυξε δια του βαθμού «'Αριστα» Διδάκτορα αυτού τον συνεργάτη των Περιοδικών «'Εκκλησία» και «'Εφημέριος» Πανος. 'Αρχμ. κ. Εϋθύμιον 'Ελευθεριάδη, Θεολόγον, Φιλόλογον και 'Υμνογράφον της Σιωνίτιδος 'Εκκλησίας. Ο π. Εϋθύμιος 'Ελευθεριάδης υπέβαλεν εις την Θεολογικήν Σχολήν όγκώδη και άξιολογωτάτην έναίσιμον επί διδασκαρία διατριβήν εκ 545 μεγάλων σελίδων, φέρουσαν τον τίτλον «'Η περί Μητρος του Κυρίου διδασκαλία του 'Αγίου Κυρίλλου 'Ιεροσολύμων». 'Η διατριβή αυτή, κατόπιν έπιμελοϋς μελέτης των έργων του άγιου Κυρίλλου, παρέχει πλήρη εικόνα της διδασκαλίας του ι. πατρος περι της Θεοτόκου, παρουσιαζούσης τά εν τη 'Αγία Γραφή όνόματα και τάς προεικονίσεις της Μητρος του Κυρίου, τάς περι αυτής προφητείας, την καταγωγήν και την γενεαλογίαν, ώς και το μυστήριον της συζεύξεως παρθενίας και μητρότητος. 'Η μελέτη έξαιρει την προσωπικότητα της Παναγίας και την προσφοράν του 'Αγίου Κυρίλλου εις την Θεομητορολογίαν της άρ-

χαιας 'Εκκλησίας και έπισημαίνει, ότι ή χρήση του όρου «Θεοτόκος» μαρτυρείται εκατόν περίπου έτη προδ της κατισχύσεως αυτού εν 'Εφέσω και Χαλκηδόνι. 'Εκφράζοντες συγχαρητήρια προς τον π. Εϋθύμιον 'Ελευθεριάδη, εύχόμεθα, όπως και ή έτοιμαζομένη ύπ' αυτού Διατριβή επί διδασκαρία, ήτις θα υποβληθή εις την Φιλοσοφικήν Σχολήν του ίδιου Πανεπιστημίου, τύχη της αυτής λαμπράς έπιτυχίας. Ε.Δ.Θ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

13.2.1995 Σύναξη ιερέων μητρο. Σόφιας. Λόγος του πατρο. Μαξίμου για προβλήματα σύγχρονης διακονίας. Εισήγηση του π. Vasil Kocen με θέμα «Το σχίσμα ως φαινόμενο στην 'Εκκλησία». 'Ακολούθησε συζήτηση. Τονίστηκε ή ανάγκη έκλογής βοηθού έπισκόπου για τη Μητρόπολη.

— 15.2.1995 Συνάντηση πατρο. Μαξίμου και 'Αντιπροέδρου Κυβερνήσεως Sv. Σίβαρον. Συζήτηση για πολλά θέματα (οικονομική ενίσχυση 'Εκκλησίας, σύνταξη νέου Νόμου περι Θρησκευμάτων, σχίσμα, σύγκληση Κληρικολαϊκής Συνελεύσεως). Κατά τον Πατριάρχη, δέν υπάρχουν προϋποθέσεις για σύγκληση ή άρση του σχίσματος να γίνει με κανονικά κριτήρια.

— 15.2.1995 Πανηγυρικός εορτασμός των 1100 ετών από την ανακήρυξη του ιερού Φωτίου σε άγιο, στην Κεντρική στρατιωτική λέσχη της Σόφιας (όμιλία καθ. Ν. Σίβαρον, έρμηνεία εκκλ. ύμνων από χορωδία «Gusla»).

— 16.2.1995 'Αρθρο στην έφ. «Duma» (όργανο του Βουλγαρικού Σοσιαλιστικού Κόμματος) με τίτλο «Η θρησκεία δέν έχει δουλειά στο κρατικό σχολείο». Κύριο έπιχείρημα άρθρογράφου: 'Η εισαγωγή του μαθήματος των Θρησκευτικών θα θέσει σε ύποδεέστερη μοίρα τις άλλες θρησκευτικές μειονότητες. Σημειωτέον ότι ή 'Ορθοδοξία εκπροσωπεί το 85%.

— 16.2.1995 Διάσκεψη της «'Ενώσεως 'Ιερέων Βουλγαρίας» και «'Ενώσεως 'Εκκλησιαστικών 'Επιτρόπων», που εκπροσωπούν το κίνημα των σχισματικών. Θέμα: Τό τί δέον γενέσθαι με τη νέα τάξη πραγμάτων (έπιστροφή των κομμουνιστών). 'Αποφάσεις: α) 'Αρση του σχίσματος με διάλογο χωρίς όρους. β) Για τη συγκρότηση Κληρικολαϊκής Συνελεύσεως άπαραίτητη ή ένότητα της Συνόδου (με άπομάκρυνση κάποιων προσώπων). γ) 'Η συνεργασία των κοσμικών άρχων έπιθυμητή, άν είναι ώφέλιμη. δ) Βασικό έργο της Κληρικολαϊκής Συνελεύσεως ή άλλαγή του Καταστατικού Χάρτη.

— 21.2.1995 'Επίσκεψη του 'Υπουργού 'Εθνικής 'Αμυνας Γεράσιμου 'Αρσένη στον πατρο. Μαξίμο.

— 7-24.2.1995 'Εκθεση γραφικής τέχνης από τον άρχιτέκτονα Κτ. Danailov με θέμα «'Εκκλησίες και μοναστήρια στη Μακεδονία από το 993 ως το 1912». 'Οργανωτές: α) Λέσχη του άρχιτέκτονα - καλλιτέχνη και β) VMRO - 'Ενωση των Μακεδονικών Συλλόγων.

— 25.2.1995 'Επίσκεψη Προέδρου της Βουλής Βλ. Sendov στη μητρο. Δοροστόλου και Τζερεβενού

(Ρούσε). Παρών και ο Hr. Matanov, Διευθυντής Θρησκευμάτων.

— 25-26.2.1995 Πανηγυρικός έορτασμός στην Πόλη της έπετειού 125 έτών από την ίδρυση της Βουλγαρικής Έξαρχίας (με το γνωστό φερμάνι της 27.2.1870). Χορηγός: το κληροδότσημα «Βουλγαρική Έξαρχία». Ύμνους έρμηνέυσσε ή χορωδία «Άγ. Ιωάννης Κουκουζέλης», λόγο εξέφώνησε ο καθ. Α. Pantev. Υπογράμμισε ότι με την έκδοση του φερμανιού «αναγνωρίστηκε έπίσημα ή ύπαρξη του βουλγαρικού έθνους στην τουρκική αυτοκρατορία, ένω το βουλγαρικό πρόβλημα από τη στιγμή εκείνη εισήλθε στη διπλωματική κυκλοφορία».

Δ.Β.Γ.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ο καρδινάλιος Achille Silverstrini, Πρόεδρος του Βατικανείου Συμβουλίου δια τας Άνατολικές Εκκλησίας, την Τρίτην, 3ην Μαΐου 1995, έδωκεν εις την δημοσιότητα «Άποστολικήν» Έγκυκλιον υπό τον τίτλον «Orientale Lumen» (Άνατολικόν Φώς), ήτις υπό του Πάπα Ιωάννου - Παύλου Β' άπευθύνεται εις τους έπισκόπους, τον ί. κλήρον, τους μοναχούς και τους πιστούς επί τη συμπληρώσει έκατόν έτών από της εκδόσεως υπό του Πάπα Λέοντος ΙΓ' της Έγκυκλίου «Orientalium Dignitas». Έν τη νέα Έγκυκλίω ο Πάπας Ιωάννης - Παύλος Β' έξαιρεί την σημασίαν της Χριστιανικής Άνατολής δια την καθ' όλου Εκκλησίαν και, άπευθυνόμενος «πρός τους άγαπητούς άδελφούς, Πατριάρχας, Έπισκόπους, Ίερείς και Διακόνους, Μοναχούς και Μοναχάς, άνδρας και γυναίκας των Άνατολικών Εκκλησιών», εύχεται την άποκατάστασιν της πλήρους ένότητος του χριστιανικού κόσμου.

— Η «Άγια Έδρα» έξήτησεν εκ του Όργανισμού Ηνωμένων Έθνών τον πλήρη πυρηνικόν άφοπλισμόν.

— Έν τη Παπική Έγκυκλίω «Τό Ευαγγέλιον της Ζωής» (Evangelium Vitae) λέγονται, εκτός των άλλων, και τα έξής:

«Τη ζωή την άπειλούν σήμερα ή φτώχεια, ο ύποσιτισμός, ή πείνα, ή βία των πολέμων, το σκανδαλώδες έμπόριο των όπλων, ή καταστροφή του περιβάλλοντος, τα ναρκωτικά, ή σεξουαλική έκμετάλλευσις. Άλλες άπειλούν την ζωή στο πρώτο της στάδιο (μέσα στα μητρικά σπλάγγνα), και άλλες στο τελικό της. Αυτές τείνουν να έμφανίζουν τα έναντίον της ζωής έγκλήματα σαν άνθρώπινα δικαιώματα! Η Καθολική Εκκλησία υπερασπίζει και διακηρύττει προς όλες τις κατευθύνσεις τον άπαράγραπτο νόμο του Θεού: ου φονεύσεις! Το αίμα του άθώου Άβελ βοά προς τον Θεόν και καταδικάζει κάθε επανάληψη του άδελφοκτόνου Κάιν μέσα στην ιστορία της ανθρωπότητος».

— Ο έν Αυστρια Άνατολικός Nuntius Αρχιεπίσκοπος Dr. Donato Squicciarini, έν όμιλία αυτού εις την Διπλωματικήν Άκαδημίαν της Βιέννης έτόνησε, ότι έν τώ κέντρω των προσπαθειών της «Άγίας Έδρας» εύρίσκειται ή φροντίς δια την ειρήνην. Συμφώ-

τως προς τα παρουσιασθέντα υπό του Νουντσιού στοιχεία ή «Άγια Έδρα» έχει διπλωματικές σχέσεις μετά 156 κρατών, ένφ εις 14 χώρας, αίτινες δέν έχουν δεχθή διπλωματικές σχέσεις, εκπροσωπείται δι' «Άποστολικών Έκπροσώπων». Ίδιαιτέρως ή βαλκάνειος διπλωματία συνεργάζεται μετά των Διεθνών Όργανισμών.

— Συνέδρια της κινήσεως των «φοκαλάρων» έν Ζυρίχη, Λουκέρνη, Βασιλεία, Βέρνη και Λουγκάνο, ήσυχολήθησαν περι το θέμα: «Η γυνή ως εκπαιδευτρια δια την ειρήνην».

— Όκτώ μοναχαι του Τάγματος της Άγίας Κλάρας είναι αι πρώται έγκλειστοι του άυστηρού μοναχικού βίου Ίεράς Μονής, ήτις εκτίσθη όπισθεν των τειχών του Βατικανού. Κύριος σκοπός των είναι ή υπέρ της Εκκλησίας και όλου του κόσμου νυχθήμερος προσευχή των.

— Μεταξύ των έτών 1976 και 1993 έχει δεκαπλασιασθή έν Γαλλία ο αριθμός των ενήλικων κατηχομένων, οΐτινες δέχονται το βάπτισμα της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Την νύχτα του Πάσχα (16ην Άπριλίου) έβαπτίσθησαν περισσότεροι των τριών χιλιάδων. Η κατηχητική προετοιμασία αυτών είχε διαρκέσει περίπου δύο έτη.

Ε.Θ.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ο Οίκος Διακονισών της Φρανκφούρτης (Frankfurter Diakonissenhaus) επί τη συμπληρώσει 125 έτών από της ιδρύσεως αυτού εξέδωκε πανηγυρικόν καλλιτεχνικόν τόμον εκ 240 σελίδων υπό τον τίτλον «Getrost und freudig - Festschrift, 125 Jahre Frankfurter Diakonissenhaus 1870-1995 τη φροντίδι του προϊσταμένου ιερέως Christof Warnke και της προϊσταμένης (Oberin) Διακονίσσης Ruth Alterhoff και έπιμελεία της διακρινομένης δια το συγγραφικόν της τάλαντον έξαιρέτου διευθυντριάς της συντάξεως του περιοδικού της άδελφότητος Διακονίσσης Hanna Lachenmann, συνεργασθείσης μετά των Διακονισών Elisabeth Breitenbach και Anneliese Friese.

Ο τόμος οΐτος, όστις κοσμείται υπό πλήθους φωτογραφιών, είναι λίαν ένδιαφέρων και άποτελεί συμβολήν εις την Ιστορίαν και Θεωρίαν της Χριστιανικής Κοινωνικής Διακονίας, προβάλλον την έν τη πράξει έφαρμογήν της δεοντολογίας πολλών πτυχών αυτής, όπως είναι λ.χ. ή διάδοσις της Βίβλου, ή νοσοκομειακή πρόνοια, ή εκπαίδευσις νοσοκόμων, ή πρόνοια γερόντων, ή όργάνωσις Σχολών Κοινωνικής Διακονίας και Παιδαγωγικής, ή Ίεραποστολή έν τώ Σιδηροδρομικώ Σταθμώ, ή φροντίς δια τους νέους, ή έν τη ένορία διακονία και συνεργασία των διακονισών μετά του ιερέως κ.λπ.

Τα Ευρετήρια και ή βιβλιογραφική ενημέρωσις καθιστούν τον τόμον εύχρηστον βοήθημα εις τους άσχολουμένους περι την Ιστορίαν και Θεωρίαν της Χριστιανικής και Εκκλησιαστικής Κοινωνικής Διακονίας.

Ε.Θ.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 70/1995

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έχουσα υπ' όψει:

1. Την διάταξιν τῆς παραγρ. 5, άρθρου 45 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».
2. Την ὑπ' ἀριθμ. 654/311/22.7.1994 πρότασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης κ. Ἱεροθέου.
3. Την ἀπὸ 2-9-1994 Ἀπόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ.
4. Την ἀπὸ 26-1-1995 Ἀπόφασιν Αὐτῆς,

Ψηφίζει

Τὸν ὑπ' ἀριθμ. 70/1995 ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ,
ἔχοντα οὕτω:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 70/1995

Περὶ συστάσεως καὶ λειτουργίας ἐν Σπέτσαις Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης

Ἄρθρον 1

Συνιστάται εἰς Σπέτσας Ἐκκλησιαστικὸν Μουσεῖον εἰς πτέρυγας τοῦ μοναστηριακοῦ συγκροτήματος τῆς ἱστορικῆς καὶ παλαιφάτου Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου καὶ νῦν Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῆς νήσου τῶν Σπετσῶν.

Ἄρθρον 2

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Μουσεῖον ἔχει ἰδικὴν του σφραγίδα, ἡ ὁποία φέρει κυκλικῶς τὰς λέξεις ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΣΠΕΤΣΩΝ, ἐξωτερικῶς εἰς δεύτερον κύκλον τὸν τρίτον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ εἰς τὸ κέντρον τὸν δικέφαλον ἀετόν.

Ἄρθρον 3

Σκοπὸς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου εἶναι ἡ συγκέντρωσις, διαφύλαξις, συντήρησις καὶ ἔκθεσις Ἐκκλησιαστικῶν κειμηλίων Χριστιανικῆς τέχνης ἱστορικῆς καὶ ἀρχαιολογικῆς ἀξίας, εὕρισκομένων εἰς τοὺς Ἐνοριακοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς καὶ τὰ Ἱερὰ Παρεκκλήσια - Ἐξωκκλήσια τῆς νήσου τῶν Σπετσῶν καὶ ὑποκειμένων εἰς κίνδυνον ἀπωλείας ἢ φθορᾶς.

Ἄρθρον 4

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Μουσεῖον τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης καὶ διοικεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀποτελουμένου ἀπὸ τὸν ἐκάστοτε Πρόεδρον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Σπετσῶν, ὡς

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν συνεχίζει τὴν μελέτην διὰ τὴν «Κοινὴν περὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἀντίληψιν τῶν Ἐκκλησιῶν». Ἡ μελέτη αὕτη θὰ ὁλοκληρωθῆ κατὰ τὴν προσεχὴ Ἡ' Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Π.Σ.Ε. (1998). Ἡ μελέτη αὕτη ἀποβλέπει εἰς τὸν ἐπαναπροσδιορισμὸν τῆς ταυτότητος καὶ τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ Π.Σ.Ε.

— Ἡ αὕτη Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ ἠσχολήθη καὶ περὶ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἡ' Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ περὶ τὴν εἰς αὐτὴν κατανομὴν τῶν ἐδρῶν εἰς τὰς Ἐκκλησίας - Μέλη. Εἰς τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας παραχωρεῖται τὸ 25% τῶν ἐδρῶν.

— Καθ' ἃ πληροφορεῖ τὸ ὑπὸ τῆς Μονίμου ἐν Γενεύῃ Ἀντιπροσωπείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐκδιδόμενον ἐξαιρετικὸν Δελτίον Οἰκουμενικῆς Ἐπικαιρότητος «Ἐνημέρωσις», τὸν Φεβρουάριον συνήλθεν ἐν Ρώμῃ εἰς τὴν τακτικὴν ἡμερῶσιον συνεδρίαν αὐτῆς ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Μικτῆς Ὁμάδος Ἐργασίας τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν (Joint Working Group).

Μετὰ τὴν γενικὴν ἐπισκόπησιν τῆς τρεχοῦσης συν-

εργασίας μεταξὺ τῶν δύο μερῶν, ἡ Ἐπιτροπὴ ἠσχολήθη ἰδιαίτερος περὶ τὴν ἐτοιμασίαν σχεδίου κειμένου ἀναφερομένου εἰς τὸ ζήτημα τῶν συγχρόνων ἠθικῶν προβλημάτων, τὰ ὁποία πολλάκις δημιουργοῦν διαφορετικὰς ἀντιλήψεις εἰς τὰς Ἐκκλησίας περὶ τῶν τρόπων ἀντιμετωπίσεως αὐτῶν. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπίσης ἀνεζήτησε καὶ ἐμελέτησε τρόπους πιθανοῦ διαχριστιανικοῦ συνορτασμοῦ τῆς ἀνατολῆς τῆς τρίτης μ.Χ. χιλιετίας, τοῦθ' ὅπερ ἔχει ὑποδειχθῆ δι' ἐκτενεστάτης σχετικῆς Ποιμαντικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Πάπα. Ἐπίσης ἡ Ἐπιτροπὴ ἐξεπόνησε τὴν τελικὴν μορφήν ἐνὸς κειμένου περὶ προσηλυτισμοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ὑποβληθῆ εἰς τὴν Ὀλομέλειαν τῆς Μικτῆς Ὁμάδος Ἐργασίας τὸν προσεχὴ Μάιον. Εἰς τὰς Ἐργασίας τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς μετείχον, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, οἱ γνωστοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπίσκοπος Pierre Duprey, Γραμματεὺς τοῦ Ποντιφικοῦ Συμβουλίου Προωθήσεως τῆς Χριστιανικῆς ἐνότητος, ὁ Msgr. John Radano, ἡγετικὸν στέλεχος τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βηρυτοῦ Ἡλίας, ὁ Διευθυντῆς τῆς Ἐπιτροπῆς «Πίστις καὶ Τάξις» Καθηγητῆς Alan Falconer καὶ ὁ θεολόγος Γεώργιος Λαιμόπουλος, Ἐκτελεστικὸς Γραμματεὺς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῶν Διεκκλησιαστικῶν Σχέσεων.

E.Θ.

Πρόεδρον, από τινά τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτρόπων τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου ἢ ἐτέρας ἐνορίας τῆς νήσου τῶν Σπετσῶν καί ἀπό τρεῖς πολίτας (τῶν Σπετσῶν), ἄνδρας ἢ γυναῖκας, οἱ ὅποιοι ἀσχολοῦνται μέ τὰ γράμματα καί τὰς τέχνας, ὡς μέλη αὐτοῦ.

Τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου διορίζονται ἀπό τὸν Σεβ. Μητροπολίτην, προτάσει τοῦ Ἐκκλησι. Συμβουλίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Σπετσῶν, ἢ θητεία τους εἶναι τριετής, δυναμένη νά ἀνανεωθῇ καί τὸ ἀξιώμα των τιμητικὸν καί ἄμισθον. Μὲ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω διαδικασίαν τὰ μέλη τοῦ πρώτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τὰ χαρακτηριζόμενα ἀπὸ τοῦδε ὡς ἴδρυτικά, δύνανται, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιθυμοῦν νά διαβιοῦν ἐν Σπέτσαις, νά ἐπαναδιορίζονται ἐπὶ συναπτὰς τριετίας, ἀφοῦ τοῦτο ἀποβήσεται ἀπ' ἀγαθῶ τῆς προωθήσεως τοῦ ἔργου καί τῆς εὐρύθμου λειτουργίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου.

Ἄρθρον 5

1. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον συνέρχεται τῇ προσκλήσει τοῦ Προέδρου. Εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ καί ἀποφασίζει ἐγκύρως, ὅταν παρίστανται τοῦλάχιστον τρία μέλη.

2. Κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐκλέγεται ὁ Ἀντιπρόεδρος, ὁ Ταμίας καί ὁ Γραμματεὺς αὐτοῦ.

Ἄρθρον 6

Ἄρθρον 6
Ὁ Προϋπολογισμὸς καί ὁ Ἀπολογισμὸς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου συντάσσονται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί ὑποβάλλονται εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον πρὸς ἐγκρίσιν.

Ἄρθρον 7

Ἄρθρον 7
Ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐκπροσωπεῖ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Μοσεῖον ἐνώπιον πάσης δικαστικῆς καί διοικητικῆς Ἀρχῆς. Δύναται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον νά ὀρίζῃ καί ἕτερον μέλος αὐτοῦ διὰ τὴν τοιαύτην ἐκπροσώπησιν.

Ἄρθρον 8

1. Πόροι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου:

- α) Εἰσφοραὶ Ἱερῶν Ναῶν καί Ἱερῶν Μονῶν.
- β) Κληρονομίαι καί Δωρεαί.
- γ) Κρατικαὶ ἐπιχορηγήσεις.
- δ) Ἐκ τῆς ἐπισκέψεως Εὐρωπαίων καί ἄλλων ἄλλοδαπῶν-τουριστῶν καί ἐκ πωλήσεως κάρτ-ποστᾶλ καί σλαΐτς μέ τὰ ἐκθέματα τοῦ Μουσείου ἢ ἀξιολόγων παλαιῶν Εἰκόνων καί ξυλογλύπτων ἱστορικῶν μνημείων Ἱ. Ναῶν τῆς νήσου τῶν Σπετσῶν.

2. Οἱ πόροι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου διατίθενται:

- α) Διὰ τὰς ἀνάγκας λειτουργίας καί συντηρή-

σεως τοῦ κτιρίου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου καί τῆς φιλοξενούσης αὐτὸ συνόλου ἱστορικῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Νικολάου Σπετσῶν.

β) Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν Ἱερῶν Κειμηλίων.

γ) Διὰ τὸν ἐξοπλισμὸν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου.

δ) Διὰ τὴν μισθοδοσίαν τοῦ μονίμου ἢ ἐκτάκτου προσωπικοῦ.

ε) Διὰ τὴν κάλυψιν πάσης δαπάνης ἀναγκαίας διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Μουσείου καί τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν αὐτοῦ.

Ἄρθρον 9

α) Ἡ διοίκησις καί ἡ διαχείρισις τῆς περιουσίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

β) Δι' ἐκάστην εἰσφορὰν εἰς χρῆμα ἐκδίδεται Γραμμάτιον εἰσπράξεως, τὸ ὅποιον ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν Πρόεδρον καί τὸν Ταμίαν. Δι' οἰανδήποτε ἄλλην εἰσφορὰν εἰς εἶδος γίνεται σχετικὴ καταχώρισις εἰς τὰ οἰκεία βιβλία τοῦ Ἐκκλησι. Μουσείου.

γ) Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Μοσεῖον τηρεῖ ἡριθμημένα καί θεωρημένα ἀπὸ τὸν Πρόεδρον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τὰ ἐξῆς βιβλία:

I. Βιβλίον Πρακτικῶν Δ.Σ.

II. Βιβλίον Ταμείου.

III. Στέλεχος γραμματίου εἰσπράξεων καί ἐνταλμάτων πληρωμῶν.

IV. Πρωτόκολλον ἀλληλογραφίας.

V. Βιβλίον ἐκθεμάτων.

δ) Προκειμένου νά εἰσαχθοῦν εἰς τὸ Ἐκκλησι. Μοσεῖον ἱερὰ κειμήλια ὑπογράφεται εἰδικὸν Πρωτόκολλον παραλαβῆς καί παραδόσεως εἰς τετραπλοῦν, ἐν τῶν ὁποίων παραμένει εἰς τὸ Ἐκκλησι. Μοσεῖον, ἕτερον εἰς τὸν ἐξ οὗ ἐλήφθησαν φορέα (Ἱ. Ναόν, πρόσωπον), ἄλλο εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ὑδρας καί τὸ τελευταῖον εἰς τὸν Δῆμον Σπετσῶν διὰ τὸ Ἀρχεῖον αὐτοῦ.

Τὰ ἱερὰ κειμήλια, προηγουμένως, φωτογραφίζονται δι' ἐγχρώμου φιλμ ἢ καί σλαΐτς.

Ἄρθρον 10

Διὰ τὰς ἀνάγκας λειτουργίας τοῦ Ἐκκλησι. Μουσείου συνιστῶνται αἱ ἐξῆς θέσεις:

Μία (1) θέσις Ἐπιμελητοῦ.

Μία (1) θέσις καθαριστρίας ἢ καθαριστοῦ.

Ἡ πλήρωσις τῶν θέσεων γίνεται μέ ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Εἰς τὰς ὡς ἄνω θέσεις δύνανται νά τοποθετηθοῦν καί ἄτομα ποῦ ἐπιθυμοῦν νά προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας τῶν δωρεᾶν ἢ καί ἐποχικῶς.

Ἄρθρον 11

α) Εἰδικῶς διὰ τὰ κειμήλια τοῦ Ἐκκλησι. Μου-

σειού ορίζεται, ότι όλα τὰ ἐκθέματα ἀνήκουν εἰς τὴν ἱεράν καὶ παλαιάφαιτον 'Ιεράν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Σπετσῶν, πλὴν τῶν παραχωρηθέντων ὑπὸ φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων πρὸς φύλαξιν, συντήρησιν καὶ ἔκθεσιν. Ἐπ' οὐδενὶ ὅμως ἐπιστρέφονται εἰς τοὺς παραχωρήσαντας αὐτά, παρὰ μόνον εἰς περίπτωσιν διαλύσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου.

β) Ἡ περιουσία τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου, ἐν περιπτώσει διαλύσεώς του, περιέρχεται εἰς τὸ Νομικὸν Πρόσωπον τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Σπετσῶν.

Ἄρθρον 12

Διὰ πᾶν θέμα, μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἐπιλαμβάνεται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον.

Ἄρθρον 13

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἄρθρον 14

Κάλυψις δαπάνης

Ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26ῃ Ἰανουαρίου 1995

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ὁ Διαυλεῖας Δαμασκηνός

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 71/1995

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

- 1) Τὴν διάταξιν τῆς παραγρ. 59 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».
- 2) Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 7/9-1-1995 Πρότασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος.
- 3) Τὴν ἀπὸ 13-1-1995 ἐγκριτικὴν Ἀπόφασιν τῆς Διοικητικῆς Ἱεράς Συνόδου.
- 4) Τὴν ἀπὸ 26-1-1995 Ἀπόφασιν Αὐτῆς.

Ψηφίζει

Τὸν ὑπ' ἀριθμ. 71/1995 ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ,
ἔχοντα οὕτω:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 71/1995

«Περὶ λειτουργίας, διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ Προσκυνηματικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Ροτόντα) τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης».

Ἄρθρον 1

Ὁ Ἱερός Ναός τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Ροτόντα) ἀποτελεῖ ἴδιον Νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΟΣ ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ (ΡΟΤΟΝΤΑ)» ἔχει ἴδιαν σφραγίδα, κυκλικήν, γύρωθεν τὰς λέξεις «Ἱερός Προσκυνηματικὸς Ναός Ἁγίου Γεωργίου (Ροτόντα)», εἰς τὸ μέσον τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου.

Ἄρθρον 2

Ἡ λειτουργία τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Ροτόντα) ἀποτελοῦντος

πρῶτον καὶ κατὰ κύριον λόγον χώρον λατρείας καὶ κατόπιν ἀρχαιολογικὸν χώρον, δικαιώματα τὰ ὁποῖα δίδουν οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ καὶ λοιποὶ κείμενοι νόμοι, ἢ Ἐλληνορθόδοξος παράδοσις καὶ ἡ Ἱστορία, ἐν ὅψει μάλιστα κρισίμων ἱστορικῶν καὶ ἔθνικων στιγμῶν τὰς ὁποίας διερχόμεθα καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς ἔθνος, πρωτίστως ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν τόνωσιν τοῦ Θρησκευτικοῦ καὶ Ἐθνικοῦ φρονήματος τοῦ πιστοῦ λαοῦ τῆς Θεσσαλονίκης, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν θεραπείαν τῶν πολλαπλῶν πνευματικῶν καὶ λατρευτικῶν ἀναγκῶν τῆς μαθητιώσης, σπουδαζούσης καὶ ἐργαζομένης νεότητος. Ὡς ἐκ τούτων ὁ Ἱερός Ναός δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ ὡς χώρος διὰ τὴν πραγματοποιήσιν πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων Θρησκευτικοῦ καὶ Ἐθνικοῦ περιεχομένου, κατόπιν εὐλογίας τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης.

Ἄρθρον 3

Ἡ διοίκησις καὶ ἡ διαχείρισις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος, ἐνεργεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης ὡς Προέδρου (ἄρθρον 59 παρ. 2, Ν. 590/77) ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ διοριζομένου κληρικοῦ, καὶ ἐκ τεσσάρων μελῶν, τὰ ὁποῖα ὡς καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ των, διορίζονται καὶ παύονται διὰ πράξεως τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου διὰ μίαν τριετίαν, μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὁποίας εἶναι ἐπιτρεπτός ὁ ἐπαναδιορισμὸς των.

Ἄρθρον 4

Ἐφημεριακὰ καθήκοντα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνη-

ματικού Ναού άσκούν άποσπώμενοι έφημέριοι διά πράξεως του Παναγιωτάτου Μητροπολίτου.

Άρθρον 5

Η Διοικητική Έπιτροπή, κατά την πρώτην συνεδρίασιν αυτής συγκροτείται εις σώμα, και έκλέγει μεταξύ των μελών της τον Γραμματέα και τον Ταμίαν αυτής. Διά να υπάρξη άπαρτία άπαιτείται ή παρουσία τριών τουλάχιστον εκ των μελών της Διοικητικής Έπιτροπής παρόντος του Προέδρου, αι δε άποφάσεις λαμβάνονται κατά πλειοψηφίαν των παρόντων μελών, εις περιπτώσιν ίσοψηφίας νικά ή ψήφος του Προέδρου. Αί άποφάσεις της Διοικητικής Έπιτροπής, υπόκεινται εις την έγκρισιν του Μητροπολιτικού Συμβουλίου της 'Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης συμφώνως προς τους ισχύοντα κανονισμούς.

Άρθρον 6

Η Διοικητική Έπιτροπή συνεδριάζει τακτικώς μίαν φοράν τουλάχιστον κατά μήνα. Διά της προσκλήσεως όρίζονται ή ήμέρα και ώρα ως και τα θέματα. Όσάκις παρίσταται άνάγκη ή Διοικητική Έπιτροπή καλείται υπό του Προέδρου εις έκτακτον συνεδρίασιν. Έκτακτον συνεδρίασιν δύνανται να ζητήσουν δι' αίτησεως προς τον Πρόεδρον δύο τουλάχιστον εκ των μελών. Εις την αίτησιν αιτιολογείται ή άνάγκη της συγκλήσεως έκτάκτου συνεδρίας.

Άρθρον 7

Το Νομικόν πρόσωπον του 'Ιεροϋ Προσκυνηματος, εκπροσωπείται ένώπιον των δικαστηρίων και πάσης άλλης έν γενει Αρχής, υπό του Προέδρου της Διοικητικής Έπιτροπής, ή υπό μέλους ταύτης το όποιον όρίζεται δι' άποφάσεως αυτής. Τον επαγόμενον όρκον ένώπιον οιουδήποτε Δικαστηρίου δίδει το όριζόμενον διά πράξεως της Διοικητικής Έπιτροπής μέλος αυτής.

Άρθρον 8

Η Διοικητική Έπιτροπή έχει τα κάτωθι καθήκοντα:

- α) Εισπράττει πάντα τα εισοδήματα του 'Ι. Ναού.
- β) Μεριμνά διά την διοίκησιν και διαχείρισιν της περιουσίας αυτού και την είσπραξιν των εκ ταύτης εισοδημάτων.
- γ) Καταρτίζει τον προϋπολογισμόν και άπολογισμόν του Προσκυνηματος, τους όποιους υποβάλλει προς έγκρισιν, εις το Μ. Σ. της 'Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τηρουμένων των δια του υπ' αριθμ. 8/79 Κανονισμού της 'Ιεράς Συνόδου της Έκκλησίας της Ελλάδος, «Περί 'Ιερών Ναών και 'Ενοριών», ειδικώς όριζομένων.

δ) Μεριμνά διά την εφαρμογήν των διατάξεων του παρόντος Κανονισμού.

Άρθρον 9

Η Διοικητική Έπιτροπή τηρεί και εποπτεύει την τήρησιν των έξής διαχειριστικών στοιχείων:

- α) Διπλότυπα γραμμάτια είπραξεων έξ ήριθμημένου βιβλίου.
- β) Διπλότυπα γραμμάτια πληρωμών έξ ήριθμημένου βιβλίου. Εις τα γραμμάτια επισυνάπτονται τα σχετικά δικαιολογητικά.
- γ) Βιβλίον Ταμείου.
- δ) Βιβλίον Πρακτικών.
- ε) Βιβλίον Τιμαλφών κ.λπ. κινητών περιουσιακών στοιχείων και
- στ) Κτηματολόγιον, ως όρίζεται διά του υπ' αριθμ. 8/79 Κανονισμού της 'Ι. Σ. της Έκκλησίας.

Άρθρον 10

Πόροι του Προσκυνηματικού 'Ι. Ναού είναι:

- α) Αί εισπράξεις εκ κηρού, δίσκου, κυτίων, τελέσεως ιεροτελεστιών κ.λπ.
- β) Αί εισπράξεις έξ έκποιήσεως άφιερωμάτων.
- γ) Αί περι του προσκυνηματικού Ναού δωρεάι, κληρονομίαι, κληροδοσίαι και λοιπαί πάσης φύσεως άφιερώσεις και εισφοραί των πιστών.
- δ) Πάσαι αι εκ της κινητής και άκινήτου περιουσίας του 'Ι. Προσκυνηματικού Ναού πρόσοδοι.

Άρθρον 11

Τα έσοδα του Προσκυνηματικού 'Ι. Ναού διατίθενται:

- α) Διά την συντήρησιν, έξωραισμόν και επέκτασιν αυτού, ως και των πέριξ αυτού χώρων, καθώς και την άξιοποίησιν της περιουσίας του.
- β) Διά την μισθοδοσίαν του προσωπικού ('Ιεροψαλτών, Νεωκόρων, Λογιστου, Καθαριστριάς, Φύλακος, Κηπουρου) και την έξόφλησιν των νομίμων εισφορών εις τα άσφαλιστικά Ταμεία κ.λπ.
- γ) Διά την καταβολήν εκ των άκαθαρίστων προσόδων αυτού:
 - 1) Προς συντήρησιν και λειτουργίαν του Μητροπολιτικού Γραφείου, ως και του Μητροπολιτικού Μεγάρου. Το ποσοστόν καθορίζεται υπό των εκάστοτε σχετικών διατάξεων και κανονισμών.
 - 2) Εις το Τ.Π.Ο.Ε.Κ.Ε., το διά τους προσκυνηματικούς 'Ι. Ναους καθωρισμένον διά νόμου ποσοστόν.
 - δ) Διά την ένίσχυσιν του ιεραποστολικού, φιλανθρωπικού και κοινωνικού έργου της 'Ι. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, ως και διά την οικονομικήν ένίσχυσιν των κοινωφελών ιδρυμάτων του προσκυνηματος.
 - ε) Διά την κατά τας εκάστοτε δυνατότητας, οι-

κονομικὴν ἐνίσχυσιν Ἱ. Ναῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, πρὸς ἀποπεράτωσιν, ἀνακαίνισιν ἢ εὐπρεπισμὸν αὐτῶν.

Ἄρθρον 12

Αἱ δαπάναι προβλέπονται δι' ἀναγραφῆς κονδυλίων εἰς τὸν προϋπολογισμὸν. Κατόπιν ἠτιολογημένης ἀποφάσεως τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, ἐπιτρέπεται ἡ ἀναθεώρησις τοῦ προϋπολογισμοῦ διαρκούντος τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους.

Ἄρθρον 13

Διὰ τὰς ἐκμισθώσεις ἢ ἐκποιήσεις κινητῶν ἢ ἀκινήτων τοῦ Ἱ. Προσκυνηματικοῦ ναοῦ, ἀποδοχὴν ἢ ἀποποίησιν δωρεᾶς, σύστασιν δικαιώματος ἐπὶ ἀκινήτου τοῦ Ἱ. Προσκυνηματος ἢ παραίτησιν ὑπὸ ὑφισταμένου τοιοῦτου, ἐγερσιν ἀγωγῶν, ἀσκησιν ἐνδίκων μέσων ὡς καὶ παραίτησιν ἀπ' αὐτῶν ἐφαρμόζονται αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 8/79 Κανονισμοῦ τῆς Ἱ. Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐνοριῶν».

Ἄρθρον 14

Τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης ἀσκεῖ κανονικὴν καὶ διαχειριστικὴν ἐποπτείαν ἐπὶ τῆς λειτουργίας τοῦ Ἱ. Προσκυνηματος. Ὅ,τι δὲν προβλέπεται διὰ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ συμπληροῦται διὰ τῶν ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 7/1970 Κανονισμοῦ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Προσκυνημάτων» κ.λπ.

Ἄρθρον 15

Δι' ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Προσκυνηματος ὅς ἀποφασίζεται διὰ πράξεως τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ρυθμίζονται, ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, αἱ λεπτομέρειαι λειτουργίας τοῦ Προσκυνηματος.

Ἄρθρον 16

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς δύναται νὰ τροποποιηθῇ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, ὑπὸ τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἢ ἀπόφασιν τῆς ὁποίας τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐγκρίσιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ὑποδείξῃ τροποποιήσεις ἢ καταργήσεις, καὶ τῆς Ἱεράς Συνόδου.

Ἄρθρον 17

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ὡς καὶ εἰς τὸ ἐπίσημον δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἄρθρον 18

Κάλυψις δαπάνης

Ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26ῃ Ἰανουαρίου 1995

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ὁ Διαυλείας Δαμασκηνός

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 72/1995

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, παράγρ. 4, καὶ 59 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2) Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 20/3458/991 Πρότασιν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῆς Οἰκονομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

3) Τὴν ἀπὸ 2-12-1992 ἐγκριτικὴν Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου.

4) Τὴν ἀπὸ 26-1-1995 Ἀπόφασιν Αὐτῆς,

ψηφίζει

Τὸν ὑπ' ἀριθ. 72/1995 ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ, ἔχοντα οὕτω:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 72/1995

«Περὶ λειτουργίας, διοικήσεως καὶ διαχειρί-

σεως τοῦ ἐν τοῖς ὀρίοις τῶν Δήμων Βύρωνος καὶ Ἡλιουπόλεως ἀνεγερθέντος ὑπὸ τῆς Ἱεράς Συνόδου Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ τοῦ «ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ».

Ἄρθρον 1

Ὁ ἐν τοῖς ὀρίοις τῶν Δήμων Βύρωνος καὶ Ἡλιουπόλεως Ἀττικῆς ἀνεγερθεὶς ὑπὸ τῆς Ἱεράς Συνόδου ἐπὶ ἀκινήτου αὐτῆς Ἱερὸς Προσκυνηματικὸς Ναός τοῦ «ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ», ἀποτελεῖ Ἱερὸν Προσκύνημα καὶ ἴδιον Νομικὸν Πρόσωπον, κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 παρ. 4 καὶ τοῦ ἄρθρου 59, τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» ὑπαγόμενον εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κέκτηται ἴδιαν σφραγίδα φέ-

ρουσαν εἰς τὸ μέσον τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγ. Παύλου κύκλῳ δὲ τὰς λέξεις Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ἱερὸς Προσκυνηματικὸς Ναὸς Ἁγ. Παύλου καὶ τὸ ἔτος ἰδρύσεως.

Ἄρθρον 2

Ὁ Ἱ. Προσκυνηματικὸς Ναὸς τελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ διοικεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς (Δ.Ε.) συγκροτουμένης ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς Προέδρου, ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε Διευθυνοῦ τῆς Οἰκονομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐξ ἑνὸς (1) κληρικοῦ καὶ ἐκ τριῶν (3) λαϊκῶν μελῶν ἐπιλεγομένων ἐξ εὐὐπολήπτων προσώπων, κατοίκων τῆς περιοχῆς. Τὰ κληρικὰ καὶ λαϊκὰ μέλη τῆς Δ.Ε. καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ τῶν διορίζονται διὰ Πράξεως τοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μετ' εἰσήγησιν τῆς Δ.Ε. τῆς Οἰκονομικῆς Ὑπηρεσίας διὰ θητεῖαν τριῶν ἐτῶν, ἢ ὅποια δύνανται νὰ ἀνανεωθῇ.

Ἄρθρον 3

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ, κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς συνεδρίαν, συγκροτεῖται εἰς σῶμα καὶ ἐκλέγει μετὰ ξὺ τῶν μελῶν τῆς τὸν Γραμματέα καὶ τὸν Ταμίαν αὐτῆς, συνέρχεται δὲ εἰς συνεδρίαν, συγκαλουμένη ὑπὸ τοῦ Προέδρου κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ καὶ κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἀνάγκας τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ. Τὸ ἀξίωμα τῶν μελῶν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι τιμητικὸν καὶ ἄμισθον.

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ, παρισταμένων ἀπαραιτήτως τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του καὶ δύο (2) τουλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν παρόντων, νικώσης, ἐν ἰσοψηφίᾳ, τῆς ψήφου τοῦ Προέδρου. Εἰς τὴν ἔγκρισιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπόκεινται πᾶσαι αἱ ἀποφάσεις τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ σοβαρῶν ζητημάτων.

Ἄρθρον 4

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχει τὰ κάτωθι καθήκοντα:

α) Εἰσπράττει πάντα τὰ εἰσοδήματα τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

β) Μεριμᾶ διὰ τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ καὶ τὴν εἰσπραξίν τῶν ἐκ ταύτης εἰσοδημάτων.

γ) Καταρτίζει τὸν προϋπολογισμόν καὶ ἀπολογισμόν τοῦ Προσκυνηματος, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὴν Διοικοῦσαν Ἐπιτροπὴν τῆς Οἰκονομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

δ) Εἰσηγεῖται εἰς τὴν Διοικοῦσαν Ἐπιτροπὴν τῆς Οἰκονομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διὰ

τὴν ἀποδοχὴν ἢ ἀποποίησησιν δωρεῶν ἢ κληρονομιῶν, ἐνεργουμένων ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δ.Ε. μετ' ἀπόφασιν αὐτῆς.

ε) Τηρεῖ τὰ κατὰ νόμον ἀπαραίτητα βιβλία, ἤτοι:

1) βιβλίον ἀλληλογραφίας (Πρωτοκόλλου), 2) βιβλίον Πράξεων τῆς Δ.Ε. 3) βιβλίον Ταμείου, 4) βιβλίον Ἀφιερωμάτων, 5) βιβλίον κτηματολογίου, καὶ 6) βιβλία τῶν τελουμένων ἐν τῷ Ναῷ Ἱερῶν Μυστηρίων.

στ) Μεριμᾶ διὰ τὴν ἐπακριβῆ τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Ἄρθρον 5

Τὸ Νομικὸν Πρόσωπον τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ ἐκπροσωπεῖται ἐνώπιον πάσης Διοικητικῆς καὶ Δικαστικῆς Ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του, ἢ ὑπὸ μέλους τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ὀριζομένου πρὸς τοῦτο διὰ Πράξεως τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἄρθρον 6

1. Αἱ εἰσπράξεις τῶν πόρων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἐνεργοῦνται διὰ διπλοτύπων ἀποδείξεων τεθεωρημένων ὑπὸ τῆς Οἰκονομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ αἱ πληρωμαὶ δι' εἰδικῶν ἐνταλμάτων εἰς τὰ ὅποια ἐπισυνάπτονται ὅλα τὰ δικαιολογητικά.

2. Ἡ διαχείρισις γίνεται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις ποῦ ἰσχύουν διὰ τοὺς ἐνοριακοὺς Ναοὺς.

Ἄρθρον 7

Πόροι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ εἶναι:

α) Αἱ εἰσπράξεις ἐκ κηροῦ, δίσκων, κυτίων, ἱεροτελεστιῶν καὶ ἐξ ἐκποιήσεως ἐλαίου, εἰσφορῶν καὶ ἀφιερωμάτων.

β) Αἱ ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος δωρεαί, προσφοραί, κληρονομία, κληροδοσίαι καὶ λοιπαὶ πάσης φύσεως ἀφιερώσεις καὶ εἰσφοραὶ πιστῶν.

γ) Τὰ εἰσοδήματα ἐκ τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

δ) Αἱ τυχόν ἐπιχορηγήσεις ἐξ οἰουδήποτε φορέως.

Ἄρθρον 8

Τὰ ἔσοδα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ διατίθεται:

α) Διὰ τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν, τὴν συντήρησιν καὶ ἀποπεράτωσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ τοῦ ὅλου συγκροτήματος αὐτοῦ, τὸν ἐξωραϊσμόν, συντήρησιν καὶ ἐπέκτασιν τῶν κτισμάτων καὶ τὴν ἀνοικοδόμησιν νέων κατὰ τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταστή τούτο Πνευματικὸν Κέντρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

β) Διὰ τὴν μισθοδοσίαν τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ, ἱεροψάλτου, νεωκόρου, φύλακος, καθαριστρίας κ.λπ.

γ) Διά τήν ένίσχυσιν τοῦ ἱεραποστολικοῦ, φιλανθρωπικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, τήν οικονομικὴν ένίσχυσιν καὶ λειτουργίαν Πνευματικοῦ Κέντρου, Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου, Ἐκκλησιαστικοῦ Οἰκοτροφείου, Στέγης Γερόντων, Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καὶ Σχολῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀγιογραφίας.

Ἄρθρον 9.

Θέσεις Προσωπικοῦ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ εἶναι: Μία (1) θέσις Ἱεροκήρυκος - Ἐφημερίου, μία (1) θέσις Ἐφημερίου καὶ μία (1) Διακόνου, διοριζομένων ἐκ τῆς Ἱεράς Ἀρχ/πῆς Ἀθηνῶν ἐκ τῶν ὑπηρετούντων παρ' αὐτῆ, κατ' ἀπόστασιν, καὶ μετὰ πρότασιν τοῦ Προέδρου τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, δύο (2) θέσεις ἱεροψαλτῶν, μίας (1) θέσεως νεωκόρου, καὶ μίας (1) θέσεως καθαριστριάς.

Αἱ ἀνωτέρω θέσεις λαϊκοῦ προσωπικοῦ καλύπτονται διὰ Πράξεως τοῦ Προέδρου τῆς Δ.Ε. προσωρινῶς, καὶ ἀναλόγως πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὴν οικονομικὴν δυνατότητα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ.

Ἄρθρον 10

Ζητήματα τὰ ὅποια δὲν προβλέπονται εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν ρυθμίζονται διὰ ἀποφάσεως

τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς ἐγκρινομένων ὑπὸ τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῆς Οἰκονομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱεράς Συνόδου.

Ἄρθρον 11

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς τροποποιεῖται διὰ ἀποφάσεως τῆς Ἱεράς Συνόδου μετὰ γνώμην τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἄρθρον 12

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἄρθρον 13

Ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ τούτου προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῆ.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 26ῃ Ἰανουαρίου 1995

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ὁ Διαυλείας Δαμασκηνὸς

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 73/1995

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, παράγρ. 4, καὶ 59 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»,

2) Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 559/8-8-1994 πρότασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀργολίδος κ. Ἰακώβου,

3) Τὴν ἀπὸ 2-9-1994 ἐγκριτικὴν Ἀπόφασιν τῆς Διοικητικῆς Ἱεράς Συνόδου.

4) Τὴν ἀπὸ 26-1-1995 Ἀπόφασιν Αὐτῆς,

ψηφίζει

τὸν ὑπ' ἀριθ. 73/1995 ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ, ἔχοντα οὕτω:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 73/1995

«Περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ «ΑΓΙΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ» τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ἀργολίδος.

Ἄρθρον 1

Ὁ ἐν Ναυπλίῳ Ἱερός Ναὸς ὁ τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Νεομάρτυρος Ἀναστασίου τοῦ Ναυπλιέως, πολιοῦχου τῆς πόλεως Ναυ-

πλίου, ἔχει καταστῆ Προσκυνηματικὸν Κέντρον διὰ τῆς συρροῆς πιστῶν καὶ τῶν ἐν αὐτῷ τελουμένων Ἱεροπραξιῶν, ἀποτελεῖ δὲ τοῖς πράγμασι Ἱερόν Προσκύνημα, διεπόμενον ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Ἄρθρον 2

Ἡ διοίκησις καὶ διαχείρισις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ἐνεργεῖται ὑπὸ ἐπταμελοῦς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς (Δ.Ε.) ἀποτελουμένης: 1) ἐκ τοῦ ἐκάστοτε Μητροπολίτου Ἀργολίδος, ὡς Προέδρου, μετὰ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, 2) ἐξ (6) μελῶν ἀδιακρίτως, κληρικῶν ἢ λαϊκῶν, διοριζομένων μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν τῶν ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἐπὶ τριετεί θητεία δυναμένη νὰ ἀνανεοῦται. Καὶ τὰ ἐξ (6) μέλη μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν, τῆς ὡς ἄνω διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπιλέγονται καὶ διορίζονται ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε οἰκείου Μητροπολίτου.

Ἡ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ συγκροτουμένη εἰς σῶμα τῆ νομίμῳ προσκλήσει τοῦ Προέδρου ἐκλέγει τὸν Γραμματέα καὶ τὸν Ταμία αὐτῆς, εὐρίσκεται δὲ ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντος τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ νομίμου

αναπληρωτού αυτού και τριών (3) μελών αυτού, εν ίσοψηφία δὲ νικᾷ ἡ ψήφος τοῦ Προέδρου.

Άρθρον 3

Ἡ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ τηρεῖ καὶ ἐποπτεύει διὰ τοῦ Ταμίου καὶ τοῦ Γραμματέως τὰ κάτωθι βιβλία:

- α) Διπλότυπα γραμμάτια εἰσπράξεων.
 - β) Διπλότυπα γραμμάτια πληρωμῶν. Εἰς τὰ γραμμάτια πληρωμῶν ἐπισυνάπτονται τὰ σχετικὰ δικαιολογητικὰ δαπανῶν.
 - γ) Βιβλίον Ταμείου.
 - δ) Βιβλίον Πρωτοκόλλου.
 - ε) Βιβλίον Πρακτικῶν τῆς Δ.Ε.
 - στ) Βιβλίον Τιμαλφῶν κ.λπ. κινητῶν περιουσιακῶν στοιχείων καὶ
 - ζ) Κτηματολόγιον, ὡς ὀρίζεται διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 8/79 Κανονισμοῦ τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἐκκλησίας.
- Ἄπαντα τὰ ἀνωτέρω βιβλία εἶναι ἡριθμημένα καὶ τεθεωρημένα ὑπὸ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως.

Άρθρον 4

Πόροι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος εἶναι:

- α) Αἱ πρόσδοι ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ περιουσίας.
- β) Αἱ δωρεαί, κληρονομίαι, κληροδοσίαι, φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων ὡς καὶ πάσης φύσεως ἐπιχορηγήσεις πρὸς τὸ Ἱ. Προσκύνημα.
- γ) Αἱ εἰσπράξεις ἐκ κηροῦ, δίσκου κυτίων, ἱεροτελεστιῶν κ.λπ.
- δ) Αἱ εἰσπράξεις ἐξ ἐκποιήσεως ἀποκέρου, τιμαλφῶν καὶ λοιπῶν ἀναθημάτων.

Άρθρον 5

Τὰ ἔσοδα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος διατίθενται:

- α) Διὰ τὴν συντήρησιν καὶ τὸν ἐξωραϊσμόν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ὡς καὶ τῶν ἀκινήτων αὐτοῦ.
- β) Διὰ τὴν μισθοδοσίαν τῶν Ἱεροψαλτῶν, τῶν Νεωκόρων καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ.
- γ) Διὰ τὴν καταβολὴν τῶν νομίμων εἰσφορῶν αὐτοῦ.
- δ) Διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεραποστολικοῦ, φιλανθρωπικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀργολίδος ὡς καὶ διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τῶν κοινωφελῶν ἰδρυμάτων αὐτῆς.

Ἡ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ δύναται ἐν πλήρῃ συνθέσει νὰ ἱεραρχήσῃ τὴν διάθεσιν τῶν πόρων τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος διὰ τινος τῶν ἀνωτέρω σκοπῶν ἐφ' ὅσον τὰ ἔσοδα τούτου δὲν ἐπαρκοῦν πρὸς θεραπείαν πάντων τῶν ὡς ἄνω σκοπῶν.

Ἡ διάθεσις τῶν οἰκον. πόρων θὰ γίνῃ ἅμα τῇ τελείᾳ ἀποπερατώσει τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγ. Ἀναστασίου.

Άρθρον 6

Ὁ Προϋπολογισμὸς καὶ Ἀπολογισμὸς τοῦ Ἱε-

ροῦ Προσκυνηματος τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐγκρίσιν τοῦ οἰκείου Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν περὶ Ἱερῶν Ναῶν κειμένων διατάξεων.

Άρθρον 7

Τὸ Νομικὸν Πρόσωπον τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ἐκπροσωπεῖται ἐνώπιον πάσης διοικητικῆς ἢ δικαστικῆς ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, ὡς πρὸς δὲ τὴν δόσιν τοῦ ὄρκου ὑφ' ἐνός τῶν λαϊκῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, ὀριζομένου εἰδικῶς ὑπ' αὐτῆς.

Άρθρον 8

Οἱ ὑπόγειοι χώροι τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου θὰ χρησιμοποιοῦνται ὡς Πνευματικὸν Κέντρον καὶ Βιβλιοθήκη τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως, διὰ τὴν πνευματικὴν μόρφωσιν τῶν νέων.

Ἐνας μικρὸς χώρος θὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς παρεκκλήσιον τοῦ Τιμίου Προδρόμου, εἰς μνήμην τοῦ Ἰωάννου Σκούμπη, δωρητοῦ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγ. Ἀναστασίου.

Άρθρον 9

Δι' ἀποφάσεως τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς δύναται νὰ καταρτισθῇ Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς - Ὄργανισμὸς τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος προβλέπων τὰ τῆς λειτουργίας αὐτοῦ λεπτομερῶς.

Άρθρον 10

Τὸ προσκύνημα κέκτηται ἰδίαν σφραγίδα ἔχουσαν εἰς τὸ μέσον τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου καὶ ἀναγράφουσαν κυκλοτερῶς «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ ΙΕΡΟΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ».

Άρθρον 11

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἐπίσημου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Άρθρον 12

Κάλυψις δαπάνης

Ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ἀργολίδος τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26ῃ Ἰανουαρίου 1995

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Πρόεδρος

† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ὁ Διαυλείας Δαμασκηνός

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ίερά Μητρόπολις Θηβών και Λεβαδείας

ΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΝ

Πρός

Τόν πρεσβύτερον

Χαράλαμπον Λαμπρόπουλον του Νικολάου,
Κληρικόν τῆς Ί. Μητροπόλεως Θηβών και Λεβα-
δείας

(Και νύν άγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμεν ὑμᾶς ὅπως ἔμφανισθῆτε αὐτοπροσώ-
πως ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Ἀρχιμ. Κλήμεντος Κουτσο-
μύτη, ἐνεργούντος ὡς Ἀνακριτοῦ, συνωδὰ τῆ ὑπ'
ἀριθμ. 291/21.9.1994 ἐντολῆ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
Θηβών και Λεβαδείας κ. Ίερωνύμου, και δυνάμει
τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ Νόμου 5383/
1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων και τῆς
πρὸ αὐτῶν διαδικασίας», ὡς τίθενται και ἰσχύουσι
συνωδὰ τῆ παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 44 τοῦ Νό-
μου 590/1977 «Περὶ Καταστατικῶν Χάρτου τῆς Ἐκ-
κλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἐν Λεβαδείᾳ και ἐν τοῖς
Γραφείοις τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου
Λεβαδείας τῆ 3ῃ Αὐγούστου 1995 ἡμέρα Πέμπτη
και ὥρα 10.00' πρωγῆ, προκειμένου ἵνα ἀπολογη-
θῆτε ἐπὶ ἀντικανονικοῖς παραπτώμασι, ἅτινα ἐνεκεν
τῆς φύσεώς των, κρίνεται σκόπιμον ὅπως μὴ ἀνα-
φερθῶσι ἐν τῇ παρούσῃ κλήσει συνωδὰ ταῖς διατά-
ξεις τοῦ ἄρθρου 110 παραγρ. 3 τοῦ Νόμου 5383/
1932, σαφῶς ὁμως προβλεπομένοις και ρητῶς τι-
μωρουμένοις ὑπὸ τῶν Θείων και Ἱερῶν Κανονικῶν
Διατάξεων και δῆ ὑπὸ τῶν ΙΖ', ΛΘ', ΝΗ' τῶν Ἀ-
γίων Ἀποστόλων, Η', ΙΗ', τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς
Συνόδου, ΛΔ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου και
ΙΒ' τοῦ Μ. Βασιλείου.

Προσεπιδηλοῦμεν ὑμῖν ὅτι ἐν περιπτώσει μὴ ἐμ-
φανίσεως ὑμῶν τῆ ὡς ἀνω ἡμέρα τε και ὥρα, θέλει
λογισθῆ ἢ καθ' ὑμῶν διενεργουμένη ἀνάκρισις πε-
ραιωθεῖσα, συνωδὰ τῷ ἄρθρῳ 109 τοῦ Νόμου
5383/1932 ὡς κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ
ἄρθρου 44 παράγρ. 1 τοῦ Νόμου 590/1977.

Ἐν Λεβαδείᾳ τῆ 1ῃ Μαρτίου 1995

Ὁ Γραμματεὺς
Πρεσβ. Παν. Δαδανός

Ὁ Ἐκκλ. Ἀνακριτῆς
Ἀρχιμ. Κλήμης Κουτσομύτης

Ί. Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος και Ὑμηττοῦ

ΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΝ

Πρός

τὸν Ἀρχιμανδρίτην Πλωτίνον Ἀγριτέλλην
κατὰ κόσμον Παναγιώτην τοῦ Ἐμμανουῆλ
Κληρικόν τῆς Ίεράς Μητροπόλεως Καισαριανῆς,
Βύρωνος και Ὑμηττοῦ

(Και νύν άγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμέν σε ὅπως ἔμφανισθῆς ἐνώπιον ἐμοῦ
τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Νικολάου Κοντοβουνήσιου,
ἐνεργούντος ὡς Ἀνακριτοῦ συνωδὰ τῆ ὑπ' ἀριθ.
211/10-5-1995 ἐντολῆ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπο-
λίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος και Ὑμηττοῦ κ. Γεωρ-
γίου και δυνάμει τῷ ἄρθρῳ 110 τοῦ Ν. 5383/1932 ἐν
Βύρωνι και ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Ί. Ναοῦ Μετα-
μορφώσεως τοῦ Σωτήρος τὴν 8ην Αὐγούστου 1995
ἡμέρα Τρίτην και ὥραν 8ην μ.μ. προκειμένου νὰ ἀ-
πολογηθῆς ἐπὶ τῶν ἀποδιδομένων σοι κατηγοριῶν.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει μὴ ἐμ-
φανίσεώς σου, θέλει ἐνεργηθῶσι κατὰ σοῦ τὰ ὑπὸ
τῶν ἄρθρων 62 και 112 τοῦ Ν. 5383/1932 ὡς ταῦτα
ἰσχύουσι κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρ.
44 παρ. 1 τοῦ Ν. 590/1977, διατασσόμενα.

Ἐν Καισαριανῇ τῆ 25ῃ Μαΐου 1995

Ὁ Ἀνακριτῆς

Πρωτοπρεσβ.

Νικόλαος Κοντοβουνήσιος

Ὁ Γραμματεὺς

Πρωτοπρεσβ.

Δημήτριος Τσιοκάνης

Ίερά Μητρόπολις Μονεμβασίας και Σπάρτης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις: α) τῶν ἄρθρων
38, παράγρ. 2 και 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ.
1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 και προκειμένου ἵνα
προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρω-
σιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς ἰ.
ναοῖς

α) Ἀγίου Σπυρίδωνος, Σπάρτης, β) Γεννήσεως τοῦ
Χριστοῦ, Μολάων και γ) Ἀγίας Τριάδος, Νεαπό-
λεως Βοιῶν

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὰς
Διακονικὰς ταύτας θέσεις και ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ
ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν,
Ἐνοριῶν και Ἐφημεριῶν» προβλεπόμενα κανονικὰ
και νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς

δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ
 νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

'Εν Σπάρτῃ τῇ 25ῃ Μαΐου 1995

† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἄρτης

'Εχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις: α) τῶν ἀρθρῶν
 38, παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν. Δ.
 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 καὶ προκειμένου ἵνα
 προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρω-
 σιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ ἰ.
 ναῶ

'Αγίου Νικολάου πόλεως Ἄρτας
 καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν
 Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ
 ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐ-
 νοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικά
 καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς
 δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ
 νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

'Εν Ἄρτῃ τῇ 30ῃ Μαΐου 1995

† Ὁ Ἄρτης ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Πέτρας

Προκηρύσσεται ἡ πλήρωσις μὲ ἐπιλογή μιᾶς (1)
 κενῆς θέσεως λαϊκοῦ ὑπαλλήλου κατηγορίας Γ',
 κλάδου ΔΕ διοικητικῶν ὑπαλλήλων (Γραφῆς) Μη-
 τροπολιτικοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
 Πέτρας.

Ὡς εἰδικὰ τυπικὰ προσόντα ἀπαιτοῦνται ἀπολυ-
 τήριον Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς παλαιοῦ τύπου, ἢ
 Ἐκκλησιαστικοῦ Λυκείου, ἢ ἔξαταξίου Γυμνασίου ἢ
 Λυκείου ὡς καὶ δίπλωμα Βυζαντινῆς Μουσικῆς καὶ
 γνώσεις κομποῦτες. Ἐκτὸς τούτων οἱ ὑποψήφιοι
 πρέπει νὰ εἶναι χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι καὶ νὰ κέ-
 κτηνται τὸ προσήκον δι' ἐκκλησιαστικούς ὑπαλλή-
 λους ἦθος.

Αἱ αἰτήσεις τῶν ὑποψηφίων μὲ τὰ ἀπαιτούμενα
 δικαιολογητικά πρέπει νὰ υποβληθοῦν εἰς τὴν Ἱε-
 ρὰν Μητρόπολιν Πέτρας ἐντὸς προθεσμίας τριάντα
 (30) ἡμερῶν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς δημοσιεύσεως
 τῆς παρουσίας προκηρύξεως εἰς τὴν ἐφημερίδα
 «ΑΝΑΤΟΛΗ» καὶ τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Περὶσσότεραι πληροφορίες παρέχονται εἰς τὴν
 ὑπ' ἀριθ. 399/2-6-1995 ἀναλυτικὴν προκήρυξίν μας
 ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητρο-
 πόλεως Πέτρας.

'Εν Νεαπόλει τῇ 2-6-1995

† Ὁ Πέτρας ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τηλ. καὶ Fax 72.18.308

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΣΕΡΑΦΕΙΜ

† Ὁ Δράμας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

† Ὁ Κυθήρων ΙΑΚΩΒΟΣ

† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁμότ. Καθηγ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ἄρχων Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Μ.Χ.Ε.
 Τακτικὸν Μέλος τῆς «Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας
 τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

*Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Ἀκροβολισμοὶ κρούσεως;
 (Κριτικὴ ἀξιολόγησις ἀντιεκκλησιαστικῆς συνεντεύξεως).*

*Μητροπ. Αὐστραλίας Στυλιανοῦ, Ἡ παπικὴ ἐγκύκλιος
 Lumen orientale (2.5.95).*

*Βλασίου Ι. Φειδᾶ, Ὁ ἐκκλησιαστικὸς τίτλος τῶν Ὑ-
 περοτίμων καὶ Ἐξάρχων.*

*Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Ὁδοιπορικὸν εἰς ἑλληνορθό-
 δοξα κέντρα τῆς Αὐστραλίας.*

*Κων/νου Χρ. Τράκα, Ὁ κατ' ἐπίγνωσι σεβασμὸς στὸ
 Σύνταγμα.*

*Ἰωάννου Μπουγάτσου, Ἡ συμβολὴ τοῦ Κων. Οἰκονό-
 μου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων εἰς τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821.*

Παρατηρήσεις καὶ Σχόλια.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά

Κανονισμοὶ 70, 71, 72, 73/1995.

Παράρτημα.